

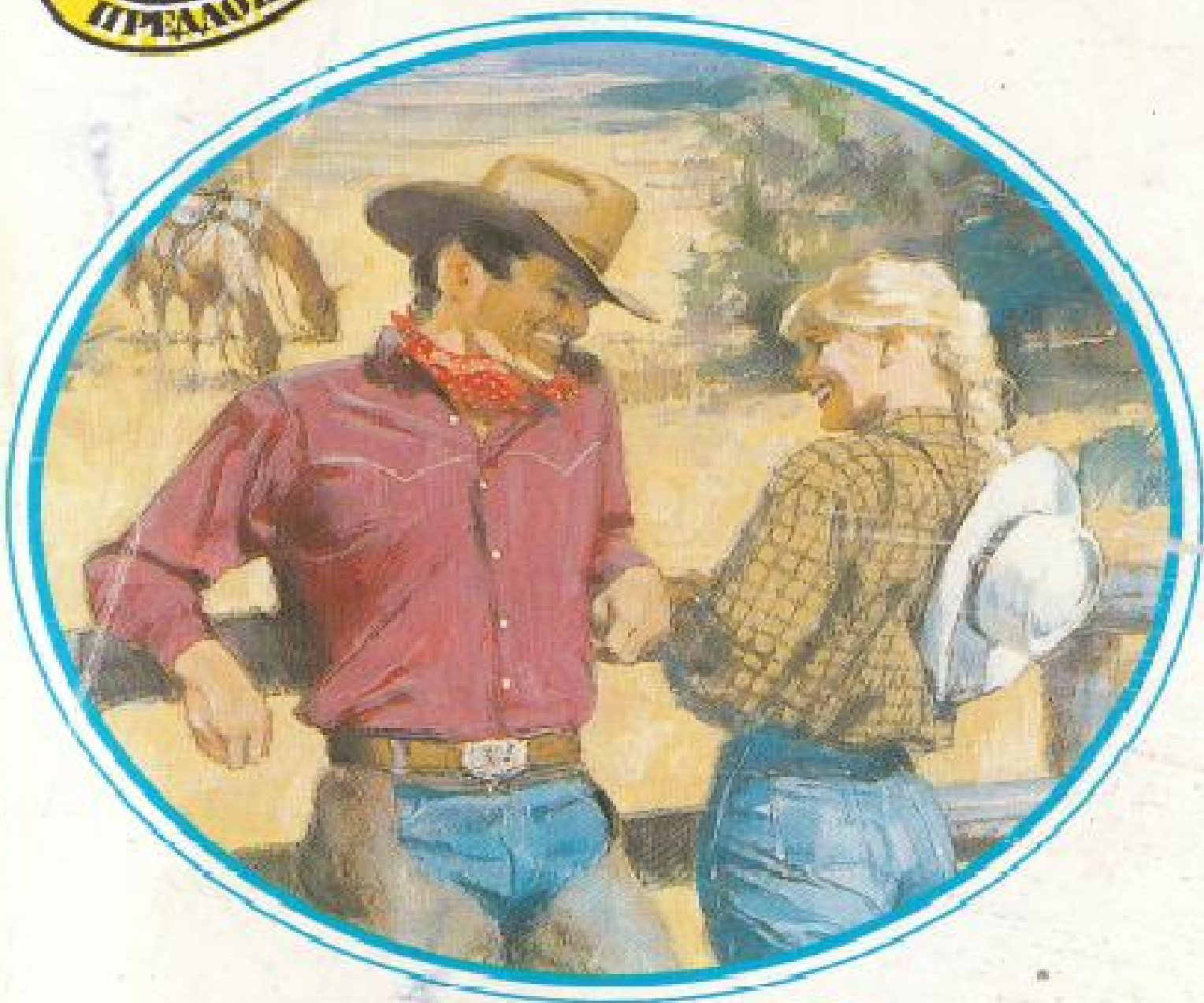
HARLEQUIN®

Роман® 104

**ЖЕЛАН
ГОДЕНИК**

Деби МАКОМБЪР

ДЕБИ МАКОМБЪР ЖЕЛАН ГОДЕНИК

Превод: Вера Димитрова

chitanka.info

За няколко седмици животът на Кейт Логан се обърква напълно — Клей, мъжът, в когото смята, че е влюбена, се жени за друга. А Люк Ривърс, управителят на бащиното ѝ ранчо, ѝ предлага сърцето си. Кейт обаче мисли, че Люк прави това единствено от съжаление. След един опасен инцидент, застрашил живота ѝ, младата жена осъзнава, че единственият мъж, когото обича, е Люк...

ПЪРВА ГЛАВА

„Обявявам ви за мъж и жена!“ Звуците на органа отекнаха под сводовете на най-голямата църква в Найтингейл, щата Орегон, и над събралото се множество се понесе радостно възбуден шепот. Застанал пред олтара, Клей Франклин се наведе да целуне булката Рори Кембъл Франклин — своята жена.

В това време Кейт Логан правеше неистови усилия да покаже колко се радва на младоженците, но всъщност се чувстваше много зле — сякаш някой бе забил юмрук в стомаха ѝ. Тя усети напиралите сълзите и сведе очи, защото нямаше сили да гледа как мъжът, когото беше обичала повече от всичко на света, притегля към себе си своята млада съпруга. „Клей трябваше да се ожени за мен — хлипаше безмълвно Кейт. — Към мен трябваше да се обръща с такава нежност. Към мен!“ През последните няколко седмици тя непрестанно си внушаваше, че е постъпила правилно, като се е отдръпнала и е позволила на Клей и Рори да се съберат. Но точно сега тази мисъл не беше в състояние да облекчи болката. Кейт обичаше Клей и нищо не можеше да промени този факт. За нея той беше най-близък и доверен приятел. А ето че се беше оженил за друга жена и я обичаше много повече, отколкото някога бе обичал Кейт.

Някой мушна в ръката ѝ чиста бяла кърпичка — беше Люк Ривърс, управителят на бащината ѝ ферма. Явно се бе подготвил предварително и само я чакаше да избухне в ридания. Кейт отклони помощта му, като леко поклати глава.

— Аз съм тук — прошепна той в ухото ѝ.

— Както и половината ни съграждани — отвърна сухо Кейт.

Люк явно бе твърдо решен да бъде добрият самарянин. А тя искаше само да преживее този ден, без да загуби достойнството си.

— Справяш се великолепно, Кейт.

— Люк — пошушна тя, — престани да се суетиш около мен. Моля!

До този момент беше успяла да издържи цялата церемония, без да рухне. Последното нещо на света, което ѝ трябваше сега, беше някой да привлече вниманието към нея. За зла ирония на съдбата, именно Кейт бе помогнала на Клей и Рори да се съберат. Сега това трябваше да я кара да се чувства благородно тържествуваща и почитена. Но единственото и усещане беше за бездънно дълбока загуба.

Рори и Клей тръгнаха по пътеката към изхода на църквата и някъде дълбоко в себе си Кейт намери сила да вдигне глава и да се усмихне. Ръцете на Люк сграбчиха раменете ѝ, сякаш да ѝ прелеят от неговата сила. Съчувствието му уж трябваше да я накара да се чувства по-добре, но това не се получи.

— Ще те изпратя до залата за тържеството — заяви Люк, като я хвана под ръка.

— Напълно съм способна да отида до там сама — изсъска Кейт. Не се нуждаеше от съжалението му! Беше готова да се съпротивлява, но двамата стояха близо до изхода и тълпата бързо ги изтласка навън. Кейт мина покрай приятелите и съседите си с високо вдигната глава, като полагаше усилия да изглежда весела и спокойна. Ако не друго, то поне със сигурност бе елегантна. Гъстите ѝ руси коси бяха толкова ситно накъдрени, че едва докосваха раменете. Прическата открояваше сините ѝ очи и изразените скули. Дълго беше издирвала по магазините идеалния тоалет за сватбеното тържество и накрая се спря на рокля, която подчертаваше тънката ѝ талия и стегнатата ѝ фигура. В мига, в който нежната синя коприна обгърна тялото и разбра, че тази рокля ѝ стои съвършено, макар с по-семпла кройка, дрехата излъчваше класическа изисканост. До този момент не бе обръщала особено внимание на дрехите си. Често се случваше да я помислят за гимназистка — просто защото се носеше по момичешки. Сега обаче преживяната любовна мъка я караше да се чувства жена.

Тя спря в преддверието на църквата, за да изчака баща си. Девин беше с Доротей Мърфи — неговата приятелка-вдовица. Кейт продължаваше да се чуди на отношението му към възрастната жена. Висока, пухкава и бърлива. Доротей представляваше пълната противоположност на деликатната и резервирана покойна съпруга на Девин. Понякога Кейт се питаше какво точно привлича баща ѝ към Доротей. През последните седмици те двамата се виждаха доста често, но мисълта за евентуален брак помежду им изпълваше Кейт с

необяснимо усещане за тревога. Тя пропъди объркващите мисли. Достатъчно ѝ беше, че току-що е загубила Клей завинаги.

— Добре ли си, Принцесо? — запита Девин, когато се изравни с нея.

— Ще се радвам, ако престанеш да се притесняваш за мен. — Това не отговаряше на истината, но тя съзнаваше, че трябва да изглежда весела и безгрижна. Поне през следващите часове.

Баща ѝ я потупа нежно по ръката:

— Знам колко ти е тежко в момента. Искаш ли да отидеш на тържеството, или предпочиташ да те изпратя до вкъщи?

Погледна я с толкова топлота и съчувствие, че сърцето ѝ преля от обич към него. Дълбоко в себе си тя копнееше да се измъкне незабелязано, но знаеше, че не бива да го прави.

— Кейт вече се съгласи да ме придружи — намеси се Люк. Той отлично съзнаваше, че тя не може да отрече думите му, и това я възмути. Вместо да ѝ помогне, Люк допълнително усложняваше нещата. Достатъчно се бе измъчила, докато гледаше как Клей се врича във вечна любов на друга жена!

— Приятно ми е да го чуя — възкликна Девин Логан и като че ли наистина изпита облекчение. Обгърна с ръка заобления кръст на Доротейя и поясни: — Госпожа Мърфи ме покани да седна до нея на тържеството и, честно казано, очаквах с нетърпение този момент. — Той пусна ръката на Кейт, целуна я по бузата и безгрижно се отдалечи.

— Да тръгваме ли? — Люк се засмя, хвана отпуснатата ръка на Кейт и я прехвърли през своята. След това я поведе умело, сякаш бяха женени от години.

Тази вечер въздухът беше студен и кристалночист. Есента бе донесла със себе си вечния октомврийски прилив от бронзови и златисти листа, пълни бостани и ранни здрачавания. Обикновено Кейт обожаваше това време на годината. Ако не се беше фиксирала само върху предстоящата сватба на Клей, щеше да го оцени по-добре.

Разстоянието до залата за приема беше късо. Кейт не продума — мислеше единствено как ще се изправи пред Клей и жена му. Душата ѝ се стягаше при всяка стъпка. Рори я беше поканила за шаферка. Кейт, макар и поласкана от предложението, отказа. Рори прояви разбиране и не настоя. Въпреки факта, че обичаха един и същи мъж, двете

момичета се сближиха. Приятелството им допълнително усложни нещата за Кейт, но същевременно ѝ донесе и някакво облекчение.

Когато стигнаха до старата тухлена постройка, сърцето ѝ биеше до пръсване. Точно пред вратата на залата Кейт внезапно се закова на място.

— Не мога да вляза вътре — заяви тя. Гласът ѝ беше тих, треперещ и в него звучеше паника. — Не мога да се изправа пред тях и да се престоря... Не, просто не мога.

— Можеш! Аз ще ти помогна.

— Откъде знаеш какво мога и какво не? — Единственото ѝ желание беше да скрие лицето си с длани и да зариде. Последните няколко часа бяха отнели всичките ѝ сили.

Люк се втрени в нея и за част от секундата погледът му се изпълни със съчувствие.

— Не само че можеш да влезеш вътре, но и ще го направиш! — заяви той твърдо.

Кейт забеляза израза на упорство в тъмните му очи и преглътна гневния си отговор. Люк се надвеси над нея от височината на своите метър и деветдесет. Твърдо стиснатите му устни издаваха желязна воля: — Ако ти не присъстваш на сватбеното тържество, утре целият град ще го коментира. Това ли искаш?

— Точно така! — извика тя, ала веднага сведе очи и се опита да надмогне вълните на отчаяние, които я заливаха. — Не — поправи се с нежелание. Бе ѝ страшно неприятно, но трябваше да се съгласи с него.

— Дошъл съм тук заради теб, Кейт. Повярвай ми поне веднъж и ми позволи да ти помогна през следващите няколко часа.

— Добре съм. Аз...

Той обаче не ѝ позволи да довърши изречението си:

— Престани да ми противоречиш. Аз съм ти приятел, нали?

Нежният му глас предизвика парещи сълзи в очите ѝ. Пръстите ѝ леко стиснаха ръката му и тя кимна, като повика на помощ остатъка от самообладанието си.

— Само не ме командвай така. Моля те! Мога да понеса почти всичко, но не и това.

Беше издържала сватбената церемония единствено благодарение на силния си характер. Сега обаче се чувстваше така, сякаш целият

свят се е срутил върху нея, и имаше нужда от присъствието на някой, който да ѝ помогне.

— Както кажеш, Принцесо.

Въпреки че преди малко не искаше да го хване под ръка, сега допирът му я успокои. Дочу гласа му, но някак отдалеч. Беше твърде отдадена на собствената си мъка, за да обърне внимание на искрената му загриженост. И въпреки всичко самото му присъствие укрепваше решението ѝ да се представи достойно по време на тържеството.

— Само татко ме нарича Принцеса — промърмори тя разсеяно.

— Имаш ли нещо против и аз да ти казвам така?

— Не знам... Мисля, че няма проблеми.

— Чудесно. — Хвана я за ръка и я поведе към залата.

През следващия половин час Кейт се движеше като в мъгла. Просто се остави в ръцете на Люк и благодарение на мълчаливата му подкрепа успя да изчака без проблеми опашката от желаещи да поздравят младоженците. Разбира се, коленете ѝ омекнаха, когато стигна до Клей. Той я целуна по бузата и ѝ благодари, че е „толкова чудесна“, както се изрази. Тя със сигурност не се чувстваше чудесна, но му се усмихна в отговор. И беше напълно искрена, когато поднесе на Клей и Рори най-добри пожелания за бъдещия им съвместен живот.

По неведоми пътища Люк отгатна колко ѝ е зле и я поведе към една от кръглите маси с бели дантелени покривки. Пръстите му бяха студени и мазолести, докато дланите на Кейт се изпотяха от упорития ѝ стремеж да скрие болката си.

Без да продума, тя седна до Люк и не помръдна, докато младоженците не разрязаха тортата и не отхапаха тържествено от първото парче. Сцената преминаваше пред очите ѝ като епизод от стария филм. Кейт седеше с изправен гръб и безуспешно се опитваше да притъпи мъката.

— Искаш ли да ти донеса нещо за хапване? — запита Люк, когато гостите започнаха да се трупат около шведската маса. Тя се втренчи в него, неспособна да проумее въпроса му. После примигна и погледът ѝ падна върху триетажната сватбена торта с формата сърце. Автоматично отвърна с „не“.

— Кога за последен път си яла?

— Предполагам, че днес сутринта. — Още докато произнасяше думите, осъзна, че се лъже. Май беше хапвала за последен път предишната вечер. Нищо чудно, че краката ѝ трепереха и ѝ се виеше свят.

— Ще ти донеса парче торта — обяви мрачно Люк.

— Недей. Не съм... гладна.

Ето че той отново правеше същото! Налагаше се, позволяваше си да взима решения вместо нея, само защото я съжаляваше. Искаше да му отговори нещо, но той вече се беше отдалечил, без да си дава сметка за раздразнението ѝ.

Кейт се загледа след него и изведнъж го видя по нов начин. Люк Ривърс бе живял и работил във фермата на баща ѝ, наричана „Съркъл Ел“, около десет години, но въпреки всичко тя не знаеше нищо за миналото му. Водеше се управител, но всъщност беше много повече от това. Бе замислил и провел няколко успешни кампании за размножаване на стадата и още от самото начало се беше споразумял с баща ѝ да взима процент от печалбата. Девин често споменаваше, че Люк е напълно способен да завърти свой собствен бизнес. Но година след година Люк продължаваше да стои в „Съркъл Ел“. Откритието, че не знае нищо за него, я шокира. За нея той открай време беше скучният Люк. А и винаги ѝ бе под ръка — или поне така ѝ се струваше. Смяташе го за добър приятел, въпреки че не го познаваше. И не можеше да си обясни защо той продължава да се задържа в „Съркъл Ел“.

Трябваше да признае, че Люк в известен смисъл я интригуваше. Беше доста привлекателен и някои от най-големите хубавици на Найтингейл му бяха хвърляли въдици, но той отказваше да захапе. Когато изпаднеше в лошо настроение, се държеше резервирано и заядливо, но това му се случваше рядко. Определението „висок, слаб и груб“ идеално пасваше на външността му, но точно сега Кейт искаше да разбере нещо повече за характера и миналото му.

Разсъжденията на Кейт бяха прекъснати от самия Люк, който дръпна съседния стол и се отпусна в него. После побутна към нея порцеланова чиния, пълна със сирена и ядки.

— Мислех, че ще ми донесеш от тортата.

Неговата собствена чиния едва побираше огромното парче торта, което си беше отрязал, ядките и курабиите.

— Реших, че ще е по-добре да ти взема нещо по-леко. Празният ти стомах няма нужда от захар.

— Измисляш си — сопна се тя, предизвикана от арогантността му. — Първо настояваш да ми донесеш торта, а после, точно когато съм се настроила да си хапна, решаваш, че не бива да ям сладко!

Люк пропусна забележката покрай ушите си и с вилица в ръка атакува своето парче.

— Преди една минута се кълнеше, че е излишно да ти нося каквото и да било. Всъщност направо отказваше да ядеш.

— Това... Беше преди малко.

Той се подсмихна полуподигравателно, полуснизходително.

— Ако ядеш сладко, ще ти прилошее — заяви с нетърпящ възражение тон.

Ето значи как смяташе да ѝ помага тази вечер! През цялото време се опитваше да предизвика кавга!

— Явно си запознат с това как стомахът ми реагира на определени хранителни продукти. Удивляваш ме, Люк Ривърс. Нямах понятие, че познаваш толкова изтънко някои процеси в тялото ми.

— Ще останеш направо потресена, ако ти кажа колко много неща знам за теб и тялото ти, Принцесо.

Кейт рязко се изправи:

— Не мисля, че беше добра идея да започнеш да ме наричаш така. Не съм ти никаква принцеса. Аз съм жена, не момиченце.

— Няма нужда да ми го припомняш, сладурано. Вече го знам. Сега седни. — Тонът му беше рязък, а усмивката — студена.

— Ще стоя права!

— Чудесно. Щом искаш, дръж се като глупачка.

В мига, в който Люк произнесе последните думи Кейт кротко седна на стола си. Кавгаджийското ѝ настроение изчезна. Разсеяно загреба лешници и яростно ги задъвка, сякаш да изкара гнева си върху тях. Люк отмести чинията си и протегна ръка към нея. Докосна пръстите ѝ и нежно ги притисна.

— Винаги съм бил и ще бъда твой приятел. Никога не се съмнявай в мен.

Очите ѝ се замъглиха и гърлото ѝ мъчително се сви.

— Зная. Просто всичко се оказа... много по-изтощително, отколкото си мислех.

Възгласите в предната част на залата привлякоха вниманието на Кейт — Клей и Рори вдигаха тост с шампанско. Скоро сервитьорите раздадоха шампанско на всички в залата. Кейт пие една чаша. След като се произнесоха на здравиците за младоженците, тя отпи първата глътка. Пенливата течност ошипа небцето ѝ и леко се спусна по гърлото. Из залата се понесе нежна мелодия и Кейт като омагьосана втренчи поглед в Клей, който протегна ръка към булката си и я поведе към дансинга. Двамата бяха толкова влюбени, потопили погледи един в друг, че тънките рамене на Кейт се превиха под тежестта на още по-жестоката болка. Опита да се извърне, но погледът ѝ попадна на Люк, и тя направи безуспешно усилие да се усмихне и да го убеди, че всичко е наред. Сълзите напиха в ъгълчетата на очите ѝ. Кейт наведе глава, за да ги скрие от всички и най-вече от него. Беше се държал чудесно и в същото време — отвратително.

Скоро и други двойки се присъединиха към младоженците на дансинга. Кумовете, шаферите и гостите умело се завъртяха по полирания паркет. Люк също се изправи, застана пред Кейт и ѝ предложи ръката си. Очите му, впити в нейните, безмълвно я канеха на танц. Тя не желаше да танцува, но нямаше сили да спори. Стори ѝ се по-просто да се подчини, отколкото да започне да се съпротивлява. Двамата се приближиха до дансинга и Люк я привлече към себе си. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ.

— Всичко ще бъде наред — пошушна ѝ той.

Тя успя да кимне, благодарна за загрижеността му. Явно сама не си даваше сметка, че се нуждае от него сега. Бе сигурна само в едно — никога нямаше да се справи без неговата помощ.

През последните години той често беше танцувал с нея, без това да ѝ направи каквото и да било впечатление. Песен след песен, те оставаха на дансинга, но когато ръцете му я обгърнаха за трети път и се спуснаха малко по-надолу от кръста, по гърба ѝ пролазиха тръпки на неочаквано вълнение. Смутена. Кейт спря да танцува. Залитна леко и уж в стремежа си да я задържи Люк я притегли още по-близо до себе си. Толкова близо, че тя усещаше ударите на сърцето му до своето. Учестеният му пулс ѝ подсказа, че и той изпитва същата възбуда. Главата ѝ се замая. Обятията му ѝ даваха чувство за сигурност и опора в миг, в който целият ѝ свят се бе срутил. Може би бе егоистично, но

сега тя имаше нужда от това. Усмихна се, затвори очи и се отдаде на удоволствието.

— Кейт, трябва да ти кажа нещо, свързано с фермата...

Тя притисна пръсти към устните му, за да не би думите да прогонят прекрасното усещане. Беше сплела ръце около врата му, а бузата ѝ леко докосваше брадичката му. Люк бе мъжествен и силен. Слаб и мускулест.

— Добре — прошепна той. — Ще говорим за това по-късно.

Продължиха да танцуват мълчаливо. Люк потърка лице в косите ѝ и леко ги разроши, но Кейт нямаше нищо против. Музиката някак прекалено рано спря и тя с огромно нежелание отпусна ръце и отстъпи назад. Застанали на крачка разстояние, двамата мълчаливо изчакаха да започне следващата мелодия, за да имат повод отново да протегнат ръце един към друг.

Този път обаче Кейт опита да си обясни какво точно се случва между тях. Люк знаеше колко много тя обича Клей и затова се опитваше да ѝ помогне да издържи тази вечер. Да, сигурно всичко се свеждаше до това. Трябваше да му се признае, че се справя чудесно. Караше я да се чувства... прекрасно. Бе странно да изпитва толкова силно и неочаквано чувствено влечение към него, но в този момент не даваше и пет пари за това. Той бе грижовен и нежен и тя се нуждаеше от него.

Двамата стояха притиснати един към друг, не говореха и се наслаждаваха на приятното усещане. Накрая Кейт изгуби представа за времето. Когато оркестърът обяви десетминутна почивка Люк я пусна с такова нежелание, че сърцето ѝ трепна. Той като че ли не можеше да понесе дори такава кратка раздяла, защото я хвана за ръка и обгърна нежната ѝ длан с мазолестите си пръсти. По пътя към тяхната маса насреща им изскочи Бети Хамънд — нахална блондинка, която се впусна право към тях.

— Здравей, Люк — каза направо тя, като пренебрегна Кейт.

— Здравсти, Бети — кимна учтиво Люк, но личеше, че не му е приятно.

Бети сложи ръка върху рамото му със собственически жест.

— Не помниш ли, че ми обеща един танц?

Кейт погледна първо към новодошлата, която глезено се цупеше, а после — към нетърпеливия и леко раздразнен Люк.

— Извинете ме за малко — ще отида да си взема нещо за пиене — извини се Кейт. Гърлото ѝ наистина беше пресъхнало, а и не искаше да остане да стърчи сама до дансинга, когато Бети отведе Люк на дансинга.

Плодовият пунш бе студен и ободряващ, но на нея продължаваше да ѝ е горещо и затова реши да се поразходи навън. Хладният въздух щеше да проясни мислите ѝ. Така и не успя да разбере какво се случва между нея и Люк, но подозираше, че е нещо, свързано с хаоса в чувствата ѝ. Звездите блещукаха като диаманти върху черното кадифе на небето. Кейт стоеше в студената нощ, обгърнала тяло с ръце. Не чу кога Люк се е приближил. Усети го, едва когато застана зад гърба ѝ и нежно сложи ръце на раменете ѝ.

— Не можеш да те открия — прошепна той леко обвинително.

Кейт не искаше да обсъжда с него Бети Хамънд. Доколкото знаеше, другата жена беше правила досега всичко възможно, за да го хване на въдицата си.

— Красиво е, нали? — попита тя вместо това и инстинктивно се стгуши по-близо до него, сякаш търсеше опора и топлина в силното му мускулесто тяло.

— Красиво е — съгласи се той и погали раменете ѝ. Колко добре се чувстваше с Люк! Може би така се чувстваха хората с двайсетгодишен брак. Но заедно с усещането за уют, тя изпитваше и тръпка на нетърпеливо очакване. Внезапно осъзна, че чувствата ѝ са противоречиви. От една страна, бе уверена и спокойна, от друга — изпълнена с лекомислена възбуда. Причината сигурно е в шампанското, реши Кейт.

Оркестърът в залата започна да свири отново. Люк нежно я обърна към себе си и я прегърна, като че ли се канеше да танцуват отново. Тя обви ръце около шията му.

— Трябва да поговорим — прошепна той.

— Не — въздъхна Кейт. В този миг ѝ се струваше, че да попадне отново в обятията му, е като да се върне у дома след дълга ваканция. После, сякаш това бе най-естественото нещо на света, тя се надигна на пръсти и докосна с влажните си устни неговите. Чак после осъзна какво е направила. Разтвори широко очи и рязко се отдръпна. Сърцето ѝ биеше лудо.

Никой от двамата им не проговори. От прозорците на залата се промъкваха снопчета светлина. Двамата стояха и се вираха един в друг, опитваха да разберат какво се случва. Кейт не знаеше какво говорят очите ѝ на Люк, но неговият поглед бе замъглен от неувереност. Тя почти очакваше той да ѝ направи забележка или да ѝ се подиграе, че се държи като свалачка. Вместо това обаче той протегна още веднъж ръка към нея, а очите му я предизвикваха: „Спри ме, ако можеш!“. Кейт не можеше. С лека въздишка тя посрещна топлината на устните му върху своите и покорно притвори клепачи. Чувстваше се, сякаш я бяха пренесли в страната на мечтите, където никога дотогава не беше стъпвала. Не, това не може да бъде, повтаряше си тя, но същевременно всичко беше съвсем реално.

Целувката му бе удивително нежна, различна от всичко, което можеше да очаква. Той я държеше, сякаш е изящна статуетка от костен порцелан и може да се пропука от най-лекия натиск.

— Скъпа моя Кейт — прошепна той в косите ѝ, — толкова отдавна мечтая за това...

— Наистина ли? — Леко ѝ се зави свят. Ако това беше сън, не искаше да се събужда. Въздъхна и се усмихна унесено.

— Ах ти, изкусителко! — Засмя се тихо и започна да обсипва с леки целувки челото, ъгълчетата на очите, страните ѝ. Докато тя не го прекъсна, за да му поднесе отново устните си. Той явно жадуваше за целувката не по-малко от нея. Но изглежда не искаше да се втурва през глава към усещанията, които тя му носеше — от страх, че всяка прибързаност би развалила магията. Устните ѝ се разтвориха нежно и приканиха неговите да се слепят. Той отвърна с такова желание, че тя усети как коленете ѝ омекват.

— Кейт? — Без да я изпуска от прегръдките си, той отдръпна глава и я погледна изпитателно. Тя храбро срещна погледа му. В очите ѝ танцуваха предизвикателни пламъчета. Съзнаваше, че може би я целува от състрадание, но не даваше и пет пари за това. Люк продължи да я изучава още малко, след което по устните му се появи замислена усмивка:

— Смятам, че е по-добре да те заведа обратно в залата.

— Не! — възкликна тя, изненадана от категоричното си нежелание да се озове в многолюдната зала. — Не искам да стъпя повече там!

— Но...

— Постой тук с мен. Танцувай с мен. Прегръщай ме...

Самият той бе казал, че иска да се погрижи за нея. Ето, сега му даваше възможност да изпълни обещанието си. Притисна се към него и въздъхна. Наслаждаваше се на силата и подкрепата му. Това беше Люк Ривърс, нейният доверен приятел. Бе сигурна, че я разбира и желае да ѝ помогне през тази най-тежка нощ от живота ѝ.

— Искам те тук, до мен. — Не разбираше какво точно се случва между тях, но не можеше и да го отрече.

— Сама не съзнаваш какво поиска от мен... — Той се взря в нея и един безкрайно дълъг миг изучава лицето ѝ. После погали гладката като коприна кожа над скулите ѝ с върховете на хладните си пръсти толкова боязливо, сякаш се плашеше, да не би да се стопи във въздуха. Кейт хвана ръката му и безцеремонно надникна в тъмните му очи. Те блестяха като полирани оникси и излъчваха някаква особена светлина.

— Искам да ме целуваш! Целувките ти имат чудесен вкус... — Тя навлажни устни и се притисна още по-плътно до него. Толкова плътно, че усети копчетата на ризата му през роклята си. Толкова плътно, че ударите на сърцето му се сляха с нейните. Тръпките на възбуда, които разтърсиха цялото ѝ тяло, бяха толкова силни, че я изплашиха, но страхът не можа да я накара да се отдръпне. Думите ѝ подтикнаха Люк към действие и той отново впи жадно устни в нейните. Вулканът от чувства, който избухна в този миг, съвсем я лиши от сили. Зави ѝ се свят и тя сграбчи реверите на сакото му, за да възстанови равновесието си. Когато целувката свърши и Люк вдигна глава, Кейт беше на границата на припадъка от прилива на кръв към пулсиращите ѝ слепоочия.

Лицето му придоби смаяно изражение. Очите я обсипаха с безмълвни въпроси, но в този миг нейните мисли бяха объркани като купчина есенни листа, връхлетени от вятъра.

— Колко шампанско изпи досега? — попита той тихо.

— Една чаша — въздъхна тя и опря чело на гърдите му. Люк не я беше предупредил, че ще ѝ бъде толкова хубаво като се погрижи за нея. Ако знаеше, щеше да се съгласи много по-рано.

Той обаче рязко пое дъх:

— Изпила си повече от една чаша. Съмнявам се дали изобщо знаеш кой съм.

— Разбира се, че знам! — възкликна тя. — Ти си Люк. Хайде, не ставай смешен. Просто...

— Просто какво?

— Просто никога досега не си ме целувал. Поне не така. Защо, за бога, не си ми казвал, че го правиш толкова добре? — И се разсмя, защото реши, че последната ѝ забележка е остроумна.

— Ще те заведе у вас — отсече Люк и я сграбчи за лакътя.

— Люк — извика Кейт, — още не искам да се прибирам!

Той веднага отпусна здравата си хватка.

— Кейт Логан, мисля, че си пиана. Но не си достатъчно разумна, за да го осъзнаеш.

— Естествено, че не съм пиана! — Размаха пръст срещу него като учителка. — И ако искаш да знаеш, нужно е много повече от чаша шампанско, за да се напия. — Люк явно нямаше намерение да спори. Без да пуска лакътя ѝ, я поведе право към паркинга. — Искам да остана! — запротестира тя.

Той не отговори. Изведнъж ѝ мина през ума, че може би го е разбрала погрешно. Може би той просто иска да се отърве от нея, за да се върне при Бети.

— Люк?

— Кейт, моля те, недей да спориш!

— Влюбен ли си в Бети?

— Не. — Отговорът му прозвуча рязко и нетърпеливо.

— Слава богу! Ако беше, не знам как щях да го понеса.

Люк внезапно спря и тя осъзна, че стоят пред пикапа му. Той ѝ отвори предната врата, но Кейт не изрази никакво желание да се качи. Поне за момента. Искаше ѝ се да поостане още, да го прегръща както преди малко... Болката, която измъчваше сърцето ѝ от седмици насам, се стопяваше, когато Люк я вземеше в обятията си.

— Искам да ме целунеш пак, става ли?

— Не, Кейт.

— Моля те!

— Кейт, ти си пиана!

— Не съм! — Чашата шампанско само я беше направила малко по-настоятелна и... нахална. Беше толкова чудесно да се отдаде на новите чувства, които събуждаше у нея съзнанието, че може да се опре на Люк. От момента, в който пристигнаха на сватбата, той

непрекъснато ѝ обясняваше колко голяма нужда има тя от него. Може би бе прав. Толкова сътресения беше преживяла, а ето че сега до нея стоеше Люк — грижлив, внимателен, стабилен.

— Ще те закарам вкъщи. — Тонът му бе раздразнен.

Вкъщи щеше да е тъмно и студено. Кейт се страхуваше от самотата, а сега, след като Клей бе напуснал живота ѝ, оставаше само баща ѝ. И Люк. Но ако Девин вземеше решение да се ожени за госпожа Мърфи, можеше да му хрумне да продаде и ранчото.

Тогава Люк също щеше да си отиде. Мисълта я разтревожи. Сложи ръце на раменете му и го погледна в очите.

— Кейт! — кротко настоя Люк.

— Добре, ще се прибера вкъщи, но при едно условие.

— Хайде, Кейт, бъди разумна!

— Искам да направиш нещо за мен. Все ми повтаряш, че си ми приятел и че много искаш да ми помогнеш...

— Качи се веднага в пикапа, ако обичаш! Ще мине някой и ще ни види как се караме.

— Не, първо ще ми обещаеш.

— Слушай, трябва да мислиш и за репутацията си! Не бива да позволяваш съгражданите ти да те видят пияна. Ако училищната управа узнае, с кариерата ти е свършено.

Кейт само се засмя и поклати глава, след което импулсивно се повдигна на пръсти и го целуна. Когато беше с него, не чувстваше болката, а точно в този миг не искаше за нищо на света да преживее отново онова страдание.

— Ще бъдеш ли така добър да направиш каквото искам?

— Добре! — възкликна той примирено. — За какво става дума?

— Слава богу — въздъхна многозначително. Желанието ѝ щеше да го смае, но тя самата остана шокирана, когато за първи път си го помисли. Не знаеше как ѝ хрумна тази идея, но внезапно ѝ се стори неоспоримо добра. Кейт вдигна глава и се усмихна.

— Много е просто. Искам да се ожениш за мен.

ВТОРА ГЛАВА

Рано на другата сутрин Девин влезе неуверено в кухнята, където Кейт седеше и пиеше първата си чаша кафе за деня.

— Добро утро, татко — усмихна се радостно тя.

— Добро утро, Принцесо. — Баща ѝ обиколи два пъти масата, преди да се наклане да седне.

Тя го изгледа с любопитство, после стана, за да му сипе кафе. След като майка ѝ почина преди няколко години, бе придобила навика да му приготвя закуска.

— Добре ли прекарахте снощи двамата с госпожа Мърфи? — Кейт искаше да го изпревари с въпроса си, преди да е започнал да коментира плъзналите слухове за нея и Люк Ривърс. Тази сутрин още не го бе виждала, но знаеше, че той скоро ще се появи, и вече се подготвяше наум за предстоящия разговор. Беше се държала като глупачка. Искаше ѝ се да потъне в земята от срам при спомена за брачното предложение, което му направи. Дори за миг не се съмняваше, че Люк с удоволствие ще се заяжда с нея на тази тема. Щеше да мине доста време, преди да я остави да забрави случилото се.

— Изглежда ще вали — промърмори Девин.

Странното настроение на баща ѝ я учудваше.

— Питам те за снощи, а не за времето.

Някакво непознато вълнение проблесна в очите му за секунда, но той бързо сведе поглед към димящата чаша кафе.

— Татко? Забавлявахте ли се добре снощи с госпожа Мърфи?

— Прекарахме страхотно! — отвърна с пресилен ентусиазъм.

Кейт го познаваше добре и затова реши да почака, докато той сам поиска да проговори. Девин протегна ръка към захарта и решително си сложи три препълнени лъжички в кафето. После започна да го бърка толкова яростно, че за малко не го разплиска. И през цялото време се взираше някъде в пространството. Кейт не знаеше какво да си мисли.

— Татко — опита тя отново, — какво си намислил?

— Защо питаш? — Погледът му обходи стаята и накрая с нежелание срещна нейния.

— Току-що сложи захар в кафето си. От четиридесет години го пиеш горчиво.

— Ами! — втренчи се в чашата си с удивление.

— Лично те видях да го правиш.

— Да, сипах си захар — заяви Девин твърдо, сякаш ставаше дума за отдавна обмислена постъпка. — Аз... Тъъ... Напоследък обичам сладичко.

Тя започна да осъзнава, че баща ѝ не си е губил времето на сватбата.

— Вместо да се суетиш цяла сутрин, по-добре направо ми кажи какво ти се върти в главата.

Девин отново наведе очи, после кимна и смутено преглътна.

— Доротея и аз... Снощи дълго говорихме — започна той неуверено. — Всичко започна съвсем невинно. А после... Мисля, че сватбата и всичките онези чувства, които Клей и Рори излъчваха, ни замаяха главите. — Замълча, за да отпие от кафето си и се намръщи на сладкия му вкус. — Сещам се, че започнахме да го обсъждаме сериозно едва след като Нели Джексън дойде и ни каза, че сме чудесна двойка. Мисля, че разговорът тръгна оттам.

— Истина е. — Лично тя би предпочела баща ѝ да се среща с жена, която да прилича на майка ѝ малко повече, но госпожа Мърфи беше приятна, мила и Кейт я харесваше.

— Тогава разнесоха шампанското — продължи той — и двамата с Доротея си пийнахме. — Отново млъкна и погледна Кейт, сякаш казаното обясняваше всичко.

— Добре де — подсмихна се дъщеря му, — продължавай.

Най-после очите му — прями и откровени, срещнаха нейните.

— Знаеш, че обичах майка ти. Когато Нора умря, известно време не знаех как ще продължа да живея без нея. Но и ти, и аз успяхме да го преживеем.

— Разбира се, татко. — Внезапно проумя накъде върви разговорът. Не трябваше да се изненадва и все пак... Нямаше нужда баща ѝ да казва каквото и да е повече. Той щеше да се ожени за Доротея Мърфи.

— Вече станаха пет години, откакто майка ти си отиде. Нали разбираш, човек започва да се чувства самотен. Мислех, че е време да попътувам малко, и искрено казано, не ми се ще да го правя сам...

— Трябваше да го споменеш по-рано, татко — прекъсна го Кейт. — Толкова бих искала да пътувам с теб. Една от хубавите страни на учителската професия е, че летата ми са свободни — говореше тя като в скоропоговорка. — Знаеш, че Люк се грижи за фермата и че всичко тук ще е наред...

— Принцесо, снощи помолих Доротей да се омъжи мен и тя ми оказа честта да приеме предложението.

Само миг колебание беше необходим на Кейт, за да събере необходимите сили и да промълви с усмивка:

— Но това е фантастично, татко!

— Знам, че ще ти бъде тежко, принцесо... Толкова скоро след сватбата на Клей. Искам само да знаеш, че няма да те изоставям. Ти винаги ще бъдеш моето малко момиченце.

— Разбира се, че не ме изоставяш. — Сълзите обаче напиха в очите и студенината в сърцето обхвана цялото ѝ тяло. — Радвам се за теб. Наистина. — Беше искрена, но не можеше да приглуши усещането за непоправима загуба. Като че всички опорни точки в живота ѝ изчезваха една по една.

— Боя се, че това ще повлече някои други промени. Продавам фермата. — Нежно стисна ръката ѝ.

Кейт рязко пое дъх, преди да може да се овладее. Той току-що бе потвърдил най-лошите ѝ страхове. Друга жена ѝ отне Клей, а сега щеше да загуби Девин и дома си. После една нова мисъл се оформи в съзнанието ѝ, въпреки че миналата вечер вече ѝ беше минавала през ума — щом продаваха фермата, значи и Люк щеше да си отиде...

Клей. Баща ѝ. Фермата. Люк. Всички и всичко, което обичаше, си отиваше в рамките на няколко часа! Ударът беше почти непоносим. Притисна ръка към устата си и преглътна заслепяващите я сълзи.

— Не искам да се притесняваш — побърза да допълни баща ѝ. — За теб винаги ще има място в дома ми. Двамата с Доротей го обсъдихме и заедно решихме, че ще живееш с нас в града, докато искаш. Ти винаги ще бъдеш моята Принцеса и Доротей го разбира много добре.

— Татко — промълви Кейт, като се смееше и плачеше едновременно, — това е смешно! Аз съм вече на двайсет и четири години и прекрасно бих могла да се справям сама.

— Естествено, но...

Тя вдигна ръка, за да го прекъсне:

— Няма да го обсъждаме повече. Вие с Доротейя ще се жените и аз се радвам. Не се тревожи за мен. Ще си наема апартамент в града и ще се изнеса оттук, колкото мога по-скоро.

Баща ѝ въздъхна, явно облекчен, че тя приема плановете му.

— Е, Принцесо — каза той с усмивка, ведра като юлско слънце, — не мога да ти опиша колко съм доволен. Искрено казано, безпокоях се да не се разстроиш.

— О, татко...

Като продължаваше да се усмихва Девин потърка брадичка.

— Доротейя по нищо не прилича на майка ти. Не знам дали си го забелязвала досега. Всъщност истината е, че когато за първи път я поканих да излезем заедно, го направих, само за да я накарам да ме почерпи с нейното прасковено сладко. После, преди да се усетя какво става, започнах да си измислям предлози да слизам долу в града. И причината вече не беше в прасковеното сладко...

Тя отвърна нещо, което в момента ѝ се стори уместно, но след минута вече не го помнеше. Баща ѝ я целуна по бузата и излезе, като предупреди, че ще се върне привечер.

Тя си наля втора чаша кафе, облегна се на масата и опита да обмисли онова, което се случи с нейния добре организиран живот. Почувства се сякаш целият свят се бе обърнал с главата надолу; сякаш гигантски ураган бе връхлетял Найтингейл и бе помел всичко, което бе скъпо за нея. Започна да се разхожда безцелно от стая в стая и накрая спря пред библиотеката, на която стоеше голяма снимка на майка ѝ. Взе я и я притисна към гърдите си. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по страните. Кейт отново изживя огромната мъка от дните след смъртта на майка си и усети нарастващия гняв срещу баща си, задето позволяваше на друга жена да заеме мястото на Нора. От друга страна, сърце не ѝ даваше да го вини заради новото му щастие. Госпожа Мърфи не бе типът жена, която Кейт би избрала за баща си, но това не беше нейна работа. Взела внезапно решение, тя

пое дълбоко дъх и се помъчи да потисне неувереността и страха, за да приеме внезапния обрат на съдбата.

Задната врата се отвори и Кейт инстинктивно затвори очи, за да се успокои. Това можеше да бъде само Люк, а той бе последният човек, когото искаше да вижда точно сега.

— Кейт?

С треперещи ръце тя постави избелялата снимка на мястото ѝ и избърса сълзите от очите си.

— Добро утро, Люк — отвърна тя и влезе обратно в кухнята.

Люк отиде до кафеварката с чаша в ръка.

— Баща ти току-що ми каза новината за него и госпожа Мърфи — започна той предпазливо. — Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Разбира се! Това е чудесно за татко, нали?

— За баща ти — да, естествено. Но за теб може би е шокиращо... Толкова скоро след...

— След Клей и Рори — довърши вместо него тя. Протегна ръка и напълни чашата му, а после доля и своята. — Всичко ще е наред — повтори, като не знаеше на Люк ли го казва, или на себе си. — Естествено, фактът, че татко се жени, означава някои промени в начина ни на живот, но аз ще се приспособя.

— Не съм виждал баща ти толкова щастлив от години...

— Да, знам. — Въпреки болката Кейт се насили да се усмихне. За неин ужас обаче сълзите отново започнаха да изпълват очите ѝ. Наведе глава в безнадежден опит да ги скрие.

— Кейт?

Тя се обърна гърбом към него, остави кафето си и започна да търка някакви невидими петна от безупречно чистата маса. Люк постави ръце на раменете ѝ и преди Кейт да разбере какво става, зарови лице в джинсовата му риза, която ухаеше на чистота. Едно-единствено ридание разтърси раменете ѝ и тя разтреперана въздъхна, притеснена, задето рухна пред него.

— Спокойно, мила — прошепна той нежно и погали гърба ѝ. — Поплачи си, за да ти мине.

Чувстваше се истинска слабачка, задето толкова много се нуждаеше от него, но Люк беше силен и стабилен, а Кейт в момента се носеше като малка лодчица върху гребена на огромна вълна. Не знаеше дали ще успее да оцелее, дори ако бурята я пощади...

— Чу ли, че татко ще продава фермата?

— Да. — Звучеше притеснено. — Какво точно ти каза той?

— Съобщи ми го тази сутрин след новината за госпожа Мърфи.

— Не бива да се безпокоиш за това.

— Невъзможно е — отвърна тя и тихо заплака. Почувства как гали косите ѝ и се сгуши в топлата му прегръдка. Той беше най-добрият ѝ приятел. Той беше мъжът, който се погрижи за нея в най-тежкия ден от живота ѝ.

Споменът за сватбата проблесна в съзнанието ѝ и заедно с него нахлу срамът от предложението за брак, което бе направила на Люк. Тя замръзна в обятията му, ужасена от безцеремонния начин, по който го бе използвала. На практика го бе помолила от сега нататък да се грижи за нея! Отскубна се от прегръдката му, поизправи се и се усмихна през сълзи.

— Какво щях да правя без теб, Люк Ривърс?

— Никога няма да ти се наложи да търсиш отговора на този въпрос. — Отново обви ръце около кръста ѝ и леко я целуна. След това добави нежно: — Явно снощи е имало някакво вълшебство. Първо ние, после баща ти и госпожа Мърфи...

— Слушай, що се отнася до нас — подхвана тя внимателно, поевъздух и отклони очи от неговите, — ти, надявам се, съзнаваш, че когато те помолих да се ожениш за мен, всъщност нямах точно това предвид...

Той замръзна на място и дълго не продума.

— Аз го приех съвсем сериозно, Кейт.

Тя отново се освободи от прегръдката му и хвана здраво с две ръце чашата си с кафе.

— Бях изпила много шампанско...

— Снощи каза, че си изпила само една чаша.

— Да, но я изпих на празен стомах и като прибавим всички изживявания около сватбата... Просто не бях на себе си.

— Така ли? — намръщи се Люк.

— Наистина. — Постара се смехът ѝ да прозвучи безгрижно. — Начинът, по който танцувах с теб, по който ти се увесих на врата и... те целунах... Това нямаше нищо общо с мен. Няма да искам от теб да изпълниш обещанието си, Люк.

Той придърпа най-близкия стол и се отпусна в него, сякаш нямаше сили да остане прав. Тя седна на отсрещния стол — нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Няколко минути никой не продума. Люк държеше чашата си и я гледаше толкова напрегнато, че накрая Кейт се изчерви.

— Слушай — подхвана тя колебливо, — снощи ти се държа като истински джентълмен и аз съм ти задължена за това, че ми помогна. Но... Боя се, че половината от нещата, които ти казах, бяха несериозни.

Загорелите от слънцето бръчици в ъгълчетата на очите му се очертаха още по-ясно, когато той се усмихна самоуверено.

— Това повдига някои интересни въпроси.

— Не те разбирам. — Естествено, Люк знаеше много точно за какво става дума, но му доставяше удоволствие да я прави на още по-голяма глупачка, като я накара да дава обяснения.

— Ами виж — отвърна той, провлачвайки спокойно думите, — ако си била искрена само за половината от нещата, които ми каза, аз, естествено, ще се запитам за коя точно половина.

— Не мога да си спомня всичко — прошепна тя. Страните ѝ пламтяха. — Но ще ти бъда много благодарна, ако забравиш онзи епизод, в който те помолих да се ожениш за мен.

— Не, не искам да го забравям.

— Моля те, Люк! — извика тя и стисна очи. — Всичко това ме поставя в крайно неудобно положение. Не можеш ли просто да ме оставиш на мира?

— Не. Не мисля, че бих могъл.

Значи щеше да я измъчва докрай! Все пак това не биваше да я учудва — нали сама се беше натопила в тази каша?

— Ти беше толкова мил с мен на тържеството... След сватбата не спря да ми повтаряш, че искаш да ми помогнеш, и наистина го направи. Едва ли щях да издържа без теб, но...

— И целувките ли искаш да забравя?

— Да, моля те! — кимна тя енергично.

— Миналата вечер говореше друго. — Люк се намръщи. — Всъщност бе доста изненадана, че ти е толкова приятно. Доколкото си спомням, ме попита: „Защо, за бога, не си ми казвал, че го правиш толкова добре?“.

— Господи, наистина ли съм го казала?

— Боя се, че да. И на практика ме принуди да ти обещаая, че ще се ожена за теб...

— Всеки друг на този свят милостиво би забравил за моето предложение. — Прехапа долната си устна.

Някак тържествено той скръсти ръце. Лицето му издаваше сериозна съсредоточеност.

— Нямам никакво намерение да го забравям. Аз държа на думата си и винаги изпълнявам обещанията си.

Кейт изстена. Надяваше се, че тазсутрешните новини около баща ѝ ще накарат Люк да прояви малко повече разбиране.

— Виждам, че всичко това ти доставя огромно удоволствие — промърмори тя гневно и стисна устни, за да не каже нещо по-грубо.

— Не, не е точно така. Кога би искала да вдигнем сватбата? И докато сме още на тази тема, може би е редно да ти кажа...

— Не говориш сериозно! — прекъсна го тя. Та той се осмеляваше да обсъжда с нея датата! Ако цялата история беше само шега, Люк отиваше твърде далеч!

— Безкрайно съм сериозен. Ти ме помоли да се оженим, а аз се съгласих. Оттук нататък всяко отстъпление би било потъпкване на клетвата.

— В такъв случай аз... Аз те освобождавам от дадената дума. — И тя направи широк жест с ръка, за да подчертае казаното.

Дълбока бръчка разсече челото му.

— Моята дума е вече дадена и аз държа на нея.

— Но снощи аз не знаех какво говоря! Добре де, знаех. В известен смисъл. Но и двамата сме наясно, че бях под влияние на някакво моментно настроение.

Люк се навъси още повече:

— Предполагам, че всички в града ще решат, че се жениш за мен напук. Или пък ще клюкарстват за мен. Това не ме притеснява, но не бих искал да се приказват глупости за теб.

— Ще бъдеш ли така добър да спреш? — извика тя. — Нямам никакво намерение да се омъжвам за когото и да било. Никога! — Край на любовта и романтиката! Отсега можеше да си представи как след тридесет години ще живее сама в компанията на няколко котки и ще плете чорапи...

— Снощи говореше друго...

— Ще престанеш ли да го повтаряш? Снощи не бях на себе си!

— Но идеята да се оженим ми се стори изключително добра. Осъзнавам, че си имала някои тежки моменти в последно време, но бракът ни ще сложи край на всички неприятности.

Кейт закри очи с треперещи ръце. Надяваше се, че цялата сцена е част от някакъв кошмар, който скоро ще свърши. За съжаление, когато отпусна ръце, Люк продължаваше да седи и да я наблюдава изпитателно.

— Не мога да повярвам, че водим този спор! Това е пълна безсмислица. По този начин няма да подобриш настроението ни.

— Повтарям, Кейт, говоря сериозно.

Младата жена наведе глава и заговори бързо:

— Много мило от твоя страна, че си мислил върху възможността да се оженим, но не е било необходимо. Точно ти би трябвало да разбираш по-добре от всеки друг защо не мога да се оженя за теб. Обичам Клей Франклин.

— Бабини деветини.

— Моля? — подскочи Кейт.

— Ти си влюбена в мен. Само че още не го знаеш.

Бе ѝ нужна само секунда, за да се съвземе.

— От всички самовлюбени, надути, самоуверени... — Млъкна, за да си поеме дъх. Този път Люк наистина я смая! — Не мога да повярвам! — Скочи на крака и закрачи напред-назад из кухнята. — Не те разбирам. Опитах, честна дума! В един миг си стабилен, закриляш ме, даваш ми всичко, от което се нуждая, държиш се като най-добрия ми приятел, а в следващия момент започваш да ми говориш най-глупавите и невъзможни неща! Никога преди не си се държал така. Защо се промени?

— Толкова ли е лошо? — помилва я той нежно, като не обърна внимание на въпросите ѝ.

— Не знам какво се случи с нас на сватбата, но явно е имало някаква магия. Нека да отдадем всичко на шампанското и забравим случилото се, преди да си причиним болка.

— Знаеш ли, ако помислиш сериозно върху идеята за брак с мен, тя ще започне да ти харесва — продължи той, вместо да ѝ отговори.

После стана и тръгна право към нея. — Може би това ще ти помогне да решиш как е най-добре да постъпим.

— Аз...

Люк сложи пръст на устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Май си забравила, че една изискана дама не бива да проявява такава упоритост. — С тези думи той я прегърна през кръста и внимателно я притегли към себе си.

Кейт отгатна намерението му и се приготви да протестира, но той заключи устните ѝ със своите и потокът от думи изведнъж се изпари от съзнанието ѝ. Пръстите ѝ сграбчиха яката на синята му риза и пряко всички възможни усилия на волята устните ѝ с желание се разтвориха, за да посрещнат неговите.

Когато целувката свърши, Люк мълча известно време, след което широка усмивка озари лицето му.

— Да — заключи той с огромно удоволствие, — ти ме обичаш...

ТРЕТА ГЛАВА

Кейт никога досега не беше посрещала понеделника с такова желание. Докато беше на училище, поне имаше идеален предлог, за да избягва срещите с Люк. Той като че ли си бе внушил, че е отговорен за нея, и възприемаше отговорността си съвсем сериозно. Кейт не разбираше защо е станал така твърдоглав. Истина е, че му беше предложила да се оженят и че отговаряше със страст на целувките му, но това не му даваше право да твърди, че е влюбена в него. Цялата ситуация показваше колко нелогично е започнал да се държи Люк Ривърс.

Кейт се спря и премисли това още веднъж, после се разсмя на глас. Нищо чудно, че Люк настояваше да се оженят. Кейт трябваше да признае, че разбира основанията за погрешното му впечатление. Чудеше се как да го накара да види нещата в истинската им светлина. Все пак той бе прав за някои неща. Тя действително го обичаше, но не така, както той си бе въобразил. Изпитваше към него чувствата, които храни сестрата към любимия по-голям брат. Не разбираше все още защо целувките му я бяха развълнували толкова, но предположи, че причината е в емоционалното ѝ състояние след сватбата на Клей. Толкова неща се случиха в живота ѝ напоследък, че вече трудно разбираше себе си.

Никога нямаше да може да обича Люк така, както обичаше Клей. Откакто се помнеше, мечтаеше да се омъжи за Клей. Мисълта да обвърже живота си с някой друг ѝ се струваше невъзможна.

— Добро утро, госпожице Логан — поздрави седемгодишният Тайлър Моргенрот, като нахлу в класната стая. — Видях ви на сватбата на господин Франклин в събота.

— Така ли? — Това не бе изненадващо, тъй като в църквата присъстваха хора от почти всички семейства в града. Може би Тайлър не беше единственият и ученик, който я бе видял.

— Вие бяхте с господин Ривърс, нали? Мама все питаше татко с кого танцувате. Това беше господин Ривърс, нали?

— Да. — Тя прехапа устни, за да не започне да обяснява, че всъщност не е била „с“ господин Ривърс и че той не е бил официалният ѝ кавалер, въпреки че са стояли един до друг по време на тържеството. Ако започнеше да обяснява тези тънкости на един второкласник, само щеше да обърка детето.

— Татко ме накара да танцувам с кака. Беше тъпо.

Кейт успя да промърмори някаква забележка за това колко джентълменски се е държал Тайлър, но се съмняваше, че той има желание да я изслуша. Съвсем скоро децата от Найтингейлското начално училище започнаха нетърпеливо да нахлуват в класната стая и да седат на чиновете си. От този момент нататък не ѝ остана време дори да помисли за Люк или съботната вечер.

На обяд взе кутията с обяда си и отиде в учителската стая. Няколко от колежките ѝ вече се бяха настанили около кръглите маси.

— Кейт! — Преподавателката на шестокласниците Сали Дейли размаха ръка, за да привлече вниманието ѝ и потупа празния стол до себе си.

Кейт с нежелание се присъедини към по-възрастната жена и погледна извинително към приятелката си Линда Хътън, с която обикновено обядваха заедно. Сали беше клюкарка, но Кейт не се сети как да отклони поканата, без да прояви неучтивост.

— Тъкмо си говорехме за теб — подхвана Сали радушно — и си помислихме, че ще е хубаво, ако днес седнеш при нас. Сватбата на Клей беше чудесна, нали? — продължи тя без повече предисловия. — А сега разбираме, че нещо се пече между баща ти и Доротей Мърфи. — Тонът ѝ подсказваше, че не е сигурна в слуховете.

— Точно така — отвърна Кейт с най-чаровната си усмивка.

— Каква изненада, а?

— В известен смисъл — отвърна простиичко Кейт. Едва сега си даде сметка, че е трябвало да се досети за чувствата на баща си към Доротей. Ако не беше толкова заслепена от отношенията си с Клей, отдавна щеше да забележи колко е хлътнал Девин.

— Сега ще ти бъде трудно, нали, скъпа? — запита Сали съчувствено. — Всички знаем колко близки станяхте с баща ти след смъртта на Нора.

— Радвам се, че баща ми ще се жени отново.

— И все пак промяната със сигурност ще бъде удар за теб — продължи да настоява Сали. — Особено след сватбата на Клен и Рори. Май напоследък животът ти се обърна с главата надолу. — Кейт кимна и заби поглед в обяда си. — Като говорим за Клей и Рори, трябва да кажем, че сватбата им бе великолепна.

— Съгласна съм — отвърна Кейт, като се усмихна, въпреки че сърцето ѝ се сви. — Рори ще бъде прекрасна съпруга на Клей. — Думите почти заседнаха в гърлото ѝ, макар че бяха истина. Рори бе идеалната съпруга за Клей.

— Госпожа Франклин е амбициозна млада дама. Библиотеката не е същата, откакто се зае с нея. Всяка седмица измисля нова образователна програма. Казвам ви, откакто това момиче се пресели в Найтингейл, само добро сме видели от него.

— Напълно съм съгласна с теб.

На Сали изглежда ѝ стана приятно.

— Мисля, че ти се справи добре с... разочарованието от Клей. А сега и баща ти се жени толкова скоро след... — Нежно потупа ръката на младата жена. — Ако има нещо, което бих могла да направя за теб в тези трудни времена, не се колебай да се обърнеш към мен. Знай, че в момента говоря от името на целия учителски колектив. За колежките ти ще бъде въпрос на чест да те подкрепят.

— Благодаря. Наистина е чудесно да чуеш такива думи — отвърна Кейт с потрепващ глас. Монологът на Сали бе опънал нервите ѝ до скъсване.

— Готови сме да ти помогнем, за да събереш отново парчетата от разбития си живот. Освен това Люк Ривърс е чудесен човек.

— Люк Ривърс?! — Кейт се задави с ръжения си сухар.

— Ами да — усмихна се Сали самодоволно. — Всички съграждани видяха как се гледахте по време на танците. От години не бях срещала толкова романтична двойка.

— Танци ли? Какви танци?

— На сватбеното тържество — поясни Сали. — Доколкото разбрах, Бети Хамънд е толкова потисната, че от събота вечер не е излизала от вкъщи.

— Това пък защо?

— Няма какво да го увъртаме, нали сме все свои хора. Всички знаят, че Бети отдавна харесва Люк. Чух, че миналата година излизали

заедно няколко пъти, но оттогава той я избягва.

— Не мога да разбера накъде биеш — тихо каза Кейт, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Бе се надявала, че слуховете около сватбата на баща ѝ ще отклонят вниманието от нея и Люк.

Сали се спогледа многозначително с приятелките си.

— Ами мислех си, че... Че между вас с Люк става нещо.

— Между Люк и мен? — Кейт отвърна с кратък, почти истеричен смях. — Нищо не би могло да бъде по-далече от истината. Люк е чудесен приятел и ние с него се познаваме от години, но не сме влюбени. Между нас няма нищо — завърши, влагайки в думите си повече патос, отколкото бе необходимо. Остана доволна, че поне веднъж в живота си накара Сали да занемее. След миг демонстративно погледна часовника си: — Извинете ме, дами, но трябва да се връщам в класната стая.

В мига, в който напусна учителската стая, чу как започват коментарите зад гърба ѝ. Отчаяно въздъхна и се прибра в стаята. Отпусна се зад катедрата, погледна недовършения си обяд и се обърна да го хвърли в кошчето.

— Не знаеш ли, че е грешно да се хвърля храна? — попита Линда Хътън, облегната на рамката на вратата със скръстени ръце.

— По-добре никога да не бях проговаряла на онази жена — въздъхна Кейт. — Можеше поне да ми се притечеш на помощ и да ме измъкнеш.

— Аз да не съм пожарната команда? — Линда влезе безгрижно в класната стая и се облегна на катедрата. — Освен това аз самата изпитвах любопитство.

— Любопитство? Относно Люк и мен ли? Виж, само танцувахме заедно. Аз... После ми стана топло и отидох да се поразходя навън. Люк дойде там след няколко минути и... ме закара вкъщи. За какво изобщо беше целият шум?

— Няколко танца ли? Разбирам... — изрече Линда замислено.

— Какво толкова виждаш в това? Всички се държат, сякаш се е случило кой знае какво! Тази сутрин, когато Тайлър дойде на училище, първата му дума беше, че ме е видял на сватбата с Люк. А нищо не каза за това, че същият ден се беше сблъскал с мен в бакалията.

— И там ли се прегръщаше с някой мъж?

— Стига глупости!

— Съвсем не са глупости. Всички видяха как танцувахте. Държахте се, сякаш бяхте съвсем сами на тържеството. Естествено, веднага плъзнаха слухове. Всички гледаха само във вас, а вие не забелязвахте нищо наоколо. Чух пастора да споменава, че може би скоро отново ще има сватба, и със сигурност не говореше за баща ти и Доротея Мърфи. Впрочем, това е друга тема, която трябва да обсъдим. Сигурна ли си, че ще се справиш с това веднага след...

— След Клей и Рори ли? Да — отвърна категорично Кейт. — Истина е, че прекарах тежки моменти веднага след като татко ми съобщи новината, но ги превъзмогнах. — Стабилната опора, която получи в лицето на Люк, ѝ бе помогнала повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Толкова изпитания трябваше да преодолееш през изминалите седмици! — възрази Линда. — Понякога след големи поврати в живота си хората изпадат в стресово състояние задълго.

— Линда — извика Кейт, — всички ме наблюдават така, сякаш очакват всеки миг да получа нервна криза. Какво ви става?

— Не мисля, че който и да било очаква, че ще рухнеш. Всички ти желаем само доброто, с едно очевидно изключение. А останалите искрено се радват, че получи Люк.

— Но аз не съм го „получила“. Той не е стока, а човек. Ние сме приятели и ти много добре го знаеш. — Очакваше поне Линда да приеме тази истина. Вместо това тя също мислеше, че няколко танца и едно изпращане до дома означават сватба.

— Знаеш ли, Кейт — отвърна колежката ѝ, като обмисли внимателно отговора си, — ти твърде енергично отричаш слуховете и не мога да разбера защо. Може би опитваш на първо място да убедиш самата себе си...

Тази вечер Кейт се прибра у дома в ужасно настроение. Баща ѝ вече беше излязъл, за да ходи на някакво събиране с приятелите си. Беше залепил на вратата на хладилника бележка да не му приготвя вечеря, защото на връщане щял да мине да вечеря у Доротея. Кейт смачка бележката. Чувстваше се ядосана и нервна, без да може да си обясни защо.

Тъкмо стоеше пред печката и си топлеше вчерашната супа, когато Люк влезе през задната врата. След разговорите ѝ със Сали и Линда той беше последният човек, когото ѝ се искаше да види тази вечер!

— Добър вечер, Кейт.

— Здравсти.

Той закачи шапката си до вратата и приближи към Кейт. Надникна в полупразната тенджера.

— Надявам се, че ще хапнеш и нещо друго.

— Люк — отвърна тя, като пое бавно въздух, — денят ми беше кошмарен и не съм в настроение.

— Какво толкова се е случило?

— Останалите учителки бяха чули за татко и Доротей и изглежда мислеха, че това ще бъде тежък удар за мен. Разбираш какво имам предвид. — Продължи да бърка супата, без да поглежда към него. — Отгоре на това, приказваха и за нас.

— Знаех, че ще стане така. — Очите му дяволито проблеснаха.

— Не ми е приятно! — избухна тя. Люк трябваше поне да демонстрира малко съчувствие. — Сали Дейли ми заяви, че се радва, задето съм залепила разбитото си сърце. Според нея двамата с теб сме идеалната двойка!

— Това ли развали настроението ти? — усмихна се Люк.

— Точно така!

— Сали не е искала да те ядоса. Тя има добро сърце.

— И твърде голяма уста — изстреля Кейт. — Загазили сме, Люк Ривърс, и искам да знам как точно мислиш да се измъкнем от това положение.

— Много просто. Като се оженим, всички клюки ще стихнат.

— Моля те, Люк! — сви примирено рамене Кейт. — Тази вечер не съм в настроение да се заяждам с теб. Мисля, че дойде време да започнем да се държим сериозно... — Гласът ѝ трепна, защото в този миг Люк сложи ръце на раменете ѝ и потърка лице в шията.

— И аз това предлагам.

Докосването му имаше странно въздействие върху нея. Необходимо ѝ бе да събере цялата си воля, за да не се отпусне в обятията му и да се наслади на спокойствието и сигурността, които

изпитваше с него. Но точно по този път стигнаха до днешната каша! Люк я придърпа по-далеч от печката и я обърна с лице към себе си.

— Хорските приказки не ме притесняват. Естествено е да ни обсъждат, не мислиш ли?

— Как може да говориш така?! — Цялата ситуация я изнервяше. — Не разбираш ли, хората искрено вярват, че сме влюбени.

— Но ти наистина ме обичаш. Вече ти го казах, не помниш ли?

— О, Люк! — извика тя отчаяно. — Разбирам какво се опитваш да постигнеш и ти благодаря от сърце, но не е необходимо.

— Какво имаш предвид? — обърка се той.

— Държа се с мен много мило. — Погали гладко избръснатата му буза. — Всеки друг мъж би се изсмял в лицето ми, ако му предложех да се оженим, а ти се съгласи. Сега обаче не си даваш сметка за моето достойнство, за моите чувства и настояваш да изпълниш обещанието си.

— Кейт — отвърна той, като леко я побутна да седне на стола. — Има нещо важно, което трябва да ти кажа. Нещо, което се опитвах да ти обясня още на сватбата.

— За какво става дума?

Люк закрочи напред-назад пред нея, като гледаше намръщено в земята.

— Трябваше да ти го кажа много по-рано, но с всички тези сътресения в живота ти ми беше трудно да намеря точния момент. — Спря да крачи и я погледна, сякаш не можеше да намери подходящите думи. — Аз купих вашата ферма.

Кухнята се залюля. Кейт протегна ръка и се вкопчи в ръба на масата. Бе се надявала, че ще минат поне няколко месеца, докато се намери купувач. Никога не ѝ бе хрумвало, че това може да е Люк.

— О, да! — опита да се усмихне тя. — Мислех, че... Татко би трябвало да спомене нещо...

— Аз го помолих да не ти казва.

Погледът ѝ се прикова в него. Въпреки смайването, усети как в нея се надига любопитство. Как можеше Люк да си позволи да купи собствена ферма, при това толкова голяма? Знаеше, че го е отгледал вуйчо му, който беше починал преди много години. Дали не е получил наследство?

— Люк — подхвана тя срамежливо, — знам, че не ми е работа, но...

— Откъде съм взел парите ли? — довърши той вместо нея. — Имаш право да питаш, Принцесо. Наследих една част от чичо Дан, за когото съм ти споменавал. Въртеше собствен бизнес в Уайоминг, където отраснах. Дядо също ми беше оставил една малка сума. Инвестирах всичко това, заедно с по-голямата част от заплатата си през тези години, и така събрах достатъчно средства, за да купя фермата. Това ще позволи на Доротей и баща ти спокойно да се оттеглят в пенсия. А аз имам още пари, за да разширя дейността тук.

Кейт кимна разсеяно. Не знаеше много за произхода на Люк. Беше чувала само, че е загубил родителите си като дете. Предполагаше, че именно тази загуба го е накарала да се държи толкова мило с нея и с баща ѝ след смъртта на Нора.

Все още ѝ се струваше, че ударът на съдбата е прекалено силен. От сега нататък нейният дом щеше да принадлежи на Люк. Той щеше да премести багажа си от малката къщичка на управителя. А Кейт, въпреки че притежаваше малко вещи, трябваше да започне да събира нещата си. Прехапа устни. Той коленичи в краката ѝ и хвана ръцете ѝ в силните си длани.

— Съзнавам колко ти се струпа напоследък, но точно тази новина би трябвало да пооправи нещата.

— Как би могло... — изохка тя.

— При това положение не е необходимо да се местиш.

Кейт не реагира веднага.

— Не разбирам какво имаш предвид...

— След като се оженим, ще живеем тук.

— Да се оженим?! — почти изкрещя тя. — Започвам да намразвам тази дума!

— По-добре се постарай да свикнеш, защото съм намислил да се венчаем преди Коледа. Нека да оставим Девин и Доротей да ни изпреварят — не искам да им отнемаме това удоволствие — и после, след две седмици, ще извикаме преподобния Уилкинс.

— Люк, много си мил, но това наистина не е необходимо. — Въпреки всичко казано досега, бе убедена, че Люк иска да се ожени за нея от състрадание. Явно я съжеляваше заради преживените напоследък трусове. Включително днешния.

— Защо продължаваш да спориш с мен?

Тя погали лицето му. Очите, които сезираха в нейните, никога не ѝ бяха изглеждали по-тъмни и по-привлекателни. Кейт се усмихна тъжно.

— Не мислиш ли, че е малко... странно да обсъждаме въпроса за брак, след като ти нито веднъж досега не си ми казал, че ме обичаш?

— Обичам те!

Въпреки цялата съдбовност на момента, Кейт избухна в смях:

— Искрено ти казвам, Люк, страхотно го изигра!

— Говоря сериозно. Обичам те и ти ме обичаш.

— Естествено, че се обичаме, но като приятели. Като брат и сестра.

В очите му внезапно лумна огън, какъвто не бе виждала досега. Ако пред нея стоеше който и да било друг мъж, това щеше да я уплаши, но Люк...

— Вместо да ме гледаш гневно, по-добре ми благодари, че не настоявам да изпълниш обещанието си.

— Кейт — заяви той категорично, — ние с теб ще се оженим. — Говореше като че ли искаше да я предизвика да му се противопостави. Вместо това тя се наведе и нежно докосна устните му със своите:

— Не, няма. Винаги ще съм ти благодарна, че си толкова добър приятел, Люк Ривърс. Ти си безкрайно внимателен и нежен, но ние ще направим най-голямата грешка на света с този брак.

— Не мисля, че си права.

— Аз съм разумна и хладнокръвна. Нито сватбата на Клей, нито тази на Девин, нито пък продажбата на фермата могат да ме съкрушат. Животът продължава. Научих този урок още след смъртта на мама. Звучи банално, но е истина. Оцелях, след като я загубих, и оттук нататък мога да се справя с всяка друга загуба.

— Не разбираш. Кейт. Аз искам да се оженя за теб.

— О, Люк, толкова си добър! Но ти не ме обичаш. Не по начина, по който би трябвало. Един ден ще бъдеш чудесен съпруг на някоя щастливка. — Бе свикнала с успокояващото му присъствие. Чувстваше се приятно с него, но не изпитваше тръпката, която поражда любовта. Не си въобразяваше и че той е влюбен в нея. Просто я обичаше приятелски и Кейт искаше отношенията им да останат на това равнище. На Люк обаче това не му беше достатъчно.

— Хората започват да приказват, така че и двамата трябва да направим всичко възможно, за да сложим край на клюките.

— Кейт, скъпа — изрече Люк бавно и очите му се присвиха, — бракът между нас е неизбежен. Колкото по-скоро го проумееш, толкова по-добре за всички нас!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Така, както аз виждам нещата — разсъждаваше Кейт, — единственият начин, по който мога да убедя Люк, че не искам да се омъжа за него, е да започна да излизам с някой друг.

Линда я изгледа стреснато. Двете седяха в училищната столова в късния петъчен следобед и преглеждаха за пореден път сценария на детското тържество по случай Деня на благодарността.

— Да започнеш да излизаш с някой друг? — повтори Линда като ехо, без да крие смайването си. — Преди не повече от два дни ми заяви, че никога повече няма да обичаш и че вече не понасяш дори мисълта за мъже или брак.

— Няма да се влюбвам — обясни Кейт нетърпеливо, — това би било глупаво.

— И ти ми говориш за глупост! — възкликна Линда и разсеяно остави недоядената си ябълка на масата. — Седим тук и обсъждаме костюмите за представлението, а ти внезапно решаваеш, че искаш да започнеш да излизаш с някого.

Кейт осъзна, че приятелката ѝ трудно може да я разбере. Люк и темата за брака помежду им бяха занимавали съзнанието ѝ цяла седмица, но тя внимателно отбягваше да ги споменава. До този момент. Ключките за връзката им продължаваха да се носят из Найтингейл, без съмнение подхранвани от глуповатата усмивка, с която Люк се движеше из града, както и от факта, че именно той купуваше фермата на баща ѝ. Истина бе, че той не настоя отново да определят датата на сватбата, но мисълта за това ѝ се натрапваше всеки път, когато двамата бяха заедно. На времето Кейт се смееше и шегуваше в негово присъствие, но напоследък се стремеше да изгради защитна стена около себе си винаги, когато оставаше насаме с него.

— Добре де, успя да събудиш любопитството ми — разсмя се Линда. — Хайде, разкажи ми нещо повече за неочаквания си интерес към противоположния пол.

— Бих искала да сложа край на клюките по естествен път. — „И да убедя Люк, че съм му предложила да се оженим под влияние на самосъжалението ми“, довърши мислено тя.

— Избрала ли си някого конкретно? — Линда отмести настрани сценария за Деня на благодарността.

— Не — намръщи се Кейт. — Толкова отдавна съм вън от играта, че вече не знам кои мъже са свободни.

— Никой не е свободен — отсече приятелката ѝ отчаяно. — Ако искаш да знаеш, в момента Найтингейл предлага идеалните условия за построяване на метох. Мислила ли си някога да се посветиш на Бога?

Кейт не ѝ обърна внимание.

— Не спомена ли неотдавна Сали Дейли за някакъв млад мъж, който се бил заселил тук? Май спомена, че е ерген.

— Ерик Уилсън. Адвокат, около трийсет и пет годишен, разведен, страда от разбито сърце.

— Откъде знае Сали тези подробности? — смая се Кейт.

— Не ми се мисли по този въпрос — бавно поклати глава Линда.

— Ерик Уилсън. — Кейт повтори името и реши, че то събужда у нея приятелски чувства, макар да не ѝ казваше нищо по-конкретно за притежателя му. — Виждала ли си го?

— Не, но винаги можеш да го потърсиш. Единствената причина, поради която Сали ми спомена за него, беше във връзка с предположението ѝ, че двамата с Люк ще се оженият преди края на коледните празници.

Кейт моментално усети надигащата се паника. Люк действително бе предложил да се венчаят около Коледа.

— А какво ще кажеш за Анди Барет? — вметна тя. Анди работеше в аптеката и бе ерген. — Е, не изглеждаше кой знае колко привлекателен, но поне беше свястно момче.

Линда обаче веднага отхвърли предложението ѝ:

— Никой няма да повярва, че си предпочела Анди пред Люк. Анди е симпатията, но Люк е истински мъж.

— Все ще измисля някой — промърмори Кейт убедено.

— Ако говориш сериозно, по-добре потърси начин да си внесеш мъж от Портланд — подметна Линда и прибра сценария.

— Надявам се, че се шегуваш.

— Напротив, говоря съвсем сериозно.

Думите на приятелката ѝ все още отекваха потискащо в съзнанието на Кейт, докато буташе количката си край щанда със замразени храни в супермаркета малко по-късно същия ден. Взираше се в полуфабрикатите и опитваше да избере нещо за вечеря. Откакто се сгоди, баща и редовно вечеряше у Доротея. Сватбата им беше предвидена за началото на декември.

— Говеждото не е лошо — прозвуча нечий глас зад нея.

Кейт се обърна и се озова лице в лице със симпатичен мъж с ясносини очи и ленива усмивка.

— Приятно ми е, аз съм Ерик Уилсън — представи се той и протегна ръка.

Сърцето ѝ лудо заби. Едва се сдържа да не му спомене, че само преди минути го е обсъждала с приятелката си, и че е единственият сносен ерген в града — като изключим Люк, разбира се. Колко странно бе да се срещнат веднага след днешния разговор! А може би съдбата имаше пръст в това!

— И този стек е поносим. — Като че ли за да докаже твърдението си, той сложи по един от двата полуфабриката в количката си.

— Изглежда сте добре запознат с качествата им.

— Имах възможността да се убедя, че замразените храни създават по-малко неприятности от една съпруга.

Той се намръщи и Кейт предположи, че разводът му не е бил от лесните. Сигурно Сали знаеше всичко по въпроса. Кейт мислено отбеляза, че трябва да я разпита.

— Вие май сте нов в града. Адвокат сте, нали?

— На вашите услуги.

Кейт мислеше трескаво. От толкова време не беше флиртувала!

— Значи ли това, че ще мога да ви дам под съд, ако говеждото не ми хареса?

Той се засмя, сякаш забележката ѝ бе остроумна.

— Боя се, че трудно ще накарате съдията да ви изслуша.

— О, няма проблем — отвърна тя през смях. — Съдията Уебстър ми е чичо.

— И вие може би сте любимата му племенница?

— Естествено.

— В такъв случай мога ли да се спася от процеса, като ви поканя на вечеря?

Стана толкова лесно, че на Кейт чак не ѝ се вярваше!

— Поласкана съм — отвърна тя.

Прибра се у дома, окрилена от светкавичния успех, и чак когато влезе вкъщи, се сети, че Ерик е нов в града и вероятно просто търси някой, с когото да си поговори. Това малко подби значението на победата, но тя нямаше намерение да се оплаква. Каза, че си търси кавалер и броени часове след това го намери. При това — привлекателен и симпатичен. Нямаше никакво значение дали я е поканил, защото е самотен, или защото още ближе раните си след развода.

Тя взе душ и се преоблече с тъмноредвена вълнена дълга пола и копринена розова блуза. Тъкмо завърши маникюра си и застана готова до кухненския прозорец в очакване на Ерик, когато Люк влезе в къщата. Кейт пое дъх, но не каза нищо. Само мислено се помоли Ерик да закъснее.

— Облякла си палто — забеляза Люк, докато си наливаше кафе.

— След минута излизам. — Надяваше се гласът ѝ да не издаде колко е напрегната. — Направила съм курабии, вземи си.

Той последва съвета ѝ и се настани на масата.

— Изглеждаш сякаш се каниш да излизахш...

— Точно така.

— С кого?

— С... приятели. — Продължи да стои с гръб към него, но усети напрежението, което висеше във въздуха между тях.

— Притеснена ли си за нещо?

— Не, от къде на къде?

— От цяла седмица ме отбягваш... — Седеше точно зад нея и Кейт усещаше присъствието му с всяка фибра на тялото си. Коленете ѝ трепереха и дишаше на пресекулки. Ако Люк научеше, че се кани да вечеря с Ерик, щеше да има неприятности. Това сигурно обясняваше странната, чисто физическа реакция, която изпитваше.

— Кейт, любов моя...

— Моля те — прошепна тя, — не ме наричай така. — Тя пусна пердето и се обърна да го погледне. — Направих грешка, но те моля да проявиш разбиране, защото знаеш в какво състояние се намирах. Моля те, нека забравим тази история със сватбата.

Слисаното изражение, изписало се върху лицето му, в никакъв случай не допринесе за успокояването на нервите ѝ. След миг напрегнато мълчание Люк се отпусна и тихо се засмя.

— Изглежда ми е по-лесно да обядя жребец, отколкото да се справя с теб.

— Аз не съм жребец!

Той се подсмихна и преди тя да успее да реагира, протегна ръце, обгърна кръста ѝ и я притегли в скута си. Кейт беше толкова смаяна, че изобщо не успя да реагира.

— Пусни ме! — нареди тя с нетърпящ възражения тон.

Той не обърна никакво внимание на настояването ѝ, а вместо това нежно погали с върховете на пръстите си брадичката ѝ.

— Липсваше ми през тази седмица, Принцесо.

Хладните му пръсти сякаш вляха топлина в тялото ѝ и тя усети как я изпълва някакво непознато усещане. Не знаеше какво точно се случва с нея — и не искаше да знае.

— Реших, че трябва да те оставя да премислиш отново нещата, преди да се обадим на пастор Уилкинс...

— Преди какво?

— Преди да се оженим — обясни той търпеливо. Гласът му звучеше дрезгаво и прелъстително. — Но всеки път, когато оставаме насаме, ти побягваш като изплашено котенце.

— Не се ли досети, че може би има някаква напълно логична причина за това? — Колко пъти му беше повтаряла, че няма да се омъжи за него? Но това изглежда не помагаше. — Съжалявам много, но не мога да те възприема като мой бъдещ съпруг.

— Така ли? — Прокара пръсти през косите ѝ. Тя се опита да го отблъсне или да се измъкне, но безрезултатно.

— Не си личи да мислиш така, когато те целувам.

Кейт опря ръце в гърдите му и пръстите ѝ се огънаха в мощните му мускули:

— Съжалявам, че съм създала у теб погрешно впечатление — прошепна тя тихо. Изявлението ѝ накара веждите му да подскочат и

устните му потрепнаха от усилието да скрие усмивката си. Това вбеси Кейт, но тя се опита да удържи гнева си, защото вече добре знаеше, че с караници няма да стигнат до никъде.

— Струва ми се — продължи меко Люк, — че имаме нужда да останем за по-дълго насаме, за да можем да разберем какво точно се случва между нас...

Гърлото ѝ се сви от притеснение и тя повдигна рамене, за да избегне отговора. Последното нещо на света, което искаше, беше „време насаме“ с Люк.

— Боя се, че тази вечер това е невъзможно.

— Защо? — Лицето му беше толкова близо до нейното, че дъхът му галеше пламналото ѝ лице.

Кейт не можеше да се съпротивлява повече. Затвори очи и се отдаде на усещанията, които я обгърнаха като мързеливи облачета дим от лагерен огън. Устните му намериха шията ѝ и я обсипаха с бегли нежни целувки. Всяка от тях бе малка експлозия от удоволствие, която я лишаваше от способността да мисли трезво. За един невероятен миг дори не можеше да си поеме дъх. Ръцете му бяха потънали в косите ѝ, а устните му вършеха своята магия.

— Не! — прошепна тя с нисък и треперещ глас. С това се изчерпа цялата ѝ воля за съпротива.

— Да, скъпа моя Кейт. — Плени устните ѝ със своите и усещането за възбуда обхвана всяка частица от тялото ѝ.

Тя се вкопчи в него и обви ръце около врата му, докато устните му отново и отново се впиваха в нейните. Когато Люк зарови лице в трапчинката на шията ѝ, Кейт леко изохка. Напливът от удоволствие беше толкова силен, че почти замъгли съзнанието ѝ.

— Обади се на Линда и отложи срещата — прошепна той.

Кейт замръзна на място.

— Не мога.

— Можеш. Ако искаш, аз ще говоря с нея.

— Няма да се срещам с Линда. — Колко слабо звучеше гласът ѝ!

— Обади се на приятелката, с която ще излизаш, и откажи.

— Не...

През прозореца на кухнята нахлу светлината от автомобилни фарове и извести за пристигането на Ерик. Обхваната от отчаяние, Кейт намери сили да скочи от скута на Люк. За минута се почувства

объркана и уплашена. Разтри лицето си и осъзна, че по всяка вероятност е размазала грима си, но това далеч не я тревожеше толкова, колкото начина, по който бе реагирала на милувките на Люк. И преди я беше целувал и тя се бе чувствала прекрасно. Но в кратките мигове, през които я бе прегръщал на сватбеното тържество и на следващия ден, не бе изпитала такова изгарящо желание. Беше ужасена.

— Кейт?

— Трябва да вървя. — Погледна към него, без да го вижда.

— Навън чака някакъв мъж.

Кейт отвори вратата на Ерик.

— Здравей — посрещна го тя и направи всичко възможно, за да се престори на весела, но осъзна, че изглежда и звучи като болна от тежък грип. — Виждам, че си открил къщата лесно.

— Бях страшно зает — отвърна той и погледна към часовника си. — Не забеляза ли, че закъснях с петнайсет минути?

Не, не беше забелязала. Не съвсем.

— Кой е този мъж? — В гласа на Люк прозвучаха стоманени нотки.

— Ерик Уилсън, това е Люк Ривърс. Люк е човекът, който купува фермата — отвърна тя с надеждата, че не звучи толкова притеснено, колкото се чувства.

Двамата мъже се здрависаха с очевидна неприязън. Кейт не смееше да погледне към Люк. Не беше и нужно — усещаше гнева и раздражението, които се излъчваха от него.

— Е, аз мисля, че трябва да вървим — подхвърли тя бързо към Ерик с нервна притеснена усмивка.

— Да. — Погледът на Ерик се стрелкаше от Кейт към Люк и обратно. Явно и той искаше да се измъкне по-бързо.

— Лека нощ, Люк — натърти тя с ръка върху бравата. Той не отвърна, което май беше за предпочитане.

Щом се озоваха навън. Ерик й отвори вратата на колата.

— Каза, че Люк се кани да купува фермата.

— Да — отвърна тя лъчезарно.

— И нищо друго? — настоя той намръщено. — Гледаше ме, сякаш ти си придатък към имота.

— Това няма нищо общо с истината. — Дори ако Люк мислеше обратното! След случилото се тази вечер тя не можеше да отрича повече, че между тях съществува силно физическо привличане, но това не бе достатъчно здрава основа, върху която да се гради съвместен живот. Тя не го обичаше. И как би могла, след като продължаваше да е влюбена в Клей? Бе луда по него отдавна, а толкова дълбоки чувства не можеха да изчезнат за една нощ само защото се е оженил за друга.

Когато Клей и Рори обявиха годеща си, тя разбра с отчаяние, че никога вече няма да може да обича. А щом не можеше да има Клей, значи щеше да прекара остатъка от живота си сама и да пази спомена за времето, прекарано с него.

— Сигурна ли си, че Люк няма никакви претенции спрямо теб?

— Никакви — увери го Кейт.

— Забавна работа — усмихна се Ерик без никакво веселие в гласа. — Гледаше ме така, сякаш трябва да съм благодарен, защото ми позволява да си тръгна жив и здрав.

— Убедена съм, че е недоразумение.

Ерик не коментира повече случилото се, но бе явно, че не й вярва. След неловкото начало, вечерята започна да се очертава като приятно изживяване. Ерик заведе Кейт в „Червения бик“ — единствения свестен ресторант в Найтингейл, в който специалитет беше пържолите с печени картофи. В преддверието свиреше кънтри състав, който изпълняваше любимите парчета на областта и привличаше много посетители в петъчните вечери. Музиката се носеше из помещението и създаваше празнично настроение. Ерик проучи менюто и поръча бутилка вино. След като сервитьорката прие поръчката, той облегна лакти на масата и се усмихна.

— Имаш красиви очи. — Гласът му прозвуча прекалено пламенно.

— Благодаря. — Кейт усети как се изчервява.

— Същият цвят са като очите на бившата ми жена — заяви той горчиво, сякаш очите на Кейт трябваше да са какъвто и да е друг цвят, но не и сини. След което добави разкаяно: — Извинявай. Трябва да престана да мисля за Лони. Свършено е.

— Разбирам, че не си искал да се развеждаш.

— Имаш ли нещо против да не говорим за това?

Тя се почувства глупаво, задето повдигна въпроса, още повече, че темата явно беше болезнена за кавалера ѝ.

— Извинявай, това беше глупаво от моя страна. Ти, естествено, не искаш да си спомняш повече за миналото.

Виното пристигна и след като Ерик го дегустира и одобри, сервитьорката напълни чашите им.

— Всъщност ти много ми напомняш за Лони — призна той, след като отпи от шардонето. — Ние с нея се запознахме в колежа.

Тя сведе поглед към чашата си. Ерик беше толкова очевидно влюбен в жена си, че Кейт се зачуди какво ли ги е разделило.

— Попита ме за развода. — Той си доля вино.

— Не е необходимо да говориш за това, ако ти е мъчително.

— Всъщност нито Лони, нито аз мислехме, че нещата ще стигнат толкова далеч — продължи Ерик и Кейт се почуди дали изобщо я е чул. — Аз със сигурност не исках да стане така, но преди да усетя какво се случва, всичко се разпадна. Нямаше друг мъж. Залагам живота си за това.

Междувременно донесоха салатите и Кейт попита:

— Какво те доведе в Найтингейл?

Ерик отпи от виното, сякаш се наливаше с вода.

— Лони, разбира се.

— Моля?

— Лони. Реших, че трябва да прекъсна всички стари връзки. Да започна отначало и прочее.

— Разбирам.

— Искрено казано, когато Лони предложи да се разделим, аз също реших, че това е най-добрият вариант. Нещата между нас не вървяха и си рекох, че щом тя иска да си върви, не ми е работа да я спирам. По-добре е да се сложи край, преди да са се появили децата. Не мислиш ли?

— О, да — отвърна тя, като ровеше из салатата си и се чудеше по какъв начин да му помогне или да го успокои.

Един час по-късно, след като Ерик сам бе изпил още една бутилка вино. Кейт осъзна, че той не е в състояние да я закара до вкъщи. Трябваше да намери някакъв тактичен начин, за да го накара да си даде сметка за това.

— Танцуваш ли? — запита тя, докато Ерик плащаше сметката.

Той леко се намръщи.

— Тази кънтри музика не ми допада, но ако искаш, бих опитал.

Дансингът беше претърпан. Из въздуха се носеше цигарен дим и добро настроение. Оркестърът засвири жизнерадостна мелодия и двамата с Ерик се присъединиха към танцуващите двойки. Когато песента свърши, Кейт едва си поемаше дъх. За нейно облекчение, следващото парче беше бавно. Тя осъзна грешката си в мига, в който Ерик я притисна в прегръдките си. Ръцете му я сграбчиха под кръста и я насилиха да се залепи до тялото му. Тя направи усилие да извоюва малко разстояние между тях, но той като че ли не забеляза това. Със затворени очи Ерик се поклащаше в бавния ритъм. Кейт не се заблуднило за миг — новият ѝ приятел си представяше, че прегръща Лони. Добре че не залагаше нищо на тази среща, иначе женското ѝ самочувствие щеше сериозно да пострада!

— Имам нужда от малко повече пространство — прошепна тя.

Той поотпусна прегръдката си, но веднага след това отново я затегна. Кейт подпря ръце на гърдите му и успя да го отдалечи с няколко сантиметра.

— Извинете ме, моля — обади се иззад гърба на Ерик добре познат мъжки глас. В този миг на Кейт ѝ се искаше да пропадне вдън земя! — Отнемам ви дамата — заяви Люк на другия мъж, който се обърна и го изгледа невярващо.

Без да се противи, Ерик отпусна ръце и отстъпи назад. Нито един от двамата не си направи труда да попита какво иска тя. Тъкмо се канеше да протестира, ала Люк я хвана за ръка и с естествено движение я притегли в обятията си. Кейт изпита такова облекчение и радост, че ѝ се дощя да заплаче от яд.

— Защо се намеси така? — запита тя, едновременно раздражена и обезсърчена. Всичко, което се опитваше да постигне тази вечер, се проваляше пред очите ѝ.

— Наистина ли ти беше приятно този градски лигльо да те притиска така?

— Как ме притиска Ерик е моя работа!

— Сега вече е моя. — Лицето му беше изкривено от гняв.

Ръцете му я държаха толкова здраво, че дори да искаше, не би могла да му избяга. Доколкото можеше да се прецени от погледите на околните двойки, двамата бързо се превърнаха в основна атракция на

заведението. В мига, в който музиката свърши Кейт рязко се изтръгна от обятията му и се върна при Ерик. Кавалерът ѝ стърчеше в един ъгъл на помещението и стискаше чаша с уиски. Кейт изстена и опита да прикрие раздразнението си. Беше пил достатъчно вино, а сега добавяше и концентрат.

— Каза ми, че между теб и Люк няма нищо — рече той обвиняващо.

— Наистина няма. Ние сме само добри приятели.

— Не останах с такова впечатление.

— Извинявам се за намесата му — отвърна Кейт. Просто не знаеше какво друго да каже. — Ще продължим ли да танцуваме?

— Не, ако заради това ще ми извият врата.

— Няма — обеща тя.

В това време оркестърът подхвана друга жива мелодия. Той хвана Кейт за ръка. Докато вървяха към дансинга, тя правеше всичко възможно, за да не забелязва ледения поглед на Люк. По средата на песента Ерик спря да танцува.

— Не ме бива в тия сложни стъпки — обяви той. След което отново я притисна към себе си. — Така е много по-добре — прошепна в ухото ѝ. И стегна обръча още по-здраво.

— Моля те, Ерик, не мога да дишам така — успя да произнесе полузадушената Кейт.

— О, извинявай! — Веднага отпусна прегръдката си. — Едно време двамата с Лони танцувахме така...

Кейт вече се бе досетила за това. Беше ѝ на върха на езика да му напомни, че не е бившата му жена. Знаеше обаче, че това няма да промени нещата. Та той цяла вечер си беше въобразявал точно обратното! Тъкмо в този момент кавалерът ѝ и бившата му жена съставляваха най-малкия от проблемите ѝ. Усещаше по гърба си хиляди иглички, които ѝ подсказваха, че Люк се взира в нея от другия край на ресторанта. Направи всичко възможно да се държи, сякаш го няма. Усмихна се на Ерик, засмя се, започна да говори нещо, но очите на Люк продължаваха да я пронизват и тя знаеше, че следи всяко нейно движение. Музиката свърши и двамата с Ерик се върнаха на масата, където той изгълта на един дъх остатъка от питието си. Когато оркестърът поднови изпълненията, отново я притегли към себе си.

— Мисля, че ще пропусна тази песен. — Надяваше се, че така ще поуспокои Люк, който гледаше, сякаш всеки момент ще налети и ще разкъса Ерик. Никога не беше виждала по-разгневен човек. Още малко и щеше да пресече помещението и да я натупа. Тя сведе поглед и започна да разглежда ръцете в скута си, като се стареше да скрие от него колко огромно внимание обръща на изражението му.

През това време Люк се бе приближил към масата. Гласът му трепереше от гняв:

— Колко още смяташ да изпиеш, Уилсън?

— Не смятам, че това изобщо те засяга, Ривърс. — Ерик също изглеждаше изнервен. Той се облегна назад, като изправи стола на двата му задни крака и вдигна празната си чаша.

— Не съм съгласен — изсъска Люк. — Виждам и мога да преценя, че сипил достатъчно. Ще заведе Кейт у дома.

— Люк — възпротиви се тя, — моля те, не постъпвай така!

— Кавалерът ти не е в състояние да шофира.

Кейт не можеше да защитава Ерик по този въпрос. За съжаление, Люк беше прав. Знаеше го още преди края на вечерята, но искаше да оправи нещата сама.

— Мога да издържам на алкохол колкото всеки друг! — Адвокатът се осмели да размаха чашата си под носа на Люк. За всички беше ясно, че черпи смелостта си от алкохола. Малко мъже си позволяваха да дразнят Люк, когато беше разгневен.

— Надявах се, че си по-разумна — обърна се към нея Люк.

Тя беше достатъчно разумна, но не искаше да си го признава в този момент.

— Смятам, че Ерик си знае границата — отвърна.

— Значи смяташ да се върнеш у дома с неговата кола?

— Все още не съм решила. — Знаеше, че няма да го направи, но искаше да подразни Люк.

Той я изгледа гневно, а после бавно се обърна към Ерик.

— Ако искаш да си запазиш зъбите, стой точно където си в момента, нещастнико. — След което подвижна към заместник-шерифа, който седеше в другия край на залата: — Ще се погрижиш ли този новобранец да се прибере читав у дома?

— Дадено, Люк.

— Кейт, ти идваш с мен.

— Със сигурност няма да го направя!

Той обаче не се интересуваше от мнението ѝ. Наведе се напред и я изправи на крака с такава лекота, сякаш тежеше колкото кесия с пуканки. Тя се опита да окаже съпротива, но бързо разбра, че е безсмислено.

— Не прави това, Люк. Моля те! — примоли му се през стиснати зъби, като се чувстваше безкрайно унижена.

— Или ще дойдеш с мен доброволно, или ще те изнеса оттук! — Лицето му бе каменно. В мига, в който Кейт опита да му се противопостави, той се наведе и я вдигна на ръце.

— Пусни ме веднага! — извика Кейт. — Настоявам да ме пуснеш!

Той не ѝ обърна никакво внимание и тръгна към вратата, като гледаше право пред себе си. Сервитьорката ги догони, за да тикне в ръцете ѝ палтото и чантичката, които беше оставила. Очите на момичето се смееха.

— Дръж се здраво за този мъж, мила — посъветва я тя. — Онзи градски лигльо не може да стъпи дори на кутрето на Люк!

— Люк е мъж за теб! — извика някой друг.

— Хей, вие, кога ще минете под венчило?

Двама от посетителите хукнаха да им отворят вратата. Последното нещо, което Кейт чу докато Люк я носеше през нощния студ към колата си, беше как зад гърба им ресторантът избухна в аплодисменти.

ПЕТА ГЛАВА

— Никога през живота си не съм изпитвала такъв срам! — развилня се Кейт, докато Люк паркираше пикапа си пред къщата. — Как можа да постъпиш така?

През целия път до дома той не бе проговорил. Дори не я беше погледнал. Седеше наежен и гледаше право пред себе си. След като бе вдигнал такава паника, че Ерик не е в състояние да я закара, сам натисна газта, сякаш дяволът ги гонеше по петите. Намали скоростта, едва когато стъпиха на дългата отсечка към къщи.

— Никога няма да ти го простя! — заяви тя, като посегна към дръжката на вратата и скочи от пикапа. Знаеше, че още утре всеки жител на Найтингейл ще обсъжда как Люк Ривърс извлякъл Кейт Логан от „Червения бик“. Сякаш за да я ядоса още повече Люк тръгна след нея.

— Изобщо не ме интересува дали ще ми простиш — пророни мрачно той.

— Жените се смееха, а мъжете се подхилваха... С какви очи ще изляза утре на улицата?

— Доколкото ми е известно, този проблем си го навлече сама.

— Не е вярно! — Откъде можеше да знае, че Ерик ще започне да се налива с алкохол, сякаш е газирана вода? Последното нещо, което ѝ трябваше сега, бе да слуша поученията на Люк. Искаше само да я остави да ближе раните си насаме. Колко ли време щеше да мине, преди да се осмели да се покаже пред хората?

Люк започна да крачи нагоре-надолу из кухнята.

— Върви си, моля те — прошепна тя уморено.

— Не и преди да си ми отговорила на няколко въпроса.

Кейт опита да събере остатъците от достойнството си и се отпусна в един стол. Не желаше да спори с Люк. Той винаги излизаше прав. Искаше да приключи с въпроса веднага!

— Кой, по дяволите, е Ерик Уилсън, и от къде на къде беше тръгнала да вечеряш с него? — постави първия си въпрос Люк.

— Какво стана с нас? — запита Кейт, вместо да му отговори. Очите ѝ бяха пълни с тъга. — Помниш ли колко приятно ни бе заедно? Тази вечер никак не беше приятна, Люк. Само допреди няколко седмици можех да се смея с теб и да плача на рамото ти. Бяхме приятели. Изведнъж всичко се промени, а аз не разбирам защо. — Гласът ѝ потрепери.

С всички сили се опита да преодолее желанието си да скрие лице в ръцете си и да зариде. Но не успя. По страните ѝ се затъркаляха сълзи от наранена гордост и мъка. Вдигна ръце, за да прикрие поражението си. Люк коленичи в краката ѝ и отмести дланите ѝ.

— Всичко се промени, нали, Принцесо? — Пръстите му леко погалиха лицето ѝ. Тя пое дъх на пресекулки и кимна. — Все още си объркана, нали? — Ръцете му обгърнаха лицето ѝ и той се наведе, за да притисне топлите си устни към нейните.

Дори когато отвърщаше на целувката му, въпросите продължаваха да се блъскат в съзнанието ѝ. Той ѝ беше толкова сърдит! По-ядосан не го беше виждала никога. И все пак целувката му беше тръпнещо нежна. Люк обаче като че ли вярваше, че готовността, с която тя отвърна на ласката му, дава отговор на измъчващите я въпроси. Вместо това нейната собствена реакция я обърка още повече.

— Разбираш ли сега? — Гласът му се сниши до дрезгав шепот.

Как ѝ се искаше да го разбере! Но поклати отрицателно глава и сведе погледа си, който излъчваше по-голяма несигурност от когато и да било. Люк погали устните ѝ с върховете на пръстите си. Дори най-невинното му докосване изостряше сетивата ѝ и я изпълваше с тръпнеща възбуда. Без да може да проумее собствения си импулс, тя повдигна ръката му и погали с устни мазолестите му пръсти.

— О, любов моя! — изстена той и се наведе, за да докосне устните ѝ със своите още веднъж. — Трябва да сложим край на тази лудост, преди да съм се побъркал напълно.

— Как? — Въздъхна тя и отпусна ръце върху широките му гърди. Бе толкова приятно да докосва твърдите му мускули и топлата му плът; той излъчваше такава сила, сякаш никой и нищо не можеше да го спре, щом веднъж е взел някакво решение.

— Как? — Повтори той въпроса ѝ и тихичко се засмя. — Ще трябва да направим така, както ти предложи.

— Какво съм предлагала?

Устните му продължиха да я предизвикват с поредица от кратки хапещи целувки, от които закипя кръвта ѝ.

— Има само един начин да се излекуваме от това състояние...

— Един начин... — повтори тя със слаб глас.

— Ще трябва да се омъжиш за мен. Това така или иначе ще стане един ден и искрено ти казвам, колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тя се почувства така, сякаш някой бе излял кофа ледена вода върху нея.

— Да се омъжа за теб?! — извика и го отблъсна с такава сила, че той за малко не падна. — Това ли е единственият отговор, който успя да измислиш?

— Не бъди неразумна, Кейт. Ние сме създадени един за друг. Нуждаеш се от мен повече от когато и да било, и ето, аз съм насреща.

— Моля те, Люк...

— Не! Ти току-що загуби всичко, което ти е давало чувство за сигурност — баща си, своя дом... Нямам никакво намерение да се нагърбвам с ролята на Девин, но доколкото мога да преценя, ще ти бъда добър съпруг.

— А какво ще кажеш за любовта? — извика Кейт.

— Поне десет пъти сме го обсъждали — въздъхна раздражено Люк. — Ти вече ме обичаш...

— Като брат!

— Сестрите не целуват братята си така, както ти мен.

Той явно вярваше, че това е достатъчно силен аргумент. Кейт не знаеше как да му отговори и само поклати глава.

— Но аз обичам Клей! Ти непрекъснато забравяш за това или направо ми заявяваш, че не е вярно, но е така. Обичам го, откакто се помня. Не мога да се омъжа за теб. И не искам!

— За бога, забрави Клей!

— Не е толкова лесно!

— Можеш поне да опиташ — възрази той, загубил търпение. — Моля те, омъжи се за мен, Кейт Logan, а умна жена като теб би трябвало да разбере кога едно предложение е подходящо.

Толкова по въпроса за любовта и романтиката! Люк дори не я слушаше, а и Кейт се съмняваше, че е разбрал и една от думите ѝ.

— Не мисля, че този разговор ще ни доведе до някъде.

— Кейт...

— Мисля, че е време да си тръгваш.

— Кейт — започна той отново, като сграбчи здраво раменете ѝ.
— Колко време ще ти е необходимо, за да осъзнаеш, че те обичам, и че ти ме обичаш?

— Да те обичам? Как можа дори да си го помислиш? Само до преди няколко седмици бях сгодена за Клей Франклин! — Гневно отблъсна ръцете му и скочи на крака.

— Да, така е. И през цялото време знаех, че ще сгрешиш.

Той очевидно мислеше, че в твърдението му няма нищо нелогично. Като че ли жените по света непрекъснато се женеха за мъже, които не обичат. Кейт отметна косите от челото си и дълбоко пое въздух.

— Точно това е истината — заяви той спокойно.

Тя се втрени в него. Да се опитва да разговаря разумно с Люк беше чиста загуба на време. Той повтаряше безсмислените си аргументи като развалена грамофонна плоча и явно мислеше, че тези няколко думи можеха да обяснят всичко.

— Отивам да си легна — каза тя и му обърна гръб. — Ти прави каквото искаш.

Той млъкна за миг, след което се засмя предизвикателно.

— Убеден съм, че имаше предвид нещо друго.

Както предположи Кейт, на следващия ден цялата малка общност бръмчеше от слухове за провала с Ерик Уилсън. Съседите с огромно удоволствие си разказваха как Люк Ривърс я грабнал на ръце и как всички посетители на „Червения бик“ ръкопляскали, докато той я изнасял. Беше ѝ необходимо да събере цялата си смелост, за да мине по главната улица. Усмивката ѝ беше застинала и фалшива като на кукла. Прилошаваше ѝ. Около четири следобед вече я мъчеше ужасно главоболие. След като свършиха часовете в училище, тя хукна право към аптеката, за да си купи аспирина. Оттам тръгна към библиотеката. Питаше се дали Рори се е върнала на работа толкова скоро след края на медения си месец. Сияещото лице на приятелката ѝ я посрещна още щом прекрачи през остъклените врати.

— Кейт, толкова е хубаво, че те виждам!

— Здравей, Рори. — Все още се чувстваше неловко пред младата съпруга на Клей. Но не съжаляваше, че им помогна да се съберат, въпреки болката, която този жест ѝ бе струвал. — Сали Дейли е права — засмя се тя и целуна Рори по бузата. — Толкова си почерняла! Изглеждаш чудесно.

Рори прие комплимента с жизнерадостна усмивка.

— Честно казано, дори не бях предполагала, че е възможно да накарам Клей да мързелува по плажовете цели седем дни. О, Кейт, това беше най-прекрасното преживяване в живота ми!

— Радвам се. — И това беше истина. Рори и Клей бяха създадени един за друг. Разбра го още в началото. Любовта им получи шанс благодарение на нейната саможертва. Рори излъчваше щастие и блясъкът му стопляше измъченото ѝ сърце.

— Тъкмо бях тръгнала да пия кафе. Имаш ли време да дойдеш с мен? — покани я Рори и хвърли бърз поглед към часовника си.

— С удоволствие. — Кейт стисна палци. При добър късмет, слуховете за петъчната вечер още нямаше да са стигнали до Рори. Точно в момента имаше нужда от приятел, на чиято обективна оценка да се опре.

— Какви са тези неща, които цял ден слушам за теб и Люк? Но и ти май обичаш да ходиш по ръба на острието, нали? При това сега Люк купува вашата ферма, а баща ти се жени за госпожа Мърфи. Нямаше ни само седем дни, а щом се върнахме, Мери ни затрупа с толкова новини, сякаш сме отсъствали цяла година.

Кейт положи усилия да не трепне, но стомахът ѝ се сви на кълбо от нерви. В този град нямаше никакви тайни!

— Искрено казано, двамата с Люк напоследък не се разбираме много добре — призна тя, като се взираше право пред себе си, за да не срещне питащите очи на приятелката си.

— Искаш ли да поговорим за това? — Рори подканващо сръбна от кафето си.

Кейт кимна. Всеки момент щеше да се разплаче! За миг прикова вниманието си в сребърните прибори и няколко пъти смени местата на виличката и лъжичката, сякаш разположението им върху бялата покривка имаше огромно значение.

— Люк беше толкова мил и внимателен с мен, след като вие с Клей се сгодихте... Държеше се като най-добрия приятел на света.

После... След сватбата бях толкова самотна! Люк ме покани да танцуваме и аз се почувствах... сигурна в прегръдката му и се боя, че му предложих нещо глупаво... И сега той непрекъснато ми го припомня.

— Люк не е такъв човек — намръщи се учудено Рори. — Нито пък е в твой стил да правиш глупави предложения.

— Пих шампанско на гладен стомах — започна да се извинява Кейт.

— А Люк?

— Не знам, но кълна ти се, станал е неразбираем и непрекъснато твърди смешни неща.

— Например? — запита внимателно Рори.

— Смята, че го обичам — сви рамене Кейт.

— А ти какво изпитваш?

— Привързана съм към него, но не така, както той мисли. Но най-много ме дразни това, че подценява чувствата ми към Клей, сякаш любовта ми към него е била изгубено време. — Беше й неудобно да обяснява тези неща на съпругата на бившия си годеник, но знаеше, че Рори ще я разбере.

— И сега, след като Клей се ожени за мен — продължи приятелката й вместо нея, — Люк смята, че съзнанието ти е освободено.

— Точно така.

— И мисли, че вече нищо не те задържа да се хвърлиш в любящите му обятия?

— Да! — Рори обясняваше всичко много по-добре от нея самата. — Той непрекъснато повтаря, че имам нужда от него и че ако помисля, ще осъзная, че го обичам. Ако проблемът беше само с Люк, щях да се справя по-лесно, но като че ли целият град иска да ни ожени. Има и нещо друго. Откровено казано, вината си е моя. Той наистина непрекъснато говори за сватба, но аз съм тази, която... първа направи предложението.

— Какво?! Кога? Това ли е глупавото предложение, за която спомена?

— Честно, Рори, всъщност не говорех сериозно. — Споменът я накара да преглътне мъчително. — Стояхме двамата на лунна светлина

след сватбеното ви тържество и всичко наоколо бе спокойно и красиво. Думите се изплъзнаха от устата ми, преди да осъзная какво казвам...

— На моменти Люк прекалено самоуверено налага волята си.

Кейт кимна в знак на съгласие.

— Но това, което ме тревожи повече от неговото поведение, е настроението в града. Всички са на негова страна.

— Какво имаш предвид?

— Целият град мисли, че след като Клей се ожени за теб, на мен не ми остава нищо друго, освен да взема Люк. Че ако оставя още един свестен мъж да ми се изплъзне, ще посрещна трийсетте си години като стара мома.

— Това е смехотворно!

Рори идваше от Сан Франциско и не можеше да разбере колко различно гледат на живота хората от тукашната малка общност. Ако една жена посрещнеше трийсетте неомъжена, почти нямаше шанс да си намери някого — не и в Найтингейл.

— Не си живяла тук достатъчно дълго и не разбираш начина на мислене на местните хора.

— Кейт, ти си пълнолетна. Никой не може да те накара насила да се омъжиш за Люк. Запомни го.

— Течението ме е понесло твърде бързо. Не смея да му се възпротивя от страх да не загубя равновесие, а от друга страна, не мога и да му разреша да си играе с мен.

— Разбира се. — Рори стисна устни.

— Люк, а заедно с него и всички останали, гледат на мен като на клето безгръбначно същество, което не е в състояние да взема решения само.

— Това изобщо не е истина — заяви твърдо Рори. — И не позволявай на никого да те нарича слаба. Ако беше така, щеше да се омъжиш за Клей, вместо да положиш такива усилия да ни събереш.

— Това беше единственото нещо, което можех да направя...

— Но не всеки би проявил такова благородство на духа. Двамата с Клей дължим щастието си на теб. — Замълча и стисна ръцете й. — Бих желала да знам как да ти помогна. Но единственото, което мога да ти кажа, е да се вслушаш в гласа на сърцето си.

— О, Рори, толкова по-добре се чувствам, след като поговорих с теб! — въздъхна Кейт. Знаеше, че приятелката й е права. Люк може би

мислеше, че се нуждае от него, но грешеше. През идните седмици щеше да намери случай да му го докаже.

— Преди да забравя — вметна Рори нетърпеливо.

— Двамата с Клей бихме искали да те поканим на гости през някоя от идните вечери. Както вече споменах, двамата сме ти много задължени и бихме искали да ти благодарим за всичко, което стори за нас.

— На гости... — повтори Кейт стреснато. Имаше нужда от повече време, за да се подготви отново да се изправи лице в лице с Клей. В един миг се успокояваше, а в следващия отново допускаше съмненията да я изпълнят.

— Удобно ли ще ти е да дойдеш следващия вторник?

— Но вие с Клей още не сте имали време да се установите. Защо не отложим с една-две седмици?

— Да не би да се боиш, че ще поднеса някой от морските си специалитети? — засмя се жизнерадостно Рори. Скоро след пристигането си в Найтингейл Рори беше поканила на вечеря Клей и брат му Скип. За зла участ и двамата бяха вършили тежък физически труд през деня и имаха нужда от обилна вечеря с пържоли и картофи, вместо от морски специалитети, плуващи в пикантни сосове. Клей учтиво се бе постарал да прикрие разочарованието си, но не и Скип. Кейт се усмихна при този спомен и бавно поклати глава:

— Сготви каквото искаш. За разлика от Скип, аз не съм претенциозна по отношение на храната.

Двете се засмяха и Кейт за миг забрави неприятностите си.

— Трябва да се връщам в библиотеката — въздъхна със съжаление Рори.

— И аз ще тръгна към къщи. — Кейт остави няколко монети бакшиш на масичката и стана. Импулсивно прегърна Рори, благодарна за прекараните заедно минути и за приятелската ѝ подкрепа. — Радвам се, че си ми приятелка!

— Аз също — усмихна се Рори и я прегърна на свой ред.

Когато подкара колата си към фермата, Кейт вече се усещаше преизпълнена с решимост. Тя пошета, колкото да пъхне месото във фурната и да се преоблече. После тръгна към двора с твърдото

намерение да намери Люк и да се обясни с него. Колкото по-скоро му кажеше всичко, толкова по-добре щеше да се почувства. За зла участ не успя да го намери на нито едно от местата, където обикновено се заседаваше. Старият ратай Бил Шмидт работеше сам в обора.

— Бил, виждал ли си Люк?

Бил бавно се поизправи и килна шапката си назад.

— Не. Поне през последните няколко часа. Когато го видях за последен път, каза, че ще излезе да се помотае малко. Предполагам, че скоро ще се върне.

— Ясно. — Прехапа долната си устна, докато обмисляше как да постъпи. Внезапно, без да се запита дали решението ѝ е разумно, посегна към юздите. — Бил, ще оседлаеш ли Нонстоп?

Нонстоп беше най-бързият им жребец. На Кейт ѝ се яздеше — дори ако не откриеше Люк, бързата езда щеше да ѝ се отрази добре и да разсее натрупалото се напоследък напрежение.

— Готово, госпожице Логан. — Бил заряза работата си и след няколко минути се върна с оседлания Нонстоп. — На Люк като че ли също му се яздеше днес следобед — спомена той небрежно.

Миг по-късно Нонстоп напусна двора в галоп. Кейт не беше яздила от няколко седмици. Изненада се, че е минало толкова време. Докато беше сгодена за Клей, прекарваше много летни следобеди на седлото. Толкова съботи и недели бяха препускали рамо до рамо! Този им навик секна в мига, в който сложиха край на сватбените си планове. Жегна я усещането за непоправима загуба, но тя съумя да го прогони, като си припомни разговора с Рори.

Бил ѝ бе обяснил посоката, в която е тръгнал Люк, и Кейт препусна натам. Времето беше меко, но във въздуха се носеше уханье на есен. Отиваха си последните топли дни на циганското лято. Само след час слънцето щеше да залезе, заливайки заоблените зелени хълмове със златисти отблясъци.

— Кейт! — Полъхът на вятъра понесе името ѝ.

Тя дръпна юздите на жребеца и се завъртя, за да види в далечината Люк, който галопираше към нея. Вдигна ръка и я размаха за поздрав. Раздразнението ѝ се стопи, пометено от новосъбудилата се радост от живота. Вече не се боеше, че е загубила власт над съдбата си.

Люк скочи от седлото в мига, в който се изравни с нея.

— Всичко ли е наред?

— Разбира се! Надявам се, не съм те изплашила?

— Не. Върнах се във фермата петнайсетина минути, след като си говорила с Бил. Боях се, че няма да те настигна. Яздеше като дявол.

— Трябваше... Трябваше да обмисля някои неща.

— Бил каза, че си ме търсила.

— Да — съгласи се тя. — Исках да поговорим.

Едва ли щеше да случи по-подходящ момент от този. Или по-подходящо място. Бяха застанали на тревист хълм, под който се простираше пищна зелена долина. Люк повдигна ръка към кръста ѝ, за да ѝ помогне да слезе от седлото. Бавно я спусна на земята, като не отместваше поглед от нейния. За пореден път тя усети странния ефект от докосването му, но си наложи да не му обръща внимание. Въпреки това коленете ѝ леко трепереха и гърдите ѝ се повдигаха по-бързо, отколкото предполагаше умората от ездата.

— Прекрасен следобед, нали? — подхвана тя, като се отпусна на колене в тревата. Люк седна до нея и впери поглед в долината.

— Невероятен ден. Един от последните за тази година.

— Рори и Клей са се върнали от Хаваите...

Люк тъкмо беше свалил кожените си работни ръкавици, за да отметне кичур коса от челото си, но замръзна на място и рязко отдръпна ръка.

— Значи си се срещнала с Рори?

— Пихме заедно кафе — кимна Кейт.

— Не си ли разстроена?

— Ни най-малко.

— Като те видях преди малко, ми се стори, че изглеждаш много по-спокойна. — Облегна се на ръце и опъна дългите си крака. — Осъзна ли най-после, че никога не си обичала Клей, а обичаш мен?

— Не! — отвърна яростно Кейт и се удиви, че той успява да я изкара от нерви толкова бързо.

— Помислих... Надявах се, че си склонила да обсъдим датата на сватбата.

— О, Люк! — прошепна тя и притвори очи. — От цяла седмица водим същия спор и най-накрая трябва да му сложим край. — Той рязко се обърна към нея и очите им се срещнаха толкова внезапно, че Кейт се стъписа. — Люк, от години наред мисля, че си прекрасен мъж,

но не те обичам. Поне не така, както заслужаваш да бъдеш обичан. — Люк сбърчи вежди и се приготви да спори, но Кейт го прекъсна, преди да е започнал. — Не желая да се омъжвам за теб, само защото ти мислиш, че това е най-доброто решение за мен... Или защото смяташ, че имам нужда от настойник.

— Кейт, любов моя...

Тя сведе очи, опитвайки да прикрие раздразнението си, и му припомни за хиляден път:

— Не ме наричай „любов моя“.

Погледът му стана по-остър и по-настойтелен.

— Обясни ми тогава — произнесе бавно — защо и двамата се чувстваме толкова добре, когато те прегръщам? Какво обяснение ще дадеш за това?

Тя отбягна неговия поглед и се втренчи в трапчинката на брадичката му.

— Не мога да го обясня — така, както не мога и да го отрека. Изпитвам удоволствие, когато ме целуваш, въпреки че не знам защо. Още повече, като имам предвид, че продължавам да съм влюбена в Клей. Двамата живеем един до друг дълги години и сме толкова добри приятели, че може би това ни се струва най-естественото нещо на света. Смятам обаче, че не бива да го правим повече... — Ноздрите му трепнаха и той я погледна раздразнено. Кейт усети, че думите ѝ са го ядосали. — Моля те, Люк, умолявам те...

— Кейт, ще ме изслушаш ли поне веднъж?

— Не — отвърна твърдо тя. — Искам от теб само едно! Престани да настояваш да се оженим.

— Но...

— Обещай ми, Люк!

Внезапно нещо в него се пречупи. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да отгатне колко му е тежко да изпълни молбата ѝ.

— Добре — произнесе той тежко. — Имаш думата ми. Няма да споменавам повече за сватба.

Кейт разтреперано пое дъх.

— Благодаря — прошепна тя. — Това е всичко, което исках.

Люк се изправи и протегна ръка към юздите на жребца си. Метна се леко на седлото и спря за миг, за да я изгледа. Лицето му беше мрачно и угрижено.

— А какво искам аз, Кейт? Замисляла ли си се поне веднъж какво искам аз?

ШЕСТА ГЛАВА

Кейт се чувстваше добре. Депресията, която я измъчваше след сватбата на Клей, започна да изчезва. Напълно свикна и с мисълта за новия брак на баща си. Дори продажбата на фермата — при това тъкмо на Люк — вече ѝ изглеждаше приемлива. Изясняването на взаимоотношенията им също ѝ помогна.

— Здравсти, Нели! — подвикна Кейт и влезе в малкото уютно ресторантче. На връщане от училище беше намерила у дома бележка от баща си — канеше я точно в шест на вечеря при Нели. Кейт предположи, че Девин ще дойде с Доротей, за да обсъдят някои последни подробности около предвидената за петък сватба. С чаша вода в едната ръка, каничка кафе в другата и меню под мишница, Нели я поведе към сепарето.

— Очаквам татко и Доротей Мърфи — обясни Кейт.

— Нямаш проблеми — отвърна Нели. — Специалитетът тази вечер е кавърма в гювече, а като дойде баща ти, му кажи, че преди петнайсет минути извадих от фурната тава баница с праз.

— Ще му предам — обеща Кейт и погледна към часовника си. Баща ѝ закъсняваше с няколко минути, а това не беше в негов стил. От нямане какво да прави тя се зачете в менюто. Беше стигнала до средата, когато чу, че вратата се отваря. Усмивната, тя погледна натам и откри, че към нея се приближава Люк. Той дойде до нейната маса и седна срещу нея.

— Къде е баща ти?

— Не знам. Покани ме тук на вечеря.

— И аз получих същата покана.

— Сигурно има нещо общо със сватбата.

— Не — промърмори намръщено Люк. — Трябва да подпише едни банкови ордери.

Нели донесе още една чаша вода и наля кафе на двамата.

— Здравей, Нели.

— Люк Ривърс! На нищо не прилича, че идваш тук толкова рядко! — отвърна закачливо по-възрастната жена, намигна му и се отдалечи с грациозна походка.

Удивена от открития флирт на Нели с Люк, Кейт надигна чашата с кафе и почти си изгори езика. Тази Нели беше поне с петнайсет години по-възрастна от него!

— Тя често ли се държи така? — прошепна неодобрително Кейт.

— Да не ревнуваш?

— Разбира се, че не! Просто никога не съм знаела, че Нели флиртува толкова демонстративно.

— На нея ѝ е позволено — отвърна той и се втренчи в менюто, което явно прикова цялото му внимание.

Тя успя някак да преглътне възражението си. В крайна сметка, нямаше никаква причина да се вълнува, дори ако хиляда жени искаха да се хвърлят на врата му. Тя нямаше права над него и не искаше той да претендира за някакви права над нея.

Телефонът на ресторанта иззвъня, но Нели, която в момента носеше четири чинии едновременно, го остави да звъни, докато най-после някой в кухнята отиде да го вдигне. Минута по-късно съдържателката дойде на тяхната маса и съобщи:

— Девин беше. Каза, че щял да закъснее, та вие двамата да не го чакате и да поръчвате. Яжте на корем, защото той плаща.

— Сандвич с печено говеждо и салата — поръча Кейт.

— А за мен печено пиле. После ми донеси и от твоите бисквити. Първо обаче ще започна със салата. — Люк подаде менюто на Нели. В мига, в който тя се обърна, между двамата на масата се възцари неловко мълчание. Чувстваха се като непознати, стъпили на несигурна почва. Люк наруши тишината пръв: — Е, как върви училището?

— Добре.

— Чудесно.

Кейт нервно се изсмя:

— Започнах да почиствам шкафовете вкъщи. Изваждам всичко и го подреждам в две купчини — нещата, които татко ще вземе, и тези, които ще прибера аз.

Вместо да зарадва Люк, новината имаше върху него обратния ефект.

— Можеш да останеш да живееш в къщата, докогато пожелаеш.
— Очите му се присвиха. — Не е необходимо да се местиш.

— Знам, но фермата вече ти принадлежи или ще ти принадлежи в най-скоро време.

— Това е твоят дом.

— Но не задълго — видя се принудена да му припомни. — Надявам се да намеря апартамент в града. Честно казано, с нетърпение чакам да се пренеса. Знаеш какви стават пътищата през зимата. Трябваше да се сетя за този вариант отдавна.

— Нямаше да се налага да се местиш, ако не беше толкова твърдоглава — процеди Люк през стиснати зъби. Явно се бореше със себе си, за да не загуби търпение. — Кълна ти се, Кейт, направо ме отчайваш. Последното нещо, което искам на този свят, е да ти отнемам дома.

— Зная.

Междувременно до тях изникна Нели и им сервира салатите, като не пропусна случая отново да пофлиртува с Люк. Той я изчака да се отдалечи, наведе се към Кейт и заговори с нисък напрегнат глас:

— Кейт, моля те, остани в къщата. Позволи ми да направя поне това за теб.

Тя му благодари за загрижеността с топла усмивка, но не можа да се въздържи да не добави:

— Хората ще започнат да клюкарстват.

— Нека приказват каквото искат!

— Аз съм детска учителка, забрави ли? — Беше му искрено признателна за приятелството и искаше да го увери, че не е необходимо да се тревожи за нея и че е напълно способна да се справи сама.

Вечерята пристигна, преди да са довършили салатите. Двамата отново млъкнаха. На Кейт ѝ минаха през ум няколко възможни теми за разговор, но се боеше, че за каквото и да заприказват, Люк накрая ще обърне нещата към нейното оставане в къщата. Затова мълча. Така стигнаха до кафето. Люк пое дъх, като разбъркваше захарта бавно и внимателно.

— Не смятам, че баща ти изобщо има намерение да се появява тази вечер — подхвана той. — Всъщност...

— Но това е смешно! — прекъсна го тя. — Татко не би могъл да направи подобно нещо.

— Опитва се да ти каже нещо — настоя Люк.

— Нямам ни най-малка представа какво. — Разбира се, че имаше, но реши да се преструва.

— Достатъчно си умна, за да се сетиш, Кейт — усмихна се той. — Е, чака ме работа, затова ще тръгна.

— Татко ще дойде всеки момент.

— Няма да дойде, Принцесо. — Усмивката му се стопи. Протегна се през масата и нежно погали Кейт по бузата. — Но ти каза това, което искаше, съвсем ясно.

Тя остана в ресторанта още половин час след тръгването му и се убеди, че е бил прав. Баща ѝ наистина се опитваше да ѝ внуши нещо — нетактично, както и всички останали. Раздразнено въздъхна, сбогува се с Нели и също си тръгна.

Двамата с Люк се видяха отново чак в петък вечерта, когато се събраха в дома на пастора Уилкинс за сватбата на баща ѝ. Кейт пристигна с Девин, а Люк дойде няколко минути по-късно. Кейт беше заета да подрежда върху подносите сладкиши за скромното тържество, което щеше да последва венчавката, и не го забеляза.

— Здравей, Кейт — изникна той иззад гърба ѝ.

— Здравей — отвърна тя механично и се обърна с учтива усмивка, но дъхът ѝ спря, когато видя колко елегантен и същевременно мъжествен изглежда той.

Носеше тъмен костюм с жилетка, който не прикриваше силното му, добре сложено тяло, а светлосинята копринена вратовръзка само подчертаваше бронзовия загар. Кейт усети, че неприкритият ѝ възторг ласкае Люк, но въпреки това не можа да откъсне поглед от него. Сърцето ѝ пропусна един удар, а после бясно заби, когато проникателните му кафяви очи се впиха в нейните. Почувства как сълзите ѝ напират — само Люк разбираше колко тежка е тази вечер за нея. Много от мислите, които я вълнуваха, ѝ напомняха за преживяното по време на сватбата на Клей и Рори. Стомахът ѝ се беше свил на топка от нерви. Спокойствието и силата, които я изпълваха до неотдавна, бяха изчезнали. Сега мислеше само, че всичко, което беше

обичала, всичко, което ѝ беше близко и познато, си отиваше от живота ѝ. Първо мъжът, за когото искаше да се омъжи, после — баща ѝ, а съвсем скоро — и родният ѝ дом... Прекалено много промени за твърде кратко време.

Точно както на сватбата на Клей, и сега Кейт си наложи да изглежда радостна и да се държи с достойнство. Наистина се радваше за баща си и Доротей — така, както се беше радвала за Клей и Рори. Но защо чуждото щастие я нараняваше?

Люк изглежда усети мъката ѝ, защото побърза да я утеши:

— Всичко ще бъде наред — каза той кротко.

— Естествено — отвърна тя със смела усмивка и заподрежда цветята, въпреки че пръстите ѝ трепереха. — Доротей е чудесна жена.

— И ти също, Принцесо. — С тези думи той сложи ръце на раменете ѝ и започна нежно да ги гали. Наложил ѝ се да мобилизира цялата си воля, за да не зарови лице в гърдите му и да потърси закрила в неговите обятия. Не биваше обаче да забравя, че миналия път точно по този начин загубил контрол върху себе си...

Някакъв шум зад тях го накара да отпусне ръце и двамата се отдалечиха един от друг с нежелание. Тя се нуждаеше от него така, както и преди няколко седмици. Но този път твърдо беше решила да прояви повече воля.

Самата церемония протече бързо. Кейт стоеше почти като вдървена до жената, с която Девин бе решил да замени майка ѝ. Врълхлетяха я спомени за красивата нежна Нора и за тяхното щастливо, сплотено семейство. На два пъти сълзите заплашиха да бликнат, но успя да ги преглътне. И двата пъти усети погледа на Люк и топлото съчувствие, струящо от очите му.

Накрая пастор Уилкинс затвори Библията и обяви Девин и Доротей за съпруг и съпруга. Девин прегърна жена си и нежно я целуна. Скоро всички им честитяха подред. Когато обвил ръце около шията на Люк, Кейт се почувства като у дома. Стана ѝ толкова уютно, толкова спокойно, че чак се изплаши. Отдръпна се и свали ръце от раменете му, но Люк отказа да прояви разбиране. Той склучи ръце около талията ѝ и отново я притегли към себе си.

— Какво не бих дал за пълнолуние и малко шампанско! — прошепна той.

Скромното празненство започна веднага след церемонията и през следващия час Кейт беше заета да раздава парчета сватбена торта, да разнося подноси със сладки и да налива кафе. Баща ѝ я откри в кухнята. Очите му блестяха от щастие.

— Чувстваш се добре, нали, Принцесо?

— Знаеш, че е така — отвърна тя и го дари с усмивка.

— Двамата с Доротей скоро ще тръгваме. — Преметна ръка през рамото ѝ и я прегърна. — Не забравяй, че те обичам. Ти винаги ще си останеш моето малко момиче.

— А ти винаги ще бъдеш моят герой.

Девин се засмя.

— Мисля, че Люк с удоволствие би заел моето място и аз ще съм щастлив, ако нещата се уредят така. Той е добър човек, скъпа. Извадила си голям късмет с него.

— Татко — въздъхна тя и затвори очи, — Люк е прекрасен и аз разбирам притесненията ти. Ти искаш всичко да се нареди, преди да си заминал на сватбено пътешествие. Аз обаче още не съм готова да се обвържа.

— От теб ще излезе прекрасна съпруга, Принцесо. Искам да си щастлива.

— Ще бъда — обеща и се надигна на пръсти да го целуне.

Най-после Девин и Доротей се приготвиха да тръгват и двайсетината поканени — все близки приятели — излязоха на двора, за да ги изпратят. Всички се скупчиха и заобсипваха младоженците с целувки и ентусиазирани поздравии. После бързо хукнаха да се приберат обратно на топло, но Кейт изостана, защото не искаше да я виждат с насълзени очи. Люк остана с нея и мълчаливо изчака, докато се успокои.

— Баща ти ме помоли да те закарам...

Тя кимна и сподави полуистеричния си смях. Въпреки разговора им, Девин продължаваше да я тика към обятията на Люк.

— Да не би да искаш да кажеш, че този път няма да ми възразяваш? — запита той с пресилена изненада.

— Ако възразя, това ще доведе ли до нещо?

— Не! — Разсмя се весело. После внезапно силните му ръце обгърнаха тялото ѝ. — Отдавна не си ми позволявала да те целуна — прошепна, докато се навеждаше към устните ѝ.

Кейт се опита да избегне неговия поглед. Накрая събра цялата си решимост и вдигна глава, за да му каже да я пусне. Люк обаче заглуши думите ѝ с целувка. В мига, в който се съвзе от изненадата, тя сви ръце в юмруци и се приготви да го отблъсне. Но нежността на устните му съкруши съпротивата ѝ. Отново и отново устата му търсеше нейната. Сладките му целувки като че ли изтриваха болката от сърцето ѝ. Само до преди малко Кейт се чудеше как да му избяга. Сега, вкопчена в него, тя притискаше лице към неговото и искаше този миг да продължи вечно. Целувките му ставаха все по-дълбоки и изпращаха до всяко кътче на тялото ѝ тръпки на възбуда. Пръстите му се влитаха в косите ѝ. Тя беше негова пленница, докато устните му я разкъсваха. Внезапно Люк спря да я целува и тя изстена от разочарование.

— Кейт! — прошепна той предупредително.

— Мммм... Люк, не спирай!

— Боя се, че сме привлекли публика — отвърна той меко.

Кейт пое дъх, отпусна ръце и се обърна толкова рязко, че залитна и щеше да падне, ако Люк не я беше подхванал. С широко отворени очи тя се взря в лицата на двадесетината гости, които в този миг излизаха, за да се разотидат по домовете...

— Мисля, че на Тайлър Моргенрот най-ще му приляга ролята на индианския вожд — обясняваше Кейт на Линда в мига, в който Сали Дейли нахлу в учителската стая. Двете приятелки тъкмо обсъждаха последните подробности около сценария за тържеството за Деня на благодарността.

— Виждам, че сте заети, момичета — намеси се Сали. — Поставянето на пиеса е амбициозен проект. Трябва да ви наградят.

— Благодаря — отвърна Линда от името на двете, като се опитваше да не обръща внимание на другата жена.

— Не те ли видях да си приказваш с Рори Франклин онзи ден, Кейт?

— Да, пихме кафе — каза Кейт и отново се обърна към Линда. Не искаше да се държи грубо с колежката си, но същевременно се надяваше да избегне разговора с нея. Сали обаче не позволи да я отпратят. Тя се отпусна на стола срещу тях и продължи с доверителен тон:

— Ти вече напълно се възстанови от Клей Франклин, нали?

Кейт и Линда отчаяно се спогледаха. Линда драматично обърна очи към тавана и Кейт едва се сдържа да не избухне в смях. Сали говореше, сякаш Кейт току-що бе оздравяла от грип.

— Ама и ти, Сали! — възкликна Кейт, когато осъзна, че по-възрастната жена нетърпеливо очаква отговора ѝ. — Какво очакваш да ти кажа? — Драматично сложи ръка на сърцето си и опита да изобрази отчаяние и скръб. — Може би искаш да чуеш, че душата ми е сломена и няма да се влюбя никога повече?

— Не бих ти повярвала, дори да го кажеш!

— Тогава защо питаш? — сопна ѝ се Линда.

— Ами защото всички обичаме Кейт. Тя е толкова мила, а напоследък ѝ се събра твърде много!

— Благодаря — отвърна учтиво Кейт и многозначително погледна Линда. — Нямаме повече работа тук, нали?

— Какво... А, да.

— Хората говорят, че са ви видели да вечеряте двамата с Люк миналата седмица при Нели, а сега някои казват, че сте се целували на сватбата на баща ти...

Кейт започна да събира нещата си бързо. Сали сякаш се примири, че ще загуби събеседничките си. Тя се изправи и въздъхна с явно разочарование. Посегна за чантата си и тръгна към вратата, но преди да излезе, се обърна и подхвърли:

— Мисля, че Фред Гарнър прекалява с раздухването на историята между теб и Люк. Това, което прави, според мен е признак на лош вкус. — С тези думи напусна помещението.

— Фред Гарнър? — повтори Линда след секунда стреснато мълчание. — Какво ли пък е намислил този стар глупак?

— Фред Гарнър е собственикът на гастронома — спомни си Кейт, като се чудеше какво ли е имала предвид Сали.

— Да, но какво общо може да има той с тази история?

— Убий ме, не знам. — Кейт не успя да потисне любопитството си. Предполагаше, че Фред ги е видял в ресторанта, а и после, на тържеството по случай сватбата на баща ѝ.

Когато се прибра у дома един час по-късно, Люк все още работеше на двора. Тя скочи от колата, направи две крачки към него и се закова на място. Гърлото ѝ беше така стегнато, че едва преглъщаше, камо ли да може да говори. Беше започнала да трепери в мига, в който излезе от гастронома на Гарнър. Беше се отбила там, за да разбере какво се крие зад озадачаващата забележка на Сали, и от този момент гневът я бе обзел изцяло. Идваше ѝ да удари Люк по главата с чантата си или с нещо по-тежко.

— Кейт? — Изглеждаше искрено загрижен. — Какво се е случило?

Знаеше, че чувствата ѝ са изписани на лицето. Сърцето ѝ биеше лудо. Нищо досега не беше я потрисало толкова дълбоко. А това означаваше много — като се има предвид унижителната история с Ерик Уилсън. Всъщност ударът, който Люк Ривърс нанесе на достойнството ѝ по време на скандала в „Червения бик“, бледнееше в сравнение с новото унижение. О, Господи, оттук нататък ѝ оставаше само едно — да напусне Найтингейл!

— Това е твое дело, нали? — запита тя с треперещ глас. В усилието си да запази хладнокръвие, държеше главата си високо изправена. Беше ѝ останала само едната гордост и тя се бореше да я запази.

— За какво говориш? — Люк направи няколко крачки към нея.

Тя притисна юмруци към хълбоците си.

— Идвам право от гастронома. Това не ти ли говори нещо?

— Не.

— Съмнявам се.

— Кълна се, не зная за какво говориш. — Той се намръщи.

Тя направи опит да се изсмее с недоверие, но от гърлото ѝ излезе само болезнен стон. И въпреки всичко, Люк изглеждаше объркан и недоумяващ. Кейт не искаше да повярва, че един мъж би могъл да ѝ навлече подобно разтърсващо унижение и същевременно да излъчва такава добронамереност. Не можеше да сдържа повече сълзите си и те бликнаха като студени поточета по пламналите ѝ страни.

— Кейт, какво се е случило?

Тя се обърна и хукна по-надалеч от него, за да не му позволи да стане свидетел на слабостта ѝ. Влетя в къщата и се сви на кълбо в един стол, където скри лице в ръцете си и започна яростно да се бори с

невероятното желание да захлипа истерично. При всяко вдишване болката в стомаха я пронизваше. Вратата се отвори.

— Махай се! — каза сподавено Кейт.

— Кейт?

— Не... ти... ли... стига? — Всяка дума излизаше от устата ѝ като разтърсващ спазъм.

Люк коленичи пред нея и я притисна към себе си, но тя го отблъсна. Раменете ѝ продължиха да треперят. С въздишка на отчаяние той се изправи и пхна ръце в джобовете си.

— Добре, стига толкова. Кажи ми за какво става дума.

— Пасторът... Уилкинс... е заложил... двайсет... долара... на... декември — заобяснява тя между риданията. Пръстите ѝ се свиха в юмруци. — Дори... Клей... е заложил... — Името му, изписано на огромната черна дъска, я нарани неимоверно.

— Кейт, кълна ти се във всичко, което ми е скъпо, че не разбирам за какво говориш!

Тя гневно изтри сълзите си и опита да се овладее дотолкова, че да може да говори ясно.

— Гастронома — успя да издума тя.

— Какво е станало в гастронома?

— Залагат! Като на лотария! — изкрещя накрая тя, вбесена, че Люк я кара да обяснява подробно последното си унижение.

— За какво залагат? — Намръщи се още повече и Кейт разбра, че той съвсем скоро ще загуби всякакво търпение.

— За нас! — Изкрещя тя, сякаш трябваше да се досети сам.

— За какво?!

— За това кога ще се оженим! За какво друго? Половината град се обзалага за датата на сватбата ни!

— Господи! — Затвори очи, сякаш не можеше да повярва.

— Наистина ли не знаеше?

— Разбира се, че не! — Очите му блестяха заплашително. — Как разбра?

— Сали Дейли спомена нещо за това след часовете и после на паркинга една от майките ми каза, че март бил прекрасен месец за сватби. Шестнадесети март, каза тя. И тогава... Тогава направих грешката да спра в гастронома на път за вкъщи, за да разбера какво става... — Люк кимна, но ѝ се стори, че той почти не я чува. — Що се

отнася до мен, имам само един изход. Ще подам оставка още утре и до края на седмицата ще напусна щата.

Люк я простреля с пронизващия си гневен поглед.

— Няма да е необходимо. Сам ще се заема със случая!

СЕДМА ГЛАВА

Беше време, когато Кейт прекарваше във фермата на Франклинови почти толкова, колкото вкъщи. Но когато във вторник вечерта пристигна там за уговорената вечеря, обстановката вече не ѝ изглеждаше позната и близка. Стори ѝ се, че от последното ѝ посещение са минали години. И без това не беше посрещнала поканата с ентузиазъм, но в момента, в който прекрачи прага, се почувства още по-неуютно.

— Добре дошла, Кейт! — Рори отвори широко вратата в мига, в който колата на Кейт се появи на входната алея, и едва изчака да я грабне в прегръдките си.

Веднага след нея излезе и Клей Франклин. Той я притисна в обятията си за миг и на лицето му се изписа усмивката, която Кейт помнеше от тринайсетгодишна възраст. По онова време тя вече го обожаваше тайно и отдалеч. През следващите години обожанието ѝ продължи да се разгаря. Кейт спря за миг — очакваше да я облее вълна от болка и съжаление, но за нейна огромна изненада не изпита нищо подобно.

— Толкова се радваме, че успя да дойдеш! — възкликна Рори, като я въведе в къщата.

Блу, старото куче на Клей, веднага я позна и размаха опашка в очакване на обичайната милувка. Кейт с удоволствие се наведе и весело го почеса зад ушите. Мери, икономката на Франклинови, шеташе из кухнята, нахлузила престилка, която приличаше по-скоро на лигавник. Кейт я беше виждала едва няколко пъти без тази униформа. В стаята се процеждаше уханието на току-що изваден от фурната сладкиш и се смесваше с апетитната миризма на печено и задушени зеленчуци.

— Надявам се, че подушвам някой от изключителните ти специалитети, Мери — подвикна закачливо Кейт.

— О, я стига си се подигравала! — отвърна уж сърдито икономката, но радостното пламъче в очите ѝ показваше колко е

поласкана от похвалата.

— Кога ще ми дадеш рецептата? — запита Кейт, въпреки че след сватбата на баща ѝ вече нямаше за кого да се старее.

— И аз бих искала да готвя като Мери — обади се Рори и обгърна с ръка съпруга си през кръста. Дватамата се спогледаха щастливо. От начина, по който Клей се усмихна на жена си, пролича, че пет пари не дава дали Рори може да пече сладкиши, или не. Кейт отново потърси в сърцето си болката от тяхната близост, но вместо море от мъка, почувства само леко пробождане. Въздъхна с облекчение и се запита какво става с нея.

— Къде е Скип? — сети се тя внезапно. По-малкият брат на Клей ѝ липсваше. Дватамата другаруваха от години.

— Отиде да играе футбол — обясни Клей. — Тази година са го взели в отбора и сега тренира като луд. Ще се прибере по-късно.

Тримата влязоха в уютната всекидневна. Пианото си стоеше все така на мястото до стената и Кейт забеляза, че на капака му има оставени ноти. До неотдавна само тя свиреше на него, но сега това беше привилегия на Рори. До неотдавна Кейт и Клей обичаха да пеят заедно и да сливат гласовете си в хармония. Но сега вече Клей пееше с Рори. Кейт отново изчака, за да усети как осъзнаването на тази истина ще разкъса душата ѝ, и действително трепна при спомена, но нищо повече!

— Доколкото си спомням, ти също беше защитник в отбора през последната година в гимназията — напомни Кейт, докато се настаняваше в едно кресло. — Тогавя Найтингейл за първи път мина квалификациите и стигна до първенството на Щатите.

— Никога не си ми го казвал! — възкликна Рори и хвърли смаян поглед на съпруга си.

— Няма много за разказване — разсмя се Клей. — Елиминираха ни още в първия кръг. — Той седна до Рори и обгърна раменете ѝ с ръка, сякаш изпитваше нужда да я докосва всяка секунда, за да се увери, че наистина е до него.

Мери се появи, като носеше поднос с чаши и неотворена бутилка шампанско.

— Дочух, че Девин и Доротея са пристигнали в Калифорния живи и здрави — запита тя, докато отваряше бутилката.

— Да, татко се обади от дома на дъщерята на Доротея.

— На сватбеното им тържество успяхме да разменим само няколко думи с теб — извини се Рори. — Ти беше толкова заета да наливаш кафе, че не ни остана време да си поприказваме.

— Знам. Беше много мило от ваша страна да дойдете.

— Искрах да ти кажа, че баща ти и Доротея са чудесна двойка. И между другото, вие с Люк също — добави Рори.

— Благодаря — отвърна кратко Кейт. Чудеше се дали двамата са дочули за целувката в двора. Кейт все още умираше от срам, щом се сетеше как всички приятели на баща ѝ я видяха да се целува с Люк. — Толкова неща се промениха през последния месец — вметна бързо тя, за да смени темата. — Кой би повярвал, че накрая Люк ще купи нашата ферма?

— Знам, че това може би те изненадва — каза спокойно Клей. — Но аз от години го убеждавам да си купи собствена земя.

— Какви са плановете ти сега, след продажбата на фермата? — поинтересува се Рори.

— Ще си потърся жилище в града — обясни Кейт и отпи от шампанското.

— Доколкото разбрах от Люк, той няма нищо против да продължиш да живееш в къщата — каза Клей внимателно, сякаш знаеше нещо, което не ѝ беше известно.

— Знам. Това е много мило от негова страна, но бих предпочела да се преместя в собствен апартамент.

— Късмет в търсенето! — пожела бившият ѝ годеник.

И двамата знаеха, че е почти невъзможно да си намери свястно жилище. Найтингейл беше застроен с фамилни къщи, а не с ергенски квартири. Продължиха да бърбят, докато чакаха Мери да ги повика за вечеря. От време на време Кейт забелязваше погледите, които Клей хвърляше на Рори. Очите му излъчваха топлина, нежност и бяха изпълнени с дълбокото щастие, което се поражда от взаимната любов.

Когато Рори Кембъл се появи за първи път, Клей остана омагьосан от нея. Това беше напълно разбираемо, защото Рори беше красива жена. В началото Кейт положи всички усилия, за да се пребори с ревността си. „Рори ще си отиде след няколко дни“, повтаряше си Кейт. Тогава всичко щеше да тръгне постарому. Рори наистина се прибра в Сан Франциско, но се оказа, че Клей не може да я забрави. Кейт опита всичко — дори започна да го уговаря да

определят дата за сватбата, като го притискаше да се ожени по-скоро за нея по един не особено тактичен начин. От години говореха за това и тя искаше да го направят, преди Рори да е осъзнала какво губи, отказвайки се от Клей. Струваше ѝ се, че бързата сватба е идеалното решение. Ако все пак Рори се върнеше в Найтингейл, вече щеше да е твърде късно. Кейт бе използвала отчаяна стратегия на отчаяна жена. Както обикновено се случва при подобни планове, те се провалиха.

Тя мислеше, че никога няма да забрави деня, в който Клей пожела да развалят годежа си. Думите му оставиха в душата ѝ белег като от удар на камшик върху нежна кожа. Беше дошъл у тях и в мига, в който ѝ каза, че има да говори с нея, тя разбра. Опита се да спечели време, като заприказва за роклите на шаферките и цветята, но той спря потока ѝ от думи. Седеше срещу нея със скръстени ръце и очите му излъчваха тъга.

— За нищо на света не бих желал да те нараня — бе започнал той, а в гласа му звучеше искрено съжаление.

— Клей, ти никога не би могъл да ме нараниш — беше възразила тя, но това беше лъжа, защото вече усещаше болката.

Тогава той ѝ заяви простичко и откровено, че ще направят грешка, ако се оженят. Не спомена името на Рори нито веднъж. Не беше и необходимо. Кейт от седмици знаеше, че е влюбен в другата жена. Но вместо да си го признае, бе предпочела да играе мъчителната игра на преструвките. Вместо да приеме истината, когато Клей ѝ съобщи своето решение, тя започна да настоява, че той греша и че двамата са родени един за друг. Споменът за това я потискаше. Опита се да го убеди да изчака. Може би следващата седмица или следващия месец той щеше да осъзнае грешката си и да поиска отново да се оженят. Тя можеше да си позволи да прояви търпение, защото го обичаше. Нежно и колкото се може по-внимателно Клей обясни, че времето няма да промени нищо. След това стана и си тръгна, въпреки молбите ѝ да остане...

През следващата седмица Кейт се чувстваше така, сякаш върви напосоки сред гъста мъгла. Смееше се, усмихваше се, спеше, хранеше се. Машинално. По инерция. Учебната година още не беше започнала и нямаше занимание, което да отвлича вниманието ѝ. Дните се точеха мъчително и бе невъзможно да ги отличи. Скоро след като развали годежа, Клей замина за Сан Франциско, уж заради някакъв търг на

коне. Кейт очакваше, че той ще се върне с Рори. Колкото и да ѝ беше тежко, трябваше да приеме, че той обича Рори и нищо не може да промени този факт.

За всеобща изненада обаче Клей се върна сам и дори не спомена за Рори. Кейт не знаеше какво се е случило между тях. Надеждата се надигна в сърцето ѝ и тя за кратко си позволи да помечтае за възобновяване на годеща, сватбени камбани и съвместен живот. Вместо да види мечтите си осъществени обаче, трябваше да стои и безпомощно да наблюдава как Клей се хвърля отчаяно в работата си, как изтезва себе си с нечовешки изисквания. В началото се надяваше, че нещата ще се променят. Започна да се отбива във фермата и да се държи като приятел. Но Клей не искаше нея. Не искаше никого. Само Рори.

Чак тогава Кейт осъзна, че само тя е в състояние да помогне на мъжа, когото обича. Обсъди плана си с Люк, дори преди да е говорила за това с баща си. Люк разбра и оцени саможертвата ѝ. Когато усещаше, че не може повече да сдържа сълзите си, тя се криеше в обятията му. И пак той се гордееше с нейната духовна щедрост. По време на разговора тя осъзна, че именно Люк ѝ е помогнал да оцелее в най-тежкия момент от живота ѝ. Люк!

Загубата на Клей можеше да я унищожи физически и психически. Но Люк не позволи това да се случи. Чак сега тя си даде сметка, че точно тогава той за първи път започна да ѝ се налага. Заради неразумните му изисквания и изпълнени с нежност забележки тя го наричаше тиранин. Опитите му да вземе под свой контрол живота ѝ толкова я ядосваха, че не забелязваше очевидното. Едва сега успя да разбере и оцени стратегията му. Така или иначе, тя се беше свързала, и то — изцяло благодарение на Люк.

А вместо да му благодари се караше с него, макар да се бе държал като истински приятел. В дните преди сватбата на Клей и Рори тя непрекъснато разчиташе на неговата опора, въпреки че не оценяваше грижите и обичта му...

Чашите бяха отново напълнени и Кейт предложи да пият за щастието на двамата младоженци. Заболя я при мисълта, че двамата за малко не се разминаха по нейна вина... Найтингейл се нуждаеше от библиотекар и с помощта на баща си Кейт убеди градската управа да предложи мястото на Рори Кембъл. Когато Рори отказа, Кейт лично ѝ

се обади и двете си поплакаха — първо по телефона, а после свити една до друга. И така Рори се върна в Найтингейл и двамата с Клей се ожениха. През октомври. Същия месец, който Кейт бе избрала за собствената си сватба. Внезапно Клей прекъсна спомените ѝ:

— Рори има да ти съобщи добри новини — и погледна жена си гордо.

— За какво става дума?

— Клей не биваше да ти казва. Засега нищо не е сигурно — изчерви се Рори.

— Рори — Кейт се втренчи изучаващо в приятелката си, — да не би вече да си бременна? Но това е чудесно!

— Не, не! — Рори побърза да поправи грешката. — За бога, та ние сме женени от няма един месец!

— Става дума за книгата на Рори — обясни той.

Кейт смътно си припомни, че Рори пишеше детски книги.

— Да ни би някоя от приказките да е приета за публикуване?

— Не точно...

— Обади се една издателка от Ню Йорк и поиска от Рори да промени няколко неща в книгата, но звучеше ентузиазирано и спомена, че ще предложи договор веднага щом Рори направи поправките — зараказва Клей. През цялото време държеше Рори за ръка и изглеждаше толкова възторжен, като че ли той беше авторът.

— Рори, това е чудесно! — Почувства се зарадвана и горда заради приятелката си. — Кога ще разбереш дали книгата се продава добре? В Найтингейл май никога досега не е имало писатели. Татко би могъл да убеди градската управа да сложи обяви, за да научат съгражданите. Може дори да се превърнеш в туристическа атракция. Какво ли ще изскочи от тази работа?

Тримата се разсмяха, но Рори веднага възрази:

— Сигурно ще минат месеци, преди да получа някакво известие, затова не карай баща си да слага каквито и да било обяви.

— Трябваше да я видиш как се държа след телефонното обаждане — обади се съпругът ѝ, а очите му искряха от щастие. — Просто не знаех какво да мисля. Рори изскочи от къщата и започна да пици и да подскача.

— Вярно, бях малко възбудена...

— Малко ли?!

— И аз бих се държала по същия начин — защити Кейт приятелката си. — А пък и ти изглеждаш доста заинтригуван от случая, Клей Франклин.

Той си призна и разговорът се отклони към наградите, които бе получил на няколкото национални изложби на породисти коне през миналата година. Минути по-късно влезе Мери и обяви, че храната е сервирана. Тримата се преместиха в трапезарията. Вечерята мина много приятно, а разговорът им вървеше леко. Кейт беше приятно изненадана от това колко добре се забавлява. Преди да дойде мислеше, че картината на чуждото щастие ще задълбочи болката ѝ, но нищо подобно не се случи. Опасяваше се, че ще прекара гостуването в опити да прикрие раните си зад фасадата на привидна бодрост. Вместо това се усещаше почти замаяна от облекчение.

Осъзна, че е обичала Клей с младежка невинност. Но вече не изпитваше към него същите чувства. Той и Рори си принадлежаха изцяло. А отношенията между него и Кейт бяха останали в миналото. В сърцето ѝ винаги щеше да има място за него, но старите чувства оставаха зад гърба ѝ.

Кейт Логан беше станала жена. Не знаеше със сигурност кога точно е настъпила промяната. Беше се борила с метаморфозата, защото и тази, както всяка друга голяма промяна, се оказа тежка и болезнена. Сега за първи път осъзнаваше, че от цялата болка и несигурност в последно време, е имало полза.

— Кейт! — извика Люк. — Тук ли си?

— Ето ме — насочи го тя от дъното на къщата. Беше се захванала да опакова книгите на баща си. Всяка вечер оставаше до късно, за да подготвя малко по малко дома за нанасянето на Люк и за собственото си излизане оттам. Изправи се и прибра под червения ластик няколко непокорни кичура. Носеше джинси и стар сив пуловер — без съмнение изглеждаше ужасно. Въпреки това искаше да види Люк и нямаше търпение да поговори с него. Тъкмо изтриваше напращените си длани в панталоните, когато той влезе.

— Какво правиш? — Закова се на прага и дълбока бръчка отново проряза челото му.

— А ти какво мислиш? Събирам вещите.

Той се поколеба, но продължи:

— Казах ти вече, че искам да останеш тук, поне до края на учебната година. Мислех, че си го разбрала.

— Разбрах, Люк. Само че това място скоро ще е твое... Нямам основание да оставам. — За миг отново я връхлетя отчаяние при мисълта колко много бе загубила за кратко време. Трудно ѝ бе да мине през родния си дом, без да почувства как сърцето ѝ се свива болезнено при спомените, свързани с това място. Но продажбата на фермата беше част от новата действителност, с която трябваше тепърва да се съобразява.

— Разбира се, че има причини да останеш — продължи да настоява той. — Това е твоят дом и аз искам да си тук. Не е ли достатъчно?

Кейт се насили да се засмее.

— Това не е достатъчно основание. Нямах нужда от икономка, готвачка, домашна помощничка. Доколкото си спомням, справяш се чудесно и сам, а аз бих искала да си спестя всички клюки, които ще тръгнат за нас, ако продължим да живеем заедно. — Замълча за момент и добави внимателно: — Аз мога да се справя сама и ти го знаеш. Вече съм голямо момиче, Люк, и нямам нужда от настойник...

Кейт долови, че иска да ѝ възрази, но когато заговори отново, думите му нямаха нищо общо с въпроса за нейното преместване:

— Трябва да ти кажа нещо по въпроса за гастронома. — Гласът му бе овладян, въпреки че тя долови в него стоманени нотки. Инцидентът го бе възмутил не по-малко от нея. В мига, в който успя да потуши собствения си гняв, тя осъзна колко ядосан е бил той.

— Не... Всъщност, да, любопитно ми е как си се справил с проблема. Искаш ли кафе?

— Да, моля.

Кейт тръгна към кухнята и напълни две чашки. Подаде едната на Люк и после го заведе във всекидневната, където се разположи на дивана. Отпусна се, събу обувките си и подви крака. Беше ѝ приятно да седи така с Люк — почти както преди...

— Снощи вечерях с Клей и Рори — подхвана тя. Искаше да сподели откритието си с Люк.

— Да, разбрах. Слушай, искам да знаеш, че случаят с Фред Гарнър е приключен. Не се безпокой повече за това.

— Благодаря. — Кейт сведе поглед. Имаше да му разказва толкова други неща! — Прекарах чудесно у тях. Честна дума, не очаквах, че ще е толкова приятно.

— Лично мога да ти гарантирам, че историята с Гарнър няма да се повтори — не обърна внимание на думите ѝ той. — Тя остава в миналото.

Кейт не искаше да говорят за залаганията. Темата събуждаше неприятни спомени. Но както каза и самият Люк, с това беше приключено. Сега двамата трябваше да обсъдят нещо далеч по-важно.

След вечерята с Клей и Рори, Кейт дълго мисли. Седмици наред се беше държала рязко и нетърпеливо с Люк и едва през последните двайсет и четири часа осъзна, че трябва да му е признателна. Той ѝ бе помогнал да се справи с най-тежкия период в живота ѝ, а тя едва сега си даваше сметка за това.

— Цял ден мислих за тази вечеря — подхвана тя отново. — Чудех се как бих могла да седя на една маса с Клей и да знам, че е женен за Рори. Но го направих. О, Люк, не мога да ти опиша колко са щастливи двамата! Дълбоко в себе си съзнавах, че ще е така, и се подготвих за вечерята. Мислех, че ще изпитам непоносима болка. Но се случи нещо невероятно! По време на вечерята получих безценен урок...

— Радвам се — отвърна разсеяно Люк.

Кейт се поколеба. От мига, в който той прекрачи прага, тя усети, че нещо не е наред, но не можеше да разбере какво.

— Какво има, Люк?

— Нищо. Само бих предпочел да не обсъждаме Клей и Рори.

— Разбира се... — Почувства се наранена. Известно време мълчаха напрегнато, след което тя се помъчи да възобнови разговора. Щом като Люк не искаше да говорят за Клей и Рори, тя щеше да намери друга тема, с която да прикове вниманието му. — Никога няма да се сетиш от кого получих днес писмо. От Ерик Уилсън. Помниш ли го?

Лека усмивка разтегна устните му.

— Едва ли някога ще го забравя. Какво пише?

— Върнал се е в Портланд и се е свързал с бившата си съпруга. Изглежда след развода тя е била също толкова нещастна, колкото и той. Може би отново ще се съберат...

— Това е добра новина.

— Моли ме да те поздравя и да ти предам благодарностите му. Но не пише защо ти благодари. — Надяваше се Люк да ѝ обясни.

— Поговорихме си...

— О, така ли?

— Казах му, че си губи времето, защото ти си влюбена в мен.

— Не може да бъде! — извика вбесена тя. — Кажи, моля те, че се шегуваш!

Той отново се засмя, но веднага след това си върна онова отчуждено изражение, с което я бе стреснал преди малко. Кейт не можеше повече да се преструва, че не го забелязва.

— Люк, кажи, моля те, какво те притеснява?

— Защо мислиш, че има нещо нередно?

— Тази вечер не си на себе си. — Нещо в тона му будеше недоумение. Някаква непозната въздържаност. Сякаш се отдалечаваше от нея, а това я смуцаваше. В крайна сметка, след сватбата на Клей именно Люк настояваше да се оженят, а сега се отнасяше към нея като към случайна позната. Не знаеше какво означава това.

Тя отпи глътка кафе и опита да събере мислите си. Той седеше възможно най-далече от нея, чак в другия край на стаята. Позата му бе напрегната, а очите изглеждаха помръкнали. Нямаше я веселата му закачливост, която тя обожаваше.

— Следващата седмица ще отсъствам за няколко дни — обяви той. — Искам да купя някои неща от един търг в Ню Мексико.

— Кога приключи сделката около продажбата на фермата?

Люк замълча за миг, вперил очи в нейните.

— Двамата с баща ти подписахме необходимите документи ден преди сватбата му с Доротея Мърфи.

Кейт за малко не падна от стола — толкова голямо беше стъписването ѝ.

— Защо не ми каза? — Сърцето ѝ биеше до пръсване. — Сега не би трябвало да съм тук. Това е твой дом. Твой! Купен, платен и...

— Кейт! — Той остави чашата си настрана и уморено разтри врата си. — Можеш да останеш тук, докогато искаш. Ако държиш да напуснеш, добре. Но няма нужда да бързаш.

Тя вдигна длани към пламтящите си страни.

— Ще се изнеса веднага, щом намеря подходяща квартира.

— Кейт, за бога, защо продължаваш да упорстваш?

Тя поклати глава — сама не можеше да намери отговора. Единственото, за което си даваше сметка в момента, беше, че домът, в който бе родена, вече не принадлежеше на семейството ѝ. Въпреки всички увещания на Люк, не можеше да остане тук, а нямаше къде другаде да иде...

ОСМА ГЛАВА

Кейт тъкмо приключваше с проверката на купчина контролни по математика, когато приятелката ѝ Линда Хътън нахлу в класната стая. Линда беше имала открит урок със своите третокласници и на двете не им беше останала възможност да поговорят в обедната почивка.

— Здравей — усмихна ѝ се Кейт. — Как мина обиколката на затвора и пожарната?

Линда придърпа един стол и тежко се отпусна в него, като разтриваше слепоочията си.

— Не питай! По обяд бях готова да заключа някъде целия трети клас и да изхвърля ключа!

— Вярно, че днес тук бе доста по-тихо от обичайното.

— Слушай, не съм дошла да ми разправяш колко кротко е минал твоят ден. Единствената причина, поради която не съм си вече у дома в леглото, е защото искам да ти кажа, че вчера следобед отново минах през гастронома на Гарнър.

— И какво?

— Случилото се няма да ти хареса. Докато пазарувах, Гарнър ме попита дали искам да заложа за сватбата Ривърс-Логан.

— Не може да бъде! — замръзна Кейт.

— Напротив!

— Но Люк ми каза, че се е справил с проблема. Каза, че случаят е приключен и че няма за какво да се безпокоя. — Не бе, в характера му да дава необмислени обещания.

— Съжалявам, че трябваше да ти го кажа...

— Люк заяви, че лично е говорил с господин Гарнър!

— Направил го е. Господин Гарнър специално го подчерта. Каза, че Люк бил по-лют и от мексиканска люта чушка. Нахлул в магазина, фучал, беснял и го заплашвал, че тази работа едва ли не ще му струва живота. Но, честна дума, Кейт, през цялото време, докато ми го разказваше, старият Гарнър се хилеше като ряпа! Тогава той ми обясни, че колкото повече един мъж се съпротивлява срещу женитбата,

толкова по-лесно попада в мрежата. Доколкото разбрах, при него идват хора чак от Ривърсдейл, за да залагат.

— Какво да правя сега? — Кейт покри очи с ръце.

— Не знам — поклати глава Линда. — Поне не води вече бележки по черната дъска. Но когато му споменах нещо за това, той отвърна, че е бил принуден, защото половината ни съграждани искали да участват и не му останало вече място на дъската.

— Ако не друго, случаят поне показва колко отчаяно се нуждаят от развлечение хората по тези места — отвърна горчиво Кейт. — Явно порядъчните граждани на Найтингейл не могат да намерят по-добър начин за прахосване на времето и парите си от залагането на нещо толкова глупаво като сватбена дата. Това е тъжна илюстрация на живота ни тук.

Приятелката ѝ се прокашля. Целият ѝ вид излъчваше виновност. Кейт се поколеба, докато се вглеждаше внимателно в нея. Не, помисли си тя, присвивайки очи. Не и Линда. Най-близката ѝ приятелка от детинство не би постъпила така. Но изражението ѝ говореше точно обратното.

— Ти също заложи, нали? — запита Кейт, внезапно проумяла истината. Погледът на Линда се отклони. — Заложила си, нали? — Не можеше да повярва, че Линда е направила подобно нещо.

— Добре де — призна си приятелката ѝ. — Заложих на юни. Той е подходящ за сватба, а ти ще си прекрасна каубойска булка.

— Не мога да повярвам, че го чувам! — У нея се промъкна ужасното подозрение, че дори баща ѝ е заложил!

— Нямах намерение да се включвам в играта — заобяснява Линда. — Но юни месец предлагаше такава добра възможност за печалба! Срещу залог от пет долара бих могла да получа цели петстотин, ако решите да се ожените някъде в средата на месеца, примерно на шестнайсети. Впрочем шестнайсети се пада в събота. Съботите са удобни за сватби, не мислиш ли?

— Мисля, че цялата тази работа е незаконна! — отвърна Кейт, като не знаеше какво друго да каже. — Всички вие трябва да бъдете благодарни, задето още не съм извикала шерифа.

— А, шерифът е заложил на март. Той самият се бил женил през март, а и мисли, че Люк няма да успее да те убеди преди началото на пролетта. Фред казва, че според шерифа, Люк нямало да се бави, ако

успее да те придума. Щял да побърза да се венчае, преди да промениш решението си.

— Ако си въобразяваш, че тези приказки ще ме развеселят, дълбоко се лъжеш! — Стрелна я с убийствен поглед.

— О, съжалявам! Но мисля, че бих могла да те умилостивя — промърмори Линда и заоправя яката на блузата си.

— За да ти простя, ще трябва доста да се потрудиш!

— Вече го направих. — Измъкна лист хартия от чантата си.

— За какво става дума? — протегна ръка Кейт. На листа беше написан местен телефонен номер.

— Това е телефонът на госпожа Джексън. Тя е управителка на жилищната сграда на Спрус стрийт. Очаква да ѝ се освободи апартамент в началото на следващата седмица. Ако ѝ се обадиш още сега, като нищо можеш и да го получиш.

— О, Линда, страхотна си!

— Прости ли ми?

— Отсега нататък всичко ще ти бъде простено!

Когато Кейт се обади, госпожа Джексън не скри изненадата си:

— Мислех, че ще се омъжваш за Ривърс — отбеляза възрастната жена. — Не разбирам защо ти е да наемаш апартамент, след като си сгодена. Целият град говори, че сватбата ще е скоро.

— Госпожо Джексън — извика Кейт в телефонната слушалка, защото знаеше, че възрастната жена не дочува, — може ли да огледам апартамента в близките дни?

— До ден-два няма да успеем да го почистим. Ще ти се обадя веднага щом бъде готов, но все ми се струва, че това си е чиста загуба на време. Аз бих грабнала мъж като Люк Ривърс, без да се замислям!

— Бих искала все пак да видя апартамента — настоя Кейт.

— Може би в събота ще е най-удобно. Ако решиш да го наемеш, ще трябва да ми оставиш депозит. Между другото, исках да те попитам дали случайно не смяташ, че определен месец или сезон е особено подходящ за вдигане на сватба?

— Не бих казала.

— Ами защото ние двете с Етел Мартин мислим, че вие с Ривърс трябва да минете под венчилото през април. Април като че ли е най-подходящият месец за вдигане на каубойска сватба.

— Убедена съм, че е така — процеди Кейт през стиснати зъби.

— Слушай сега, веднага щом се разчуе, че имаме свободен апартамент, ще надойдат клиенти. Така че, ако не се наканиш до събота по обяд, ще се наложи да го дам на някой друг...

— Ще пристигна преди обяд.

— С нетърпение очаквам да те видя.

— Довиждане, госпожо Джексън.

Същата вечер, малко след като Кейт бе привършила вечерята си, мина Люк. Всъщност вечерята се състоеше от един сандвич, изгълтан набързо между подреждането на два сандъка с книги. Кейт пълнеше кашон след кашон с книгите на баща си, със своите книги, с пълните събрани съчинения на Дикенс и Елиът, които бяха принадлежали на майка ѝ. Работата не ангажираше съзнанието ѝ и това ѝ даде възможност да размисли. Вечерта, когато отиде на гости у Франклинови, тя разбра, че вече не е влюбена в Клей. Същевременно си даде сметка колко много ѝ е помогнал Люк да преживее дните след развалянето на годежа ѝ. С неудоволствие призна пред себе си, че се е държала твърде неблагоприятно към него. На сватбеното тържество на Клей и Рори тя сама задълбочи проблема, като му предложи да се оженят. Той естествено се съгласи, защото имаше желание да продължи да ѝ помага през този тежък за нея период. Кейт не се съмняваше, че в известен смисъл Люк я обича. Но цялото му внимание като че ли беше съсредоточено изцяло върху това да я защитава от грубата реалност.

В последно време мисълта за брак се беше загнездила в съзнанието ѝ. Опита да си представи как би протекъл животът ѝ, ако се омъжи за Люк. Напоследък непрекъснато ѝ повтаряше, че е влюбена в него. Сега тя със смайване осъзна, че е бил прав. Наистина го обичаше, и то хиляди пъти повече, отколкото си представяше! Той твърдеше, че също я обича. Тогава откъде идваше съпротивата ѝ срещу него? Една от причините бе, че ѝ се обясни в любов сякаш между другото и по толкова неромантичен начин, че беше трудно изобщо да му повярва. Като че ли за него беше по-важно да я накара да признае, че тя го обича. Ако можеше да се убеди, че чувствата му не се основават единствено на съжаление и силно физическо привличане, щеше да ѝ бъде по-лесно да го приеме. Но Люк непрекъснато се опитваше да я

закриля като малко дете. Преместването в самостоятелно жилище щеше да ѝ помогне да анализира промяната в собствените си чувства по-обективно. Щеше да се отдалечи от обстановката, в която бяха живели един до друг в продължение на толкова години. Щеше да заживее сама, да докаже на Люк, че умее да се справя, и той щеше да реши дали иска връзката им да продължи. Но вече щеше да се отнася към нея като към равна нему зряла жена, а не като към малко момиченце, за което да се грижи.

— Виждам, че пак си се захванала с това — каза той, застанал на прага между кухнята и дневната.

— Люк! — извика тя и се хвана за сърцето. — Стресна ме!

Мислите ѝ бяха заети с него, а ето че сега изневиделица се появяваше и самият той. Изглеждаше сърдит, но напоследък това му се случваше често. Реши да не обръща внимание на тази подробност, за да не развали настроението си. Предстоящото преместване в самостоятелно жилище я изпълваше с радостен трепет.

— Имам добри новини. В събота ще ходя да оглеждам един апартамент — обясни тя задъхано, докато влачеше по пода поредния тежък кашон. — Така че има надежда да се изнеса по-скоро, отколкото мислехме и... — Люк я прекъсна, вдигна кашона без усилие и го занесе до внушителната купчина багаж в другия край на стаята. — Благодаря — прошепна тя искрено.

— Това е тежка работа, не бива да я вършиш сама.

— Няма проблем — възрази Кейт, като изтупваше прахта от дрехите си. — Затрудних се само с книгите. Нямах представа, че са толкова много.

— По дяволите, Кейт! Не можеш ли поне веднъж да проявиш разум!

— Аз съм разумна. — Усмихна се успокояващо. — В момента се грижа да получиш това, което ти принадлежи.

Люк се намръщи още повече и прокара пръсти през косата си.

— Слушай, мисля, че проблемът с Фред Гарнър е по-голям, отколкото предполагахме.

— Знам. — Вече пълнеше с книги следващия кашон. — Днес следобед Линда ми каза, че бизнесът му със залаганията потръгнал.

— Това не те ли притеснява? — Коленичи на пода до нея.

— Какъв смисъл има да се притеснявам? Искам да кажа, че ти направи всичко възможно, за да прекратиш залаганията, но това само ги окуражи още повече. Според мен трябва просто да изчакаме и нещата ще стихнат от само себе си. — Сведе очи и допълни: — Когато изминат шест месеца и ние все още не сме женени, хората ще разберат, че между нас няма да се случи нищо.

— Нищо ли? — запита Люк с горчивина.

Надеждата се надигна в гърдите ѝ.

— Мисля, че винаги ще останем приятели — отвърна тя и разсеяно се усмихна. — След като погледнах на цялата тази глупава история отстрани, тя ми се стори доста комична. Смятам, че и ти трябва да сториш същото.

— И това те забавлява?

— Явно е, че забавлява добрите граждани на Найтингейл. Всички смятат, че след сватбите на Клей, на татко и след продажбата на ранчото, не ми остава нищо друго, освен да се хвърля на шията ти.

— Аз лично не смятам, че това е лоша идея.

— Така ли? — Тя се засмя и прибра още няколко книги в кашона. Сърцето ѝ биеше като лудо. Ако Люк изобщо смяташе да ѝ се обясни в любов, това бе най-подходящият момент. — Онази вечер останах с друго впечатление. Искях да си поговорим сериозно за вечерята у Клей и Рори, но ти през цялото време ми се мусеше. Точно както сега.

Люк стана и се отдалечи. Отиде до прозореца и се втренчи навън. Кейт подозираше, че гледката не го вълнува особено.

— Бъди разумна поне веднъж в живота си!

— Не ми бяха казвали, че имам навика да се държа неразумно — отбеляза тя сякаш между другото, обезкуражена от държането му. Стана и тръгна към по-голямата библиотека, за да свали ловните трофеи от най-горния рафт, но не успя да ги достигне, дори след като се надигна на пръсти. За да не се признае за победена, избута табуретката и се покатери върху нея. Протегна се и пръстите ѝ тъкмо щяха да сграбчат първия от трофеите, когато зад гърба ѝ Люк внезапно си пое дъх и замръзна.

— Кейт, за бога...

Докато произнасяше тези думи, табуретката изведнъж започна да се изплъзва изпод краката ѝ и Кейт размаха ръце в отчаян опит да запази равновесие. Никога досега Люк не бе реагирал така

светкавично. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ с желязна хватка. Викът за помощ заседна в гърлото ѝ и тя се притисна към гърдите му.

— От всички тъпи, идиотски неща, които съм виждал...

— Щях да се справя чудесно, ако не беше извикал името ми. —
Сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва успяваше да диша.

— Добре ли си? — Той поотпусна прегръдката си.

— Да!

Люк притвори очи и от гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение. След това внимателно я погледна и явно реши, че не се е наранила, защото нетърпеливо я разтърси:

— Какво, по дяволите, те накара да се покатериш върху табуретката?

— Не можех да достигна трофеите...

— А не можа ли да ме помолиш да ги сваля вместо теб? Защо ти е толкова трудно да приемаш помощ от мен?

— Не зная — призна тя тихо.

Той продължаваше да я държи в прегръдките си и Кейт опита да се пребори с усещането за уют, което изпитваше. Ръцете ѝ бяха опрени върху силните му рамене. Постепенно тя се отпусна и несъзнателно сплете пръсти зад врата му. В продължение на един дълъг миг никой от двамата не помръдна. После Люк бавно и изкусително прокара пръсти по страните на лицето ѝ и Кейт притвори очи в блаженство. Устните ѝ се разтвориха и потръпнаха в очакване на целувка. В мига, в който си даде сметка какво прави, тя отвори очи и се отдръпна от него толкова рязко, че щеше да залитне, ако той не я придържаше. Притеснена, отстъпи назад. Той свали трофеите и ѝ ги подаде, но тя забеляза, че погледът му е станал хладен и отчужден.

— Мисля, че за тази вечер ми стига — продума тя накрая, но въпреки усилията да звучи весело, гласът ѝ беше унил и тих.

Той кимна и без повече думи тръгна към вратата. Кейт не разбра какво точно я подтикна да го последва, макар че това със сигурност беше последното нещо, което трябваше да направи.

— Люк!

Той спря по средата на кухнята и се обърна към нея. Погледът му беше стоманенотвърд — толкова суров, че Кейт отстъпи крачка назад.

— Искаш ли нещо?

— Просто исках да ти кажа... — Едва успяваше да говори свързано. Мина ѝ през ума да го попита дали я обича така, както един мъж трябва да обича съпругата си, но не ѝ достигна смелост. — Мислех, че може би... Всъщност искам да попитам дали има нещо, което бих могла да направя за теб, преди да се изнеса? Да боядисам дневната... Или нещо друго?

— Не.

Мина ѝ през ума да го последва навън. Но той толкова я убеждаваше да остане, а сега като че ли гледаше да избяга колкото може по-бързо надалече от нея. Мисълта, че няма да бъде вече неин приятел, беше почти непоносима. Проблемът беше в гордостта ѝ. Люк непрекъснато ѝ повтаряше, че се нуждае от него, и сега Кейт осъзна правотата на думите му. Но тя се нуждаеше от него не само в смисъла, който той влагаше в тези думи. Не ѝ трябваше приятел, който да ѝ предложи закрилата и спокойствието на брака...

— Не искам да напускаш ранчото! — повтори Люк. В сърцето си тя го умоляваше да ѝ посочи поне една причина да остане — причината, която тя жадуваше да чуе.

— Люк, моля те, приеми, че просто правя онова, което смятам за най-добро.

— Добре, осъзнавам го, но, по дяволите, Кейт, толкова си твърдоглава, че едва запазвам собствения си разум. Защо се съпротивляваш, когато единствената ми цел е да облекча живота ти? Можем да се оженим, ти ще останеш в родния си дом и нищо няма да се промени. Вместо това ти настояваш да обърнем всичко с главата надолу! — И понеже Кейт не отговори, продължи: — Не можеш да отречеш, че между нас съществува силно физическо привличане. Ако напрежението ни можеше да създава ток, щяхме да осветим цялата главна улица на Найтингейл!

— Знам...

— Кажи го, Кейт... Признай, че ти беше хубаво в прегръдките ми преди малко!

— Аз...

В мига, в който Люк протегна ръце към нея, тя се хвърли в обятията му с усещането, че е загубила стратегическа битка. Устата му намери нейните устни и те се разтвориха против волята ѝ. Преди още да си даде сметка за ставащото, обгърна с ръце тесния му кръст и

почувства желание да се държи така здраво за него до края на живота си. Люк простена и внезапно откъсна устни от нейните. Тя почувства как тръпка разтърсва цялото му тяло. Той вдигна глава и се взря питащо в лицето ѝ. Очите му бяха тъмни и нежни.

— Толкова ли ти е трудно да го признаеш, Кейт?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Това е втората спалня — обясняваше госпожа Джексън, докато развеждаше Кейт из празния апартамент. Едва прекрачила прага, Кейт разбра, че мястото напълно отговаря на нуждите ѝ. — Не знам защо ти е апартамент с две спални, но това не ми влиза в работата — продължи госпожа Джексън. Косата ѝ беше навита на розови пластмасови ролки. Колкото и да се напругаше, Кейт не можа да се сети дали някога е виждала госпожата без ролки. — Какво каза онова момче Ривърс, когато му съобщи, че ще се местиш в града? — Не изчака отговора, а изцъка доволно при мисълта за ситуацията. — Честно казано, не вярвах, че ще се появиш тази сутрин. Двете с приятелката ми Етел обсъдихме всичко и решихме, че Ривърс трябва да те върже и да те откара до Невада, и да се ожените там светкавично. Между другото, кой беше заложил на ноември?

— Твърдо бях решила да пристигна тук преди обяд — отвърна Кейт, без да обръща внимание на коментарите на възрастната жена.

— Ясно. Щом Люк не е успял да те спре, трябваше поне да послушаш прогнозата за времето. От два дни насам предупреждават, че ще има снежна буря.

— Наистина ли мислите, че ще вали сняг? — запита Кейт притеснено. Небето беше мрачно от сутринта и температурата се беше понижила значително. При обикновени обстоятелства Кейт не би поела риска да кара сама до града в толкова несигурни метеорологични условия, но ако не беше дошла днес, можеше да изпусне апартамента.

— На твое място бих изчакала в града — посъветва я госпожата. — Би било ужасно, ако те затрупа някъде по пътя.

— Ще се справя. — Бе излязла с пикапа на баща си и дори ако започнеше снежната буря, щеше да има с какво да се прибере. Фермата беше само на двайсетина минути път от града, а колко сняг би могъл да натрупа за толкова време? — Искате ли чек още сега? — Нямахше търпение да си тръгне.

— Да, благодаря. Има още малко да се почисти, но всичко ще е наред преди първо число на следващия месец. Всъщност можеш да започнеш да си пренасяш багажа още следващата седмица.

— Благодаря, това е чудесно.

В мига, в който излязоха навън, госпожа Джексън погледна към небето и поклати навитата си с розови ролки глава:

— Щом като ще се прибирате, по-добре тръгвайте веднага. Не ми харесват тези облаци...

— В такъв случай по-добре да подписвам чека и да тръгвам.

След не повече от пет минути Кейт вече седеше в пикапа. Небето бе оловносиво и потъмняваше още с всяка изминала минута. Тя потрепери от студа, закопча якето си догоре и нахлузи чифт кожени ръкавици, след което запали мотора и потегли. Радиото беше настроено на любимата радиостанция на баща ѝ. Тихата кънтри музика създаваше усещане за уют и спокойствие. След като излезе извън града, колата попадна на няколко неравности по пътя и подскочи толкова високо, че Кейт едва не удари главата си в тавана. Затова намали скоростта и се съсредоточи върху асфалтовата ивица пред себе си. Бурята започна, когато се намираше на десетина километра от ранчото. Леки пухкави снежинки се носеха във въздуха. Утринното небе потъмня толкова, че чак се здрачи, и Кейт включи фаровете. По радиото засвириха нежна любовна песен — песента, която свири и оркестърът в „Червения бик“ през онази незабравима петъчна вечер. Споменът за това как Люк я изнесе на ръце я притесни и тя се наведе, за да смени станцията. Заради това не успя да види скалата, която беше паднала наскреде шосето. Разбра за съществуването ѝ твърде късно. За да избегне удара с нея, сграбчи кормилото с две ръце, извъртя го и се заби в мантинелата. Пикапът изхърка, спря и изведнъж моторът загасна. Кейт седеше застинала в кабинката и едва дишаше. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото, а ръцете ѝ стискаха волана толкова силно, че пръстите изтръпнаха. Когато най-сетне дойде на себе си, въздъхна дълбоко и благодари на Бога, че катастрофата не е по-сериозна. Изчака да се поуспокои и опита да запали мотора, но не успя. Завъртя ключа още два пъти, но двигателят дори не изхърка. Тя отчаяно удари с юмрук кожената седалка до себе си и затвори очи. Снегът вече се сипеше на парцали.

— Не се плаши — прошепна на себе си Кейт, отвори вратата и излезе навън. — Не се паникьосвай.

Въпреки че не разбираше абсолютно нищо от мотори, реши да погледне и да провери дали не може сама да отстрани повредата. Снегът и вятърът я шибаха безмилостно, като че ли искаха да я накажат, задето не послуша госпожа Джексън и не остана в града. След известно суетене Кейт успя да повдигне капака. Огледа всичко, пипна някои части, сякаш можеше с докосване да поправи повредата. Накрая се убеди, че е обречена да седи сгъшена в кабината, докато не премине бурята, и влезе в колата. Опита за последен път да запали, но двигателят изхърка и замлъкна окончателно. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да седи и да чака някой да мине. Да изостави камионетката и да се опита да стигне до дома пеша щеше да бъде безумие. Както впрочем, и шофирането по време на снежна буря... Почти чуваше обвинителната реч на Люк. Дано поне баща ѝ не научи, защото иначе щеше да ѝ се наложи да изслуша една лекция и от него!

Измина половин час и с искрица надежда Кейт отново опита да запали мотора. Нищо. Но дори да беше запалила, пак нямаше да успее да потегли, защото валеше толкова силно, че едва ли можеше да се шофира. Опита да се стопли, като разтри ръце и ги пъхна под мишниците си. Господи, колко беше студено — не си спомняше някога да е изпитвала по-голям студ. Облегна се назад, притвори очи и се помъчи да се успокои, ала това не ѝ помогна да се стопли. Какво друго можеше да направи, освен да седи и да чака търпеливо?

Сигурно се беше унесла, защото следващото нещо, което си спомняше, бе как някой отвори рязко вратата на колата и я сграбчи болезнено силно за ръката.

— Да не си полудяла? — Гневът в гласа на Люк я шибна като камшик.

— Люк... Люк! — Бе толкова щастлива и благодарна, задето го вижда, че забрави да пита как я е открил. Всичко беше като в сън. Едва движеше крайниците си, но успя да обгърне шията му и да го прегърне, като плачеше и се смееше едновременно.

— За бога, не разбираш ли, че едва не получих инфаркт от притеснение за теб? Зле ли се чувстваш?

Съзнанието ѝ бе замъглено. Разбира се, че се е тревожил, но как е успял да я намери? Изглеждаше толкова ядосан, но това бе

обичайното му състояние от няколко дни насам.

Тя го прегърна още по-силно, сякаш да поеме част от топлината му. Когато най-после се огледа, остана смаяна от това колко късно е станало — ако не беше виелицата, небето вече щеше да е обсипано със звезди. Бурята се бе поукротила.

— Не мога да повярвам, че си в състояние да направиш нещо толкова глупаво! — Гласът му бе дрезгав и ядосан. — Не разбираш ли, че можеше да премръзнеш до смърт? Ако не ти е мил животът, защо поне не помисли за Девин, който в момента е на сватбено пътешествие? Ако ти се беше случило нещо, той никога нямаше да си го прости.

Кейт устоя храбро на цялата тирада и не се разплака, въпреки че цялата трепереше от шока, студа и думите му. Що се отнася до премръзването до смърт, то почти се беше случило, но Люк като че ли не го забелязваше.

— Кейт, просто не знам какво щях да правя, ако беше изоставила пикапа и беше тръгнала към къщи пеша!

— Знаех, че не бива да го правя. Съжалявам.

Той я придърпа към себе си и я притисна така, че не можеше да помръдне. Беше заровил лице в косите ѝ и нежно я галеше по челото, страните, брадичката. След това надигна глава, отмахна с груб жест кичурите, паднали върху лицето ѝ, и се взря в нея с поглед, който безмълвно говореше за изживяния от него ужас.

— Добре ли си, Кейт? — Тя кимна и се опита да му отговори, обаче зъбите ѝ тракаха. Люк бързо свали палтото си и я уви с него. — Разкажи ми какво се случи.

— Извих кормилото, за да избегна скалата, и се ударих... в нещо. Вече беше започнало да вали и аз... Онази песен... Опитвах да сменя станцията и тогава се случи... Не знам какво стана, но двигателят отказа да запали.

— Хайде да те заведа вкъщи. — Той я изнесе от кабинката и я настани в своя пикап. Седна зад волана и се наведе напред, за да я загърне с топло одеяло, след което започна да разтрива пръстите на ръката ѝ, за да им влее малко топлина.

— А татковата кола? — Бе смаяна от собствената си слабост.

— По-късно ще мислим за това. Ще изпратя някой да я поправи, след като бурята спре.

Топлият въздух от парното ѝ подейства като милувката на тропически вятър и най-после Кейт се поотпусна. Продължаваше да ѝ е ужасно студено, но не смееше да го признае пред Люк. През целия път той не продума. Шофирането при подобни условия беше тежко и тя също мълчеше, за да не го разсейва. Краката и ръцете ѝ все още бяха изтръпнали въпреки силната топлина от парното, а очите ѝ се затваряха от умора. Когато приближиха портата на фермата, няколко от работниците хукнаха да я отворят. Цялата тази паника притесни Кейт и тя благодари на всеки поотделно, като се извиняваше за причинената тревога.

От своя страна, Люк започна да се държи още по-заповеднически и нетърпеливо:

— В банята! — нареди той, когато влязоха в къщата. — Топла вода, не гореща!

Бил Шмидт — току-що назначеният от Люк нов управител, ги последва със загрижено лице. Кейт се чувстваше толкова слаба, че стоя облегната на умивалника през цялото време, докато Люк напълни ваната с вода с подходящата температура.

— Снеговалежът спря. Дали да не се обадя на някоя от приятелките ѝ, например на госпожа Франклин? — запита Бил, като пристъпяше смутено от крак на крак. Люк само кимна в отговор и Бил хукна навън.

Най-после Люк спря чешмата и се изправи. Ръцете му висяха някак безпомощно отстриани, устните му бяха стиснати.

— За бога, Кейт, какво те подтикна да тръгнеш сама точно по време на най-страшната снежна буря през тази година? Представяш ли си какво ми мина чрез ума, докато те търсех?

— Как... разбра... къде съм? — Потрябвах ѝ всички останали сили, за да изрече тези думи.

— Беше ми казала, че в събота ще ходиш да оглеждаш някакъв апартамент в града, не си ли спомняш? Когато видях, че не се прибираш, започнах да въртя телефона и накрая разбрах, че си се уговорила с госпожа Джексън. Обадих ѝ се и тя ми каза, че лично те е предупредила преди няколко часа да не тръгваш сама в това време. Накрая добави, че обичала месец април заради цветята. Не знам, по дяволите, какво имаше предвид!

— Аз... Извинявай, че те разтревожих...

Ръцете му я сграбчиха за раменете и изпитаният през последните няколко часа ужас ясно се изписа на лицето му. Гневът и болката в очите му ѝ разкриха чрез какъв ад е преминал. В прилив на вълнение той я притегли към себе си и я прегърна. Дълго време никой не проговори. Люк само нежно галеше косите ѝ. Сърцето ѝ препускаше лудо. Тя жадуваше да вдигне очи към лицето му и да срещне погледа му отново. Удиви се от силните чувства, които изразяваха очите му. В тях имаше страх, притеснение, гняв, но и нещо друго. Нещо дълбоко, което тя не успя да определи. Мечтаеше да му каже, че го обича, но думите някак не излизаха от устата ѝ. Любовта бе толкова странно и необяснимо чувство, толкова трудно и понякога болезнено! Потопи очи в неговите и опита да се усмихне, но устните ѝ не се подчиниха. Вместо това повдигна ръце и очерта с пръсти очертанията на лицето му, сякаш искаше да го успокои с докосването си. Той я хвана за китката и повдигна дланта ѝ към устните си. Тя пое дъх да проговори, но в този момент Бил Шмидт нахлу в стаята.

— Рори Франклин ще пристигне колкото може по-скоро.

— Благодаря, Бил — отвърна Люк, без да откъсва очи от нея.

— Ами... Аз тръгвам, ако нямате нужда от мен...

— Добре. Още веднъж благодаря за помощта.

— Няма нищо. Радвам се, че си добре, Кейт. — Той докосна шапката си за поздрав и излезе.

— Някой трябва да ти помогне да се съблечеш — поусмихна се Люк. — И това не бива да съм аз.

— Мога да се съблека и сама.

Люк не беше склонен да оспорва твърдението ѝ. Тя леко го избута през вратата на банята и я затвори. Когато започна да сваля дрехите си, разбра, че наистина ще ѝ е трудно, но се справи без чужда помощ. Потопи се в топлата вода и отново почувства, че трепери от изтощение. Въпреки това усещането беше прекрасно. Нежната ѝ кожа бързо привикна към лекото парене и Кейт бе залята от усещането за уют. Въздъхна дълбоко, затвори очи и се облегна назад.

— Кейт — извика Люк от другата страна на вратата, — добре ли си?

— Чудесно.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Не — успокои го тя.

Една мисъл внезапно я прониза и я накара да се изправи във ваната. „Люк можеше да загине, докато ме търси!“ Стисна очи и прошепна благодарствена молитва за това, че не се беше случило най-лошото. Сигурно беше проплакала, защото Люк изкрещя:

— Какво става? Да не би да плачеш?

— Ти... Можеше да загинеш, докато ме търсиш!

— Но не загинах.

— Знам — отвърна тя дрезгаво и прехапа долната си устна. — Радвам се. Не бих искала да умреш.

— Това звучи ободряващо — отвърна той и се засмя.

Кейт се измъкна от банята, облечена в памучната си пижама и пеньоар. Косата ѝ бе влажна.

Люк седеше в кухнята и държеше чаша с уиски. Кейт рядко го бе виждала да пие алкохол.

— Аз съм виновен — прошепна той. — Знаех за бурята, а не те предупредих.

— Да ме предупредиш ли? Нямах да има полза. Така или иначе, щях да сляза до града. За да получа апартамента, трябваше да стигна там преди обяд. Нямах да успееш да ме спреш, Люк.

— Не мога да проумея защо изнасянето ти оттук е толкова важно за теб, че си готова да рискуваш живота си — отбеляза мрачно Люк.

— Госпожа Джексън каза, че ако не се появя, ще го даде на друг.

— Нямах ли да те разбере, ако просто ѝ се беше обадила по телефона? Трябваше ли да ходиш дотам по време на виелицата? — Настани я в един стол и ѝ наля чаша горещо кафе, в което добави щедра доза уиски.

— Вече ти казах, че случаят не търпеше отлагане — обясни търпеливо Кейт. — Моля те, не ми се сърди.

Протегна ръка към него, защото изпита необходимост да го докосне.

Той сграбчи пръстите ѝ.

— Кейт, ако има нещо, което да те убеди, че трябва да се омъжиш за мен, това е днешният случай. Имаш нужда от мен, Принцесо. Не го ли разбра най-после?

— О, Люк! — простена тя, готова да заплаче.

— Искам да се грижа за теб, Кейт. Станалото днес и фиаското с Ерик Уилсън са достатъчна поука.

Тя го погледна леко обърквана и неразбираща.

— Но в нашия град има жени на моята възраст, които вече са родили деца! — Още докато изричаше тези думи, осъзна, че изказването ѝ е доста нелогично.

— Деца ли искаш? — примигна смутено Люк. — Но това е чудесно! Аз също искам деца. Всъщност се надявам, че ще имаме няколко...

— Не това имах предвид — въздъхна отчаяно Кейт и опита отново да му обясни: — Тези жени живеят, без да се нуждаят от бодигард...

— Разбира се, че не. Те са омъжени — отвърна остро Люк.

— Не разбираш ли? Достатъчно съм голяма, за да се оправям сама. Нямам нужда от закрилник.

— Не сме седнали да обсъждаме възрастта ти!

— Ти не ме обичаш! — избухна Кейт. — Съжаляваш ме и това е всичко. Мислиш, че понеже Клей се ожени за Рори, а татко — за Доротея, аз оставам самичка. Не е така! Имам си Линда и много други приятелки. Харесва ми как живея. Няма нужда да се омъжвам!

Люк скочи от стола, отиде до умивалника и се подпря на ръба му с гръб към нея. Известно време мълча, а когато накрая проговори, тонът му беше студен:

— Мога да кажа само, че явно за теб всичко това е много по-важно, отколкото съм си представял. Явно е, че си готова да рискуваш живота си, за да избягаш от мен.

— Когато тръгнах към града, не знаех, че съм в опасност — възрази тя.

— Върви си тогава, Кейт! Няма повече да се мъча да те задържа, въпреки че те обичам и искам да се оженим. Но след като толкова силно се стремиш към независимост, няма да ти преча.

— Моля те, Люк... Ти не ме обичаш, поне не така, както би трябвало...

— О, така ли? И какво знаеш ти за това?

— Ти само повтаряш, че искаш да се грижиш за мен...

— Какво лошо има в това?

— Има! Една жена се нуждае от повече.

— Любовта ми и животът са всичко, което бих могъл да ти предложа, Кейт. Отговори ми само с „да“ или с „не“.

— Не е честно! Говориш така, сякаш ако не се съглася да се омъжа за теб в близките десет минути, ще се наложи да прекарам живота си сама!

Той бавно се обърна и я погледна. Очите му бяха потъмнели от гняв.

— Добре. Ти направи своя избор. Няма да стоя и да споря с теб. Всичко между нас е свършено, Кейт. Никога повече няма да говорим за брак!

Тя се помъчи да отговори, но не можеше дори да мисли свързано. Но даже да бе успяла да подреди мислите си и да ги изрази. Люк едва ли би останал да я слуша. Вместо това той излезе от къщата, без да се обърне.

В камината гореше огън и Кейт се изтегна на дивана с намерението да обмисли думите на Люк. Клепачите ѝ обаче натезаха и тя заспа дълбоко почти веднага, след като отпусна глава върху възглавницата.

Някакво движение в кухнята я събуди и щом погледна към часовника си, тя със смайване осъзна, че е спала почти два часа. Сърцето ѝ подскочи при мисълта, че Люк може да е тук. Преди малко изглеждаше толкова разгневен! Но притеснението, което беше изживял, докато я намери по време на снежната буря, обясняваше държанието му. Кейт се надяваше да изясни недоразумението между тях. Но човекът в кухнята не беше Люк. Вместо него в стаята надникна Рори. Изглеждаше загрижена и преизпълнена с внимание.

— Надявам се, че не ти е неприятно, задето съм тук. Люк ме пусна.

— Винаги си добре дошла, Рори, знаеш го много добре.

— Бил Шмидт ми се обади и ми разказа някаква невероятна история за това какво си преживяла по време на снежната буря. Едва повярвах! Клей веднага ме докара, но честно казано, не разбрах кой от двама ви се чувства по-зле — ти или Люк.

При споменаването на името му, Кейт наведе глава и се загледа в шарената завивка, метната върху краката ѝ.

— Как си?

— Добре. Само малко ме боли глава.

— Като те гледам, май не е малко. Никога не съм те виждала толкова бледа.

Пръстите на Кейт замачкаха завивката.

— Той беше бесен заради това, че съм тръгнала преди бурята. Аз си намерих апартамент, Рори, а Люк каза, че всичко между нас е свършено. — Заплака и гласът ѝ се превърна в дрезгав шепот: — Каза, че ще се радва да се махна най-после оттук и че... никога вече няма да се занимава с мен...

— Разбирам...

— Не мога да го позная. На времето можехме да си говорим, да се шегуваме, но напоследък изобщо не сме в състояние да обсъдим разумно нито един проблем. Опитах, Рори, направих всичко възможно, но Люк толкова усложнява нещата!

— Мъжете понякога постъпват точно така.

— Искях да му разкажа за вечерта, когато бях у вас на гости и...
— Внезапно млъкна, защото се усети колко е нетактична.

— Кажи — насърчи я Рори.

— Ами... Страхувах се ужасно от тази вечеря, защото се боях да видя отново Клей. Извинявай, Рори, не искам да те разстройвам, но толкова дълго съм го обичала, че понесох загубата много по-тежко, отколкото си представях. Страдах много — до вечерта, когато дойдох у вас. — Кейт вече не можеше да спре потока от думи. — Видях ви двамата и си дадох сметка, че си е струвало да понеса цялата болка, защото за сметка на това съм напълно свободна. Вие сте толкова щастливи заедно! Онази вечер разбрах, че никога не съм обичала Клей по начина, по който го обичаш ти. Обожавах го в продължение на години, но това беше по-скоро юношеско заслепение. Той е част от младостта ми. Когато осъзнах, че съм се променила, изпитах такава надежда...

— О, Кейт, радвам се да го чуя! — Рори леко се изчерви и се усмихна притеснено.

— Искях да обясня всичко това на Люк, но той не ми даде възможност, а сега нещата съвсем се влошиха. Не знам дали някога изобщо ще си проговорим отново!

— Разбира се, че ще се сдобрите!

— Но той беше ужасно ядосан!

— Сигурна съм, че гневът му е дошъл като реакция след всички страхове, които му създаде днес.

— Аз не умея да разговарям с него — повтори тъжно Кейт. — Поне не сега, нито в близко време.

— Ще изясните отношенията си много по-скоро, отколкото мислиш — посъветва я Рори. — Не можете да зачеркнете толкова години приятелство. След ден-два Люк ще се завърти наоколо и ще ти се извини, задето се е държал толкова грубо. Само почакай и ще видиш.

— Според теб нещата са съвсем лесни!

— Знам, че няма нищо лесно, повярвай ми. Като се сетя за всичко, което преживяхме двамата с Клей, започвам да ти съчувствам още повече.

Кейт си спомни за тъжните дни след завръщането на Клей от Калифорния. Нито той, нито Рори ѝ бяха казали какво се е случило тогава. Но не беше и необходимо да обясняват. Клей замина, за да доведе Рори, а се върна сам.

— Може би за известно време трябва да се отдалечим един от друг — предположи Кейт. — Ако не сме толкова близко, мъглата ще се разсее по-бързо и двамата ще разберем по-ясно какво изпитваме един към друг.

— Кога смяташ да се местиш?

— В понеделник. — Погледна към струпания в другия край на стаята багаж.

— Имаш ли нужда от помощ? Ние с Клей и Скип лесно ще се справим.

— Чудесно, благодаря ти много!

Остатъкът от почивните дни премина като в мъгла — Кейт не видя Люк нито веднъж. Думите на Рори, че скоро ще се разберат, не се сбъднаха. Явно той смяташе да изпълни заканата си.

В понеделник сутринта, преди да тръгне към училището, Кейт реши да отиде да каже на Люк, че се изнася същия ден. Не го намери в двора, но Бил Шмидт беше там.

— Как си, Кейт? — поздрави той с широка усмивка. — Радвам се, че си се оправила след инцидента.

— Благодаря. Къде е Люк?

— Мислех, че знаеш. — Бил мушна ръце в джобовете на работния си комбинезон. — Вчера следобед отлетя за Ню Мексико. Исква да огледа някаква нова машинария. Ще се върне чак в четвъртък.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В четвъртък вечерта Кейт тъкмо беше тръгнала да изхвърля последния кашон в боклукчийските кофи пред блока, когато забеляза пикапа на Люк да завива по улицата. Той рязко закова пред входа, изскочи от колата и се втренчи в сградата. Чертите на лицето му бяха изкривени, но Кейт по никакъв начин не можеше да си обясни какво го е подразнило. Реши да му се обади, но преди да е направила и крачка към него, той стовари юмрук по капака на колата. Изглежда го заболя, защото разтри кокалчетата на ръката си и после продължи да се взира в зданието. Накрая пъхна ръце в задните джобове на джинсите си, опъна рамене и тръгна към входа. Внезапно спря и се върна към пикапа. Кейт се надигна на пръсти и протегна ръка, за да го извика. Трябваше да събере цялата си воля, за да не се втурне към него. Боеше се, че ще избухне в плач — поведението му я бе развълнувало дълбоко.

Може би първоначалното намерение на Люк бе да си отиде, но той го промени. Тресна вратата на пикапа и с решително изражение тръгна обратно към сградата. Кейт усети, че сега е моментът да направи своя ход и уж безгрижно зави зад ъгъла.

— Кейт!

— Люк! — възкликна тя, като се направи на изненадана.

Известно време той не продума.

— Току-що се прибрах в ранчото и намерих къщата празна. Мислех, че поне ще изчакаш, докато се върна.

— Госпожа Джексън ми каза, че мога да се нанеса в апартамента още в понеделник и тъй като Скип, Клей и Рори предложиха да ми помогнат, нямаше причина да отлагам.

— Можеше поне да ми кажеш!

Кейт изпита вина, че се бяха разделили след кавга.

— Опитах се да те открия, но беше заминал за Ню Мексико.

— Да, Бил ми каза, че си искала да говориш с мен — призна Люк.

— Защо не влезем вътре? — Тя му отвори вратата.

— Добре — съгласи се той с нежелание.

Щом влязоха в апартамента, двамата се изправиха и се вгледаха един в друг. Кейт се почувства ужасно неловко. Тъмните му очи блестяха, а лицето никога дотогава не ѝ бе изглеждало толкова скъпо — познато и същевременно криещо своите вълнуващи тайни. В този миг копнееше да се отпусне в обятията му. Искаше да му обясни колко съжالياва за начина, по който се разделиха, и да приеме предложението му, независимо от начина, по който го прави. Но гордостта не ѝ позволяваше да го стори.

— Добре си се наредила тук — подметна той, когато мълчанието започна да става непоносимо.

— Ще си свалиш ли якето?

— Да, разбира се. — Той ѝ го подаде.

— Ще седнеш ли? — Посочи му дивана.

Люк кимна и се настани на крайчето му.

— Дойдох да ти се извиня за начина, по който се държах последния път...

— О, Люк! — прошепна тя и се отпусна в креслото срещу него. — И аз се чувствах много зле след това. Защо винаги се караме така? Понякога ми се струва, че се отдалечаваме все повече един от друг, а не искам това да се случва.

— Искях да ти предложа да прекратим тези глупости, но ти съвсем ясно изрази възгледите си.

— Все още ли искаш да се грижиш за мен?

— Не виждам нищо лошо в това.

— Знам. — Беше се уморила да повтаря едни и същи доводи. — Само че аз съм способна да се погрижа сама за себе си.

— Естествено — подхвана той с убийствена кротост в гласа. — Добре се погрижи за себе си по време на снежната буря, нали?

— Карай нататък, припомни ми и историята с Ерик Уилсън! Мислех, че си дошъл, защото съжالياваш заради последната ни караница, но ти изглежда си готов за нов спор.

— Добре! — извика той. — Ще млъкна! Помоли ме да не повдигам пренеприятния въпрос за женитбата и аз се съгласих. Само че... — Внезапно млъкна, а после прошепна: — По-добре изобщо да не говорим повече за това.

— Толкова ми е неприятно, когато се караме! — прошепна Кейт.

— И на мен, Принцесо.

Въпреки привидното безгрижие в гласа му, Кейт долови скрита болка. Това я изпълни със съжаление и тя потърси някакви думи, с които да преодолее отчуждението между тях и да възвърне равновесието в отношенията им.

— Имаш ли нужда от нещо, Кейт?

— Не, всичко е наред — побърза да го успокои тя. Вярно е, че понякога ѝ се случваше да излиза с неподходящи мъже или да поема глупави рискове по време на снежни бури, но все пак знаеше как да се справи в собствения си живот! Люк се огледа и бавно кимна, като че ли за да покаже, че е съгласен с думите ѝ. — Добре направи, че се отби... Искам да кажа, хубаво е, че те виждам отново и наистина се радвам, задето и ти си имал желание да се помирим.

— Да не би да съм ти липсвал, докато отсъствах?

Той действително ѝ бе липсвал, но до този момент тя не желаше да го признае дори пред себе си. Подсъзнателно бе очаквала да дойде четвъртък, беше се надявала, че Люк ще ѝ се обади... През последните дни бе работила като луда, за да разопакова багажа си и да придаде на апартамента приличен вид. Всъщност така искаше да докаже на Люк, че е способна и организирана. След толкова провали, преместването от къщата в първото ѝ самостоятелно жилище трябваше да мине като по вода. Изискваше го гордостта ѝ.

Двамата се държаха един с друг като учтиви непознати и Кейт не можеше да измисли нито една умна забележка или въпрос, с който да поразсее напрежението.

— Вечеряла ли си? — попита внезапно Люк. — Когато тръгнах за насам, мислех да те заведа някъде да хапнем. Давам си обаче сметка, че отправям поканата си твърде късно. Четох някъде, че жените не обичали прекалено самоуверените мъже, затова ще проявя разбиране, ако ми откажеш.

— Много ще ми бъде приятно да вечерям с теб — отвърна бързо Кейт, като не успя да сдържи усмивката си.

Люк сякаш се стъписа от отстъпчивостта ѝ. Кейт стана и лениво се протегна:

— Дай ми няколко минути да се приготвя — помоли тя, без да крие щастливите нотки в гласа си.

Люк също се изправи и като че ли изпълни с присъствието си всяко ъгълче от малката ѝ дневна. Разделяха ги само десетина сантиметра. Той повдигна брадичката ѝ с пръст, взря се дълбоко в очите ѝ и прошепна:

— Наистина ли ти липсвах?

Необяснимо защо в гърлото ѝ заседна буца и Кейт бе принудена да му отговори без думи. Тя обхвана лицето му с двете си ръце и трескаво кимна. Неговите очи потъмняха и Кейт помисли, че ще я целуне. Точно когато се приготви да се плъзне в обятията му и да повдигне устните си към неговите, той се освободи от леката ѝ прегръдка и отстъпи назад. Тя бе принудена да преглътне разочарованието си.

— Мислех си за пицарията в Ривърсдейл — заяви Люк рязко.

— Прекрасна идея.

— Значи се разбрахме.

Кейт не си направи усилието да се преоблича, а само прекара един гребен през косите си и освежи грима. Няколко минути по-късно беше готова за излизане. Люк вече беше застанал до входната врата и възхитеният поглед, с който я посрещна, я изпълни с радостен трепет.

Пропътуваха трийсетте километра до Ривърсдейл в добро настроение. По взаимно и неизречено съгласие и двамата отбягваха всяка тема, която би довела до спор. Ресторантът — „Пицомания“, беше известен в цялата околност с добрата си италианска кухня. Дървените маси под оскъдната светлина бяха застлани с покривки на червени карета. Тук обикновено през седмицата лесно се намираха свободни места.

Люк поведе Кейт за ръка към една маса в центъра на уютното помещение. Обслужването беше бързо и не след дълго те вече си бяха поръчали голяма пица с кренвирши и маслини. Внезапно Кейт се засмя.

— Какво е толкова смешно?

— Просто си спомних кога за последен път ядох пица от „Пицомания“. Рори тъкмо се беше появила — спомняш ли си? Двете се хванахме да сготвим вечеря за Клей и Скип. Аз направих лимонов кекс, а тя цял следобед се стара да сготви някакъв много изискан коктейл от раци и скариди.

— Какво общо има тук пицата?

Кейт му разказа за провала на кулинарния шедьовър на Рори и той се засмя.

— Сигурно се е чувствала ужасно.

— Не, всъщност го прие много храбро.

Щом си припомни за онази паметна вечеря преди толкова месеци, Кейт осъзна колко силно се беше борил Клей да не се влюби в Рори, какви усилия правеше да не я гледа непрекъснато. По-късно същата вечер беше закарал Кейт до дома, бе казал нещо незначително и я беше целунал леко по бузата. Така, както се целува по-малка сестра...

— Нещо не е наред ли? — В гласа на Люк се долавяше нежност.

— Нищо ми няма — побърза да го увери Кейт и се насили да се усмихне. — Защо питаш?

— Очите ти станаха тъжни.

Тя остана смаяна от безпогрешния начин, по който Люк винаги отгатва мислите и чувствата ѝ. Всъщност — невинаги...

— Стига сме говорили за мен. Как мина пътуването ти до Ню Мексико?

— Добре. — Погледна я в очите. — През идните месеци във фермата ще настъпят някои промени. Не искам да останеш изненадана, когато видиш, че ремонтирам къщата и строя допълнителни хамбари.

— Фермата ти принадлежи, Люк. Знам, че ще настъпят много промени, но не бива да се безпокоиш, че ние с татко ще се почувстваме засегнати от това.

— През следващите петнайсет години тази ферма ще се превърне в една от най-елитните на цялото Западно крайбрежие.

— Убедена съм, че ще успееш да го постигнеш, Люк.

Доверието ѝ в него го зарадва. Кейт не можеше да не вярва сляпо на Люк. За десетте години, откакто той работеше при баща ѝ, бе постигнал много. Девин често изразяваше изненадата си от това, че способният му управител не започва собствен бизнес. Известно време Кейт мислеше, че причината е в липсата на средства, но очевидно не беше така.

— Защо толкова дълго отлагаше купуването на собствена ферма? — попита тя и точно тогава пристигна поръчаната пица. Сервитьорката я остави на масата и вместо да се отдалечи, остана до

масата и започна да ги разучава толкова настойчиво, че Люк се обърна към нея:

— Да не би да се е случило нещо?

— Не, не... Приятна вечеря. — Момичето най-после си тръгна, отиде при касата и веднага започна да си шушука с две свои колежки. Люк реши да не обръща внимание на странното ѝ поведение и се зае да реже апетитно димящата пица.

— Та докъде бяхме стигнали?

— Питам те защо толкова дълго време не си купуваше собствена ферма.

Люк се отпусна назад в стола си и я погледна замислено.

— Имах един дребен проблем. Бях влюбен в дъщерята на шефа, а и тя беше луда по мен, но не го знаеше. Дори взе, че се сгоди за друг. Страхувах се, че ако напусна и замина, тя никога няма да научи за чувствата ми, нито пък ще разбере своите. А не мислех, че някога ще мога да обичам друго момиче толкова силно, колкото нея.

Кейт съсредоточи вниманието си върху чинията. Гърлото ѝ беше свито така, че почти се задушаваше.

— Прав си, че... не обичам Клей — призна тя тихо. Колкото и да опитваше, не можеше да намери сили, за да вдигне очи и да го погледне.

— Какво каза?

— Аз... Прав си за мен и Клей. Никога не бих могла да изпитвам към него любовта, която една жена изпитва към мъжа си. Обожавах го в продължение на години, но това е било само младежко увлечение. — Напълно съзнаваше цялата сериозност на признанието си. Думите ѝ като че ли накараха целия ресторант да замлъкне.

— Не съм и подозирал, че някога ще те чуя да произнасяш тези думи. — Люк говореше меко и цялото му лице излъчваше нежност.

— Опитах се да ти го кажа още вечерта, след като ходих у Рори и Клей, но ти ми беше толкова сърдит... че се пренасям. — Засмя се с надеждата, че ще успее да намали неочакваното напрежение, което се промъкна между тях.

— Нима сега ще признаеш също, че си влюбена в мен?

— Това никога не ми е било трудно...

Думите ѝ бяха прекъснати от възрастен мъж, който се приближи към масата им, вдигна церемониално една цигулка на рамото си и

засвири сладко-горчива любовна песен.

— Не знаех, че тук има цигулар — отбеляза Кейт, когато той свърши. Целият ресторант заръкопляска.

— Следващата песен е посветена на вас двамата — гордо заяви цигуларят. — Нека любовта в сърцата ви цъфти като букет от майски цветя.

Чак когато свърши и третата песен, Кейт забеляза, че човекът не обикаля по другите маси, а стои само до тяхната. Някои от клиентите също го разбраха и се струпаха около Кейт и Люк, за да видят по-добре изпълнителя.

— Благодаря — каза Кейт, когато последните звуци замряха.

— Вие двамата се превърнахте в истинска сензация за Найтингейл и околностите му. Ние, служителите в „Пицомания“ се гордеем, че избрахте нашия ресторант за романтичната си среща. Бихме искали да допринесем с нещо за скорошното ви семейно щастие.

— Препоръчвате ни да се венчаем през май ли? — запита Кейт, като имаше предвид намека на цигуларя за майските цветя.

— Това би бил един прекрасен избор — усмихна се широко музикантът.

— Мисля, че е време да тръгваме — намръщи се Люк. Той се протегна към портфейла си, но цигуларят го спря:

— Моля, вечерята е за сметка на заведението. За нас е чест, че ни посетихте.

По стиснатите устни на Люк тя се досети, че е готов да спори, но още повече му се иска да се измъкне от неловкото положение. Той я хвана за ръка и я поведе към изхода.

— Оставихте си пицата! — извика след тях сервитьорката и бутна в ръцете на Люк една бяла кутия, след което изгледа завистливо Кейт.

Люк форсира двигателя и гумите изскърцаха. Кейт изчака да стигнат до магистралата, преди да го заговори:

— Доколкото разбирам, подобно нещо ти се случва за първи път, нали?

— Не точно — засмя се той. — Но не мога да го приема толкова леко като теб. Няколко души ми правиха странни намеци за някои месеци, но до този момент не успях да разбера за какво говорят.

— Знаеш ли, ако се замислиш, ще видиш колко е смешно. Половината щат залага пари на сватбения ни ден, а Фред Гарнър се е превърнал в истински букмейкър.

Изведнъж ѝ се стори, че никога не преживявала нищо по-комично, и започна да се залива от смях. По бузите ѝ потекоха сълзи и тя ги избърса с ръка в опит да се успокои. Всъщност залаганията и ужким умелите подмятания на всеки срещнат не бяха чак толкова смешни, но яростната реакция на Люк наистина бе комична.

— Хайде, Люк, признай, че ситуацията е смехотворна!

Люк обаче само изръмжа и до края на пътуването запази мълчание. Спря пикапа пред жилищния ѝ блок, изпрати я до вратата и без да я целуне за лека нощ, се завъртя на пети и си тръгна. Дори не спомена кога ще се видят пак. Кейт не очакваше такова поведение. През целия път към къщи бе мислела за това колко ще ѝ бъде хубаво, когато Люк я прегърне. Беше решила да го покани на кафе в апартамента си. Но неговата реакция я засегна дори повече от целувката по бузата, която получи от Клей преди няколко месеца.

— Люк!

Той се закова на място и се обърна към нея. Очите му я изгаряха. Приблужи се към нея и тя се хвърли в обятията му. Устните му — топли и гладни — я накараха да изтръпне. Пръстите му се заровиха в косите ѝ, отпуснаха френската шнола и оставиха русите къдрици да се разпилят свободно. Инстинктивно Кейт посегна и обгърна раменете му. Вкопчи се в него така, сякаш той бе единствената стабилна опора в объркания ѝ живот.

Когато най-после Люк се отдръпна от нея, лицето му изразяваше едновременно надежда и объркване.

— Никога не знам докъде съм стигнал с теб, Кейт... — Помилва косите ѝ и бързо тръгна към пикапа си.

Кейт все още беше под влияние на чувствата, които предизвика у нея целувката му.

— Люк! Защо не влезеш да изпием по едно кафе и да поговорим? Бавна усмивка озари красивото му лице.

— Не смея, Принцесо, защото се чувствам така, че може би няма да си тръгна чак до сутринта. Ако изобщо си тръгна.

Думите му я накараха да се изчерви. Не ѝ остана друго, освен да отключи вратата и да се прибере...

Застанала в центъра на дневната, Кейт сложи ръка върху полудялото си сърце: „Ти си влюбена в него, Кейт Логан, влюбена си безумно в този мъж, а всеки момент си готова да започнеш схватка с него!“, помисли тя, простена и зарови лице в дланите си. Едва сега осъзна, че Люк не би прекарал толкова години като наемен работник в ранчото на баща ѝ, ако не я обичаше. Във всеки момент той можеше да напусне, да замине или да си купи собствена ферма, а вместо това оставаше при тях. Той наистина я обичаше! Сега, след като разбра това, което искаше да знае, Кейт отново не знаеше как да постъпи. Предполагаше, че Люк ще започне да я ухажва. В такъв случай покана за още една вечеря щеше да свърши работа — до края на вечерта двамата щяха да са официално сгодени. Бе готова да се обзаложи за това!

За нейно разочарование Люк не се обади на следващия ден. Тъй като обикновено петъците бяха тежки дни във фермата, тя реши, че следващият ход трябва да бъде предприет от нея. Рано сутринта в събота тя подготви дълъг списък за пазаруване — смяташе да покани Люк на вечеря у дома. реши да прегледа всички стари готварски книги, но в един момент се сети за целувките му. Усмихна се и най-после си призна с какво нетърпение очаква да се озове отново в обятията му. Само ако през последните седмици беше робувала на сърцето, вместо на гордостта си! Щастието кипеше в душата ѝ като разпенено шампанско. Отново опита да се свърже с Люк, но не го откри и тръгна да пазарува.

Може би само ѝ се струваше, ала като че ли всички в магазина зарязаха работа и започнаха да я оглеждат, докато буташе количката си между рафтовете. След като свърши в супермаркета, Кейт се запъти към дрогерията, за да купи благоуханни свещи. И отново всички се заковаха на място и се втренчиха в нея.

— Кейт! — Изведнъж отнякъде изскочи Сали Дейли. Възрастната жена тъжно поклати глава, а от очите ѝ струеше най-искрено съчувствие. Тя протегна ръка и потупа Кейт по рамото. — Как си, скъпа?

— Чудесно — отвърна тя озадачено.

— Значи не си разбрала още, така ли?

— Какво да разбере?

— Люк Ривърс поканил Бети Хамънд на вечеря и двамата танцували цяла нощ в „Червения бик“. Всички говорят за това. Хората смятат, че Люк е загубил търпение и ще се ожени за Бети.

Кейт беше толкова смаяна, че едва дишаше.

— Разбирам — прошепна тя и опита да се престори на безразлична.

— Горкото дете! — подхвърли Сали съчувствено. — Не позволявай на гордостта си да вземе връх.

— Няма — обеща Кейт, която едва успя да намери гласа си.

— Тревожа се за теб, момиче. Имам ужасното предчувствие, че ще посрещнеш тридесетте съвсем сама!

„Ще посрещнеш трийсетте сама.“ Тези думи останаха да звучат в съзнанието ѝ, докато вървеше към жилището си. Сълзите изгаряха очите ѝ, но все пак тя съумя да се усмихне храбро и да заяви пред Сали, че Люк е свободен да излиза с когото иска. Накрая дори успя да се разсмее и да предположи, че може би връзката на Люк с Бети ще накара хората да прекратят глупавите си залагания.

Щом се скри от погледа на Сали, Кейт заби очи в земята и хукна право към апартамента си, притиснала покупките към гърдите си. Докато стигне до входната врата, лицето ѝ вече бе обляно в сълзи.

Люк! Само мисълта за него караше сърцето ѝ болезнено да се свива. Беше се отказал да се бори и тя го бе загубила! Само че я болеше прекалено силно — сто пъти повече, отколкото след раздялата с Клей. Тя подпря на земята торбите с покупките и се отпусна в най-близкия стол, без дори да сваля палтото си.

— Добре — произнесе тя на глас. — Люк е завел Бети Хамънд на вечеря и танци. Това обаче още нищо не означава.

Все пък осъзнаваше, че той възнамерява да постъпи точно така, както предположи Сали — от самото начало ѝ беше дал да разбере, че си търси съпруга, а тя го бе прогонила като последна глупачка!

Кейт затвори очи и се помъчи да си представи живота без Люк. Студени тръпки пробягаха по гърба ѝ и тя усети как я залива вълна от самота. Някой почука на вратата, но преди Кейт да успее да отговори, Люк влетя в апартамента. Тя не бе готова да се изправи лице в лице с него и не успя да съобрази какво трябва да направи. Затова се насили да се усмихне.

— Здравей, Люк! — Опита да се държи весело и неангажирано.
— Какво чувам за теб и Бети?

— Значи вече си чула?! — Изглеждаше потресен.

— Естествено! Нали не очакваш, че подобна клюка може да остане тайна в града?

— Кога... Кой ти каза?

— Бях днес на пазар и се сблъсках със Сали Дейли...

— Това обяснява всичко — измърмори той, докато кръстосваше стаята с бързи нетърпеливи крачки. Изведнъж спря и се взря в нея изпитателно. — Не ти ли е неприятно, че се виждам с Бети?

— За бога, разбира се, че не! — излъга тя. — А би ли трябвало? Ще пиеш ли кафе?

— Не. Но на теб като че ли ти е приятно от всичко това? — Тонът му бе обвинителен.

— Естествено, че се радвам. Прекрасно е да виждаш как двама души се влюбват един в друг, не мислиш ли?

— Не съм влюбен в Бети! — отвърна сърдито Люк.

— Всъщност мисля, че връзката ти с Бети е чудесен начин да се сложи край на всички онези слухове, които се разпространяват за нас.

— Помислих, че може би ще ревнуваш. — Разтърка врата си и продължи да крачи напред-назад из помещението.

— Аз? — Гордостта не ѝ позволи да признае какво изживя, откакто Сали ѝ съобщи новината. — От къде на къде?

— Не знам — изстреля Люк. — Наистина, от къде на къде?

И преди Кейт да успее да му отговори, той изхвърча от апартамента и я остави сама.

— Можеше да му признаеш как се чувстваш! — каза си тя на глас. — Защо се превръщаш в пълна глупачка, когато нещата опират до Люк Ривърс? Защо? Защо? Защо?

Този път Кейт не мисли дълго, за да намери в себе си достатъчно решителност и увереност. Тя обичаше Люк и ако не успееше да стори нещо в най-близко време, щеше да го загуби. Седна в колата си и подкара към фермата. Сърцето ѝ биеше лудо през целия път. Пикапът на Люк бе паркиран в задния двор. Тя остави колата си до неговата и бързо прекоси разстоянието до задната врата на къщата. Люк не отговори на почукването, но това не я изненада — той обикновено не се свърташе у дома по това време. Тя взе решение — влезе в кухнята и

започна да приготвя вечеря. Така поне времето минаваше по-бързо. Основното ястие вече се печеше във фурната, а Кейт режеше зелената салата, когато задната врата се отвори и Люк нахлу в кухнята.

Явно не бе забелязал колата ѝ, защото се закова на място. Всяка черта на лицето му изразяваше смайване. Кейт задържа дъха си за миг и изтри ръце в кърпата, която бе затъкнала в колана си. Опита да създаде впечатление, че се чувства удобно, като че ли му готви всяка вечер.

— Здравей, Люк! — възкликна тя, за да наруши тежката тишина, увиснала между тях.

— Вероятно си дошла да ми искаш обяснение — премигна той. Кейт така и не разбра какво има предвид. — Беше грешка, че поканих Бети на вечеря в петък...

— Тогава защо го направи?

— За да те накарам да ревнуваш. Вечерта, когато ходихме до „Пицомания“, побеснях от начина, по който се смя и шегува — сякаш никога не си гледала сериозно на въпроса за женитбата ни. Исках да разбереш, че не си единствената жена на света. Но идеята ми се провали...

— Така ли?

— Но това не беше единственият проблем. Бети ме видя в града в събота и тръгна след мен. Кълна ти се, нямах никакво намерение да се виждам отново с нея, ала преди да разбере какво става, тя ме хвана под ръка и двамата тръгнахме из града заедно...

— Бети е добро момиче.

— Предполагам, че е така — намръщи се Люк. — Забравих, че не те интересува с кого излизам, нали така? Не си човек, който ще се поддаде на ревността.

— Толкова ревнувах, че ми се искаше да умра.

— Наистина ли? Успя да ме излъжеш.

— Положих много усилия, повярвай ми!

— Какво всъщност правиш тук?

— Приготвям ти вечеря — заобяснява Кейт. Беше си признала какво изпита, когато чу за него и Бети. Щеше да е глупаво да спре дотук. — Сложила съм свински котлети във фурната, има също задушени картофи, а ако все още ме искаш, ще се омъжа за теб...

Думите ѝ го накараха да се закове на място. Когато отново заговори, гласът му звучеше убийствено спокойно:

— Какво каза току-що?

— Има свински котлети и картофи...

— Не, не това. Онази част за... женитбата.

Кейт се пребори, за да събере остатъците от разбитата си гордост:

— Ако все още искаш да се оженим, за мен ще бъде чест да стана твоя съпруга.

— Все още искам.

Тя отклони поглед от него, а сърцето ѝ се сви.

— Оказа се прав за толкова много неща! Наистина имам нужда от теб. Предполагам, че през цялото време очаквах да признаеш, че и ти се нуждаеш от мен, но ти така и не го направи...

— Да не се нуждая от теб! — В гласа му звучеше смайване и неразбиране. — Без теб, Кейт, животът ми би бил като празна мидена черупка. Не бих могъл да преживея и един ден, ако ти няма да си до мен. Искам двамата с теб да посрещнем заедно всички хубави и лоши неща...

— Наистина ме обичаш, нали? — прошепна тя дълго стаявания въпрос.

— Мъчех се да не те обичам. В продължение на години стоях безпомощно до теб и гледах как литваш към облаците всеки път, когато Клей Франклин те наближи. Давах си сметка, че става дума за момичешко обожание, но ти така и не успяваше да го превъзмогнеш. Вместо да се оправят, нещата се влошаваха. Как можех да ти разкрия чувствата си?

— Защо не направи нещо?

Чертите на лицето му се изопнаха от болка.

— Ти беше напълно завладяна от мисълта за Клей и не посмях да предприема нищо. Един Господ знае как ти не успя да се досетиш сама. Рори разбра в мига, в който ме видя за първи път...

— Рори е знаела през цялото време?

Люк поклати глава и тъжно се засмя.

— Преди няколко месеца двамата с Рори бяхме странна двойка нещастно влюбени — тя обичаше Клей, а аз бях луд по теб. През цялото това време си въобразявах, че пазя чувствата си в тайна, а

изведнъж се оказа, че целият град знае за тях. От години не искам никого, освен теб, Кейт Логан. И все се надявах, че накрая ще прозреш истината.

— О, Люк! — Пристъпи крачка към него. — Докога ще стоиш в другия край на стаята? Толкова се нуждая от теб!

Незнайно как, но двамата се озоваха притиснати плътно един към друг. Тя обгърна кръста му и усети туптенето на сърцето. Затвори очи, като се остави на вълната от любов, която се готвеше да я потопи.

— Обичам те! — прошепна той. — Ако се омъжиш за мен, обещавам, че ще направя всичко възможно, за да си щастлива. — Очите му блестяха от щастие и излъчваха някаква непозната й досега кротост, която дълбоко я развълнува.

Свършено беше с отчуждението, което той неведнъж бе демонстрирал през последните седмици.

— О, Люк, нямам търпение да стана твоя съпруга! Не беше ли споменал преди време за сватба през декември?

— Но, Кейт, това е само след няколко седмици!

— Знам, но Коледа е идеално време! Цялата църква ще бъде празнично украсена, а шаферките ще са с дълги червени рокли и...

— Кейт, за бога, нали говориш сериозно! — Гласът му бе дрезгав.

— Никога през живота си не съм била по-сериозна. Обичам те! Толкова добре ще изживеем живота си заедно, Люк Ривърс!

Той я целуна с жажда, натрупвана в дългите години, през които само бе мечтал за нея. Накрая откъсна устни от нейните и зарови глава в нежната извивка на шията й.

— Искам деца, Кейт. Искам да изпълня този дом с толкова любов, че стените да потреперят...

За миг двамата не можаха да продумат, а само се гледаха в очите и споделяха общата си мечта.

Кейт се усмихна и прокара пръсти по лицето му, като докосна с обожание всяка мъжествена черта. Колко лесно дойде щастието — трябваше само да пожертва гордостта си!

Устните на Люк отново потърсиха нейните, а целувката му бе толкова нежна, сякаш още не можеше да повярва, че случващото се е действителност.

Кейт обви ръце около шията му и погледът ѝ попадна на календара. Декември бе чудесен месец, а тя си спомни, че пастор Уилкинс като че ли бе заложил доста сериозна сума на петнадесето число. Това ѝ се стори добър знак. Наистина много добър...

Издание:

Деби Макомбър. Желан годеник
ИК „Арлекин-България“, София, 1994
Американска. Първо издание
Редактор: Ана Димитрова
ISBN: 954-11-0260-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.